

Jiří Janča

PSYCHOTRONIKA PRO KAŽDÉHO

MOŽNOSTI · UŽITÍ · ROZVOJ SCHOPNOST



OBSAH

PŘEDMLUVA

7

I. TEORETICKÁ ČÁST

9

1. Úvod
2. Problematika vědeckosti a nevědeckosti
3. Co je to psychotronika
 - 3.1 Původ názvu psychotronika
 - 3.1.1 Něco o mesmerismu
 - 3.1.2 Rozdělení psychotroniky
 - 3.1.3 Základní předpoklady pochopení a provozování psychotroniky
 - 3.1.3.1 Úvaha o pokroku ve vědě
 - 3.1.3.2 Zásady práce psychotronika
 - 3.1.3.3 Vědomí a hmota
 - 3.2 Rozdělení psychotroniky
 - 3.3 Základní předpoklady pochopení a provozování psychotroniky
 - 3.3.1 Úvaha o pokroku ve vědě
 - 3.3.2 Zásady práce psychotronika
 - 3.3.3 Vědomí a hmota
4. Psychotronika nebo okultismus?
 - 4.1 Co je to okultismus
 - 4.2 Historie okultismu
 - 4.3 Stručně o zákonech okultismu
 - 4.4 Shrnutí a pokus o závěr
5. Bioterapie
 - 5.1 Bioenergetické pole
 - 5.2 Biodiagnostika
 - 5.2.1 Kontaktní biodiagnostika
 - 5.2.2 Distanční biodiagnostika
 - 5.2.3 Obecné zásady biodiagnostiky
 - 5.3 Vlastní bioterapie
 - 5.3.1 Biotelekinéze – psychokineze
 - 5.3.2 Biokomunikace
 - 5.3.3 Bioaktivace
6. Biolokace
 - 6.1 Geopatogenní zóny
 - 6.1.1 Historie GPZ
 - 6.1.2 Vlivy GPZ

PSYCHOTRONIKA PRO KAŽDÉHO

11	6.1.3 Rušení nebo stínění GPZ	78
13	6.1.4 Stručné shrnutí poznatků o GPZ	80
16	6.2 Oscilační obvody	81
16	6.3 Biorezonátory	84
16	6.4 Tvarové zářiče	89
19	6.4.1 Problém pyramid	92
22	6.5 Testování léčitelských schopností	95
32	II. PRAKTICKÉ VYUŽITÍ PSYCHOTRONIKY	97
34	7. Radiestézie – práce s kyvadlem	99
35	7.1 Zamyšlení nad léčením pomocí kyvadla	99
36	7.2 Zjišťování schopnosti pracovat s kyvadlem	106
38	7.3 Vlastní práce s kyvadlem	109
39	8. Příklad komplexního postupu s použitím kyvadla	117
40	8.1 Úvod k problematice	117
40	8.2 Technika otázek k diagnostice	117
42	8.3 Terapeutická část	125
44	8.3.1 Určování homeopatických prostředků	129
44	8.3.2 Poznámky k určování homeopatických léků	132
46	8.4 Určování prostředků z knihy	133
47	8.5 Výběr prostředků přímo	134
56	8.6 Výběr alopatických léků	134
59	8.7 Zkoušení léků	135
61	8.8 Zkoušky potravin	135
63	8.9 Tabulky podle nemocí	138
65	8.10 Obecné poznámky k tabulkám	147
66	9. Závěr	149
69		
72	Přehled literatury	150
73		
74	Seznam obrázků	151

PŘEDMLUVA

Moje dosavadní snaha o přiblížení skutečné alternativní medicíny široké veřejnosti, hlavně té s oblibou nazývané laické, by nebyla úplná, kdyby nebyla doplněna o další obor, bez kterého si rozvoj alternativní medicíny vlastně vůbec nelze představit. Jde o dnes často diskutovanou psychotroniku, pro kterou taktéž platí u nás přísně dodržovaná zásada, že totiž čím méně se o něčem ví, tím více se o tom hovoří.

I když existuje hodně literatury o psychotronicce, většinou je pro odborníky, nebo je sice určena veřejnosti, ta jí však příliš nerozumí, je pro ni obvykle málo srozumitelná. Obojí nepomůže ani skutečnému pochopení problému širokou veřejností ani možnému širšímu praktickému použití.

Zatímco většinou psychotroniců je samotná psychotronika a její oblasti považována za zcela výjimečný obor, přístupný jen nemnoha vyvoleným (i když často mluví jinak), u většiny veřejnosti se názory na psychotroniku velice různí. Jedna část ji považuje za jakousi imaginární činnost nebo existenci a druhá zase za činnost sice svým způsobem zvláštní, ale jinak pro každého lehce dostupnou.

Společným rysem obou těchto skupin je naprosté nepochopení principu a významu psychotronicy, zejména v širším rozsahu a ve spojení s ostatními přírodními vědami. K takovému stavu jakési ozbrojené neutrality ovšem přispívá onen prakticky odvěký spor, co je a co není věda, zda to či ono je vědecky podloženo, hmotně dokazatelné, opakovatelné atd.

Proto se v této knížce pokusím přístupnou formou ne snad na tyto všechny otázky odpovědět, ale aspoň napovědět, jak se vlast-

ně na tuto oblast lidské činnosti dívat – myslím z hlediska obyčejného lidského poznání – a pak jak tuto oblast snad zpřístupnit pro její případné širší využití.

Pikantní na tom všem je to, že o mně se šíří pověst zavilého nepřítele psychotronicy. To je ovšem čirý nesmysl, protože ve skutečnosti asi jen dost málo lidí psychotroniku využívá tak jako já. Je ale pravdou, že jsem nepřítelem všech, kteří mají „jen tu svou za jedinou“ vědu věd a cítí se *pány* všeho tvorstva, ať dělají cokoli. Bohužel je takových v tomto oboru velmi mnoho.

Původně jsem chtěl toto dílko nazvat „Psychotronika očima nepsihpsychotronicy“, jelikož sám nejlépe vím, kolik mně do skutečného psychotronicy chybí. Ale právě proto, že bez psychotronicy, lépe její části, bych jen velmi těžko mohl úspěšně dělat to, co dělám, musel jsem od tohoto názvu upustit, i když se mi velice líbí. Ale snažil jsem se alespoň takovýma očima na celý problém podívat, abych tak mohl srozumitelně odpovědět na otázky, které většinu nepsihpsychotroniců zajímají. Nakolik se mi to povedlo, musíte posoudit sami.

1. ÚVOD

„Na začátku bylo slovo!“ A právě proto považuji za nutné hned na začátku říci několik slov, jak bychom se asi měli na psychotroniku vůbec dívat.

Především tu je už zmíněná otázka, co je a co není vědecké. Donedávna to bylo zcela jednoduché, protože to, co nevyhovovalo tehdejšímu vedení a „vědě“, a to bylo mnoho věcí, neodpovídalo marxistickému učení a bylo tudíž neideologické, nevědecké a prakticky zakázané. Čili synonymem doby byly způsoby maoistické a nemarxistické a mezi tím nebylo nic.

Bohužel ale tento způsob myšlení nám tady po minulém režimu zůstal jako balvan, který nám brání v pokročení dopředu a kterého se nemůžeme zbavit. Některé obory se takového myšlení do značné míry ani zbavit nechtějí, protože jim prostě vyhovuje a činí je v jejich vlastních očích nenapadnutelnými. Neboli prakticky se v tomto směru nezměnilo vůbec nic, a co je nejhorší, že to platí především pro oblast medicíny. Jediná změna je v tom, že se říká „je to vědecké nebo nevědecké“ místo „je to maoistické nebo nemarxistické“, jak to prostě posuzovatelům, většinou samozvaným, vyhovuje.

Jinými slovy je to jako u každého monopolu; platí jediná pravda, jediná nauka, jediný názor, chránící zájmy daného monopolu. Je to opět jako v té pohádce, kde chytrý král prohlašuje: „Já to nevidím, tak to není!“

Když k tomu připočteme, že ještě v docela nedávné době nikdo nebyl nucen studovat, že skoro každý nadaný a chytrý člověk znamenal potenciální nebezpečí pro vládnoucí společnost i vládnoucí

„vědce“, pak nám také současný postoj mnoha „odborníků“ bude jasnější. A když některý obor, nenáročný na vybavení, na prostory a na léky, zasahuje do medicíny, pak k tomu přistupují i zájmy monopolu ve sféře výrobní činnosti. A když k tomu připočteme běžné pocity nadřazenosti, většinou zcela neodůvodnitelné, dostaneme obraz o pohledu na některé přírodní vědy, a tedy i na psychotroniku. Takže výsledným efektem pak je současné postavení skutečných přírodních věd ve světě, ale zejména u nás.

V této knížce ovšem nechci nijak vědecky zdůvodňovat psychotroniku a její možné využití. Jednak je dnes už literatury dost a pak nelze přesvědčit někoho, kdo se vůbec nemíní nechat přesvědčit. Pokusím se pouze o stručnou úvahu o vědeckosti oboru, ale hlavně o přiblížení psychotroniky všem lidem zajímajícím se o ni, a to tak, že uvedu možnosti jejího praktického využití.

Historie, teorie, detailní popis praktických experimentů, mimořádné účinky jednotlivých oblastí psychotroniky i zcela výjimeční jedinci v oboru psychotroniky – to vše je uvedeno v celé řadě literárních pramenů, zejména pak z poslední doby. Některé z nich obsahuje i závěrečný přehled literatury. Proto se také o těchto otázkách zmíním jen podle potřeby. Chtěl bych ale předtím upozornit na druhou stranu mince. Řada psychotroniců a zejména „psychotroniců“ má sklon přeceňovat metody a možnosti psychotroniky a tím i své, čímž dělají psychotronice velmi špatnou službu. Doufám, že soudný čtenář si udělá obrázek sám.

Praktická část této knížky je zaměřená na jednoznačně praktické možnosti širokého využití psychotroniky v alternativní medicíně. Bude to ale jen příklad, který pochopitelně může být rozšířen, doplněn, obměněn, ale i zkrácen podle praktické potřeby. Obtížně se totiž vymýšlejí, konstruují a popisují nové věci, ale velice snadno se pak kritizují a vylepšují. Tím ovšem samozřejmě nechci říci, že nebudu vítat jakoukoli konstruktivní kritiku a hlavně připomínky, zkvalitňující obsah knihy.

2. PROBLEMATIKA VĚDECKOSTI A NEVĚDECKOSTI

Základem vši existence lidstva a světa vůbec, ale především skutečné vědy, je poznání. Toto poznání je ovšem pojem velmi široký, protože vlastně celý lidský život je naplněn poznáním – a pak více či méně jeho využitím.

Ale lidský pokrok by byl velice pomalý a ještě nedokonalejší, kdyby spoléhal pouze na toto jakési podvědomé poznávání. A proto člověk od pradávna toužil – ale už tehdy ne každý – toto poznání vědomě rozšiřovat, neboli vypracovávat určité vědomé poznání. A právě toto vědomé poznávání má být vědou.

V praxi to znamená, že vše, co poznáváme automaticky, nevědomě, všemi svými smysly, ale i tím, čemu se dnes s oblibou říká například intuice, talent nebo nadání, je **poznání nevědecké**. Tato formulace není tak docela přesná, ale v podstatě odpovídá dnešnímu názoru na vědeckost.

Jinými slovy: to, že vidíme, je nezvratný fakt, ale *úplně nevědecký!* Jakým způsobem může oko člověka nebo i zvířete vidět, popis funkce oka a případně odvozené zákonitosti, to už je **poznání vědecké**. Ale kupodivu člověku stačí k docela spokojenému životu fakt, že vidí, i když to je názor zcela nevědecký, tudíž vlastně scestný. Vysvětlujte slepému třeba velmi detailně funkci oka a princip vidění, přísně vědecky, a on jenom proto, že nevidí, vás neinzultuje.

Když se někomu líbí obraz, který vlastně nic nepředstavuje, nic zcela konkrétního, nenajde pro to vědecké zdůvodnění, tak je vlastně šarlatán. Člověk s hudebním sluchem rozpozná spolehlivě čistý tón, akord, ale vědecky to nezdůvodní – tudíž je vlastně šarlatán, zvlášť kdyby to chtěl popsat někomu hluchému.

Velmi často uváděná exaktní věda si stanovila řadu podmínek a zákonitostí, které často ale vůbec neodpovídají přírodním zákonům, jež jsou sice neměnitelné, ale vůbec nebrání vývoji, spíše naopak. Tak například jednou z podmínek vědeckého vývoje, spíše jeho výsledků, je opakovatelnost za stejných podmínek. A to už samo o sobě je čirý nesmysl! Totiž každý okamžik existence světa a všeho v něm je neopakovatelný, protože čas nelze zastavit a děj v něm opakovat. V každém, i sebekratším časovém okamžiku dochází k obrovskému množství změn, pochodů a zvrátů.

Když si jen představíme, že každou sekundu se zničí asi sto tisíc lidských buněk a každá z nich je tak složitá jako naše celá zeměkoule, pak asi skončíme se vším vědeckým poznáním. Měříme-li například opakovaně hodnotu akupunkturního bodu dostatečně citlivým přístrojem, nedostaneme nikdy stejný výsledek. Takže příliš stavět na těchto hodnotách je také dost odvážné.

A právě praktickými, přírodními postupy bychom mohli v nepředstavitelně krátké době doslova rozmetat celou řadu uměle vytvořených argumentů, zákonitostí nebo i zákonů a pouček tzv. moderní vědy.

Co je tedy úkolem vědy, chápáno prostým, selským, tudíž i nevědeckým rozumem? Myslím si, že věda a vědci by měli především vycházet z přírodních poznatků a zákonů, tak, jak to na začátku vědy skutečně bylo, a tyto rozpracovávat a vysvětlovat k prospěchu lidstva. Tedy skutečný vědec:

- by neměl uměle vytvářet zákonitosti, které nejsou k prospěchu lidí,
- by měl hledat příčiny účinnosti a neúčinnosti látek a postupů v přírodních zdrojích a vylepšovat je,
- by si měl neustále uvědomovat, jak málo ví, a že popíráním skutečností, které neumí svými často uměle vytvořenými zákony vysvětlit, vědě a hlavně lidem nepomůže; tím také přestává být vědcem, protože věda vyžaduje především ohromnou skromnost. Ne nadarmo hovoří prof. Jayasuria, že „člověk je nejdokonalším produktem přírody a tedy nikdy nemůže vymyslet nic dokonalejšího, ba ani stejně dokonalého!“

Takže když víme, že psychotronika a její projevy rozhodně

nejsou uměle vytvořeny, že jsou jednoznačně přírodního původu, pak nemůžeme souhlasit s názorem některých „vědců“, že je to oblast nevědecká a že psychotronika je šamanství, šarlatánství apod. Nebo je příroda a její projevy též nevědeckého původu?

Z toho důvodu také, jako u všech přírodních postupů a metod, je pro úspěšné využívání psychotroniky potřebný především talent, vrozené vlohy, samozřejmě kromě dalších předpokladů, jak o nich bude dál řeč.

A to též zčásti vysvětluje, proč je pro některé obory a jejich představitelů tak důležité všechno někam zařadit, zaškatulkovat, čili upravit k obrazu svému. A co se pro to nehodí, co věda neumí pro sebe přijatelně vysvětlit, to se prostě prohlásí za nevědu.

A tak nezbyvá než připomenout starou a stále více platící pravdu, že „úroveň tvůrce je dána kvalitou jeho díla“. A jak vypadá třeba zdravotní stav našeho národa, není třeba nijak vysvětlovat. Když navíc porovnáme neustále klesající úroveň zdravotního stavu lidí a neustále rostoucí náklady na jejich léčby, pak je tu něco nelogického. Ale příroda nepostrádá logiku nikdy. Takže čím více se staré pravdy potírají, tím více se ukazuje jejich platnost, že *genialita je v prostotě, že moudrý člověk se neustále ptá, že skutečné poznání přináší s sebou velikou skromnost a že věda je pouze to, co přináší lidem prospěch.*

3. CO JE TO PSYCHOTRONIKA

Na jedné straně je to vlastně jedna z nejnovějších oblastí vědecké činnosti, dotýkající se přímo prakticky všech lidí, a na druhé straně to je vlastně věda stará jako lidstvo samo.

Otázka nespočívá v tom, o co vlastně jde, ale v tom, jak to kdo nazývá a co pod tím vidí. Takže psychotroniku je možno chápat jako jeden z nejdůležitějších vědních oborů, zejména pro její bezprostřední vztah k celému lidskému bytí, ale stejně tak je možné ji chápat jako obor kouzelníků, šamanů, šarlatánů a bůhví koho ještě. Je to tedy typický příklad výše popsané vědeckosti nebo nevědeckosti dané problematiky.

Samotné psychotronice je to ale pochopitelně úplně jedno, protože ona prostě funguje jako vědecká i jako nevědecká. Asi neví o tom, že by to našim světovým vědcům neměla dělat.

Vlastní význam slova psychotronika je definován jako **samostatný interdisciplinární vědní obor**, což jinými slovy znamená, že je to obor sice samostatný, ale zasahující do celé řady dalších oborů. Konkrétně tedy do celé lidské existence a v našem případě i do celé medicíny.

3.1 Původ názvu psychotronika

V dávných dobách, kdy se psychotronika ještě neposuzovala vědecky, byla doménou kmenových kouzelníků, šamanů a léčitelů. A podle toho se také jmenovala různě. Ale už staří Řekové začali tuto oblast nazývat magií a její provozovatele pak nazývali mágy. Slovo samotné znamená v řečtině něco jako „mocný, silný“ nebo „velký“.

Tento název se zachoval prakticky dodnes a dodnes si pod ním představujeme jakousi primitivní vědu, nějaké tajemné pochody, což platí zejména pro případy, kdy se mluví o takzvané „černé magii“.

Pokud se nám podaří objektivní pohled „na věc“, pak musíme konstatovat, že původní magie vlastně představuje souhrn všech přírodních věd, i když ve značně primitivní formě, a že vlastně také představuje zárodek nebo také prapůvod všech dnes už velice rozšířených, propracovaných a vědecky vedených vědních oborů. Takže dnešní fyzika, psychologie, medicína, chemie a další mají všechny svůj původ v tehdejší magii, a tedy vlastně v dnešní psychotronice. Asi i proto byli tehdejší mágové uctíváni jako lidé učení a moudří a většinou také laskaví.

Tehdy to byl pro přírodní vědy a její provozovatele, ale tím i pro její „spotřebitele“, ideální stav, kdy mezi jednotlivými vědními obory nebyly hranice a kdy příslušný mág mohl skutečně ovládat všechny obory.

Bylo by dobré si dnes občas připomenout obě tyto skutečnosti a mít je stále na vědomí. Tím by se určitě předešlo nejruznějším námitkám ze strany stávajících vědců proti těmto dnes „novým“ vědám, protože by si museli uvědomit, že vlastně popírají původ i existenci vlastní vědy. A snad by tím i přestali lpět na té „své“ vědě jakožto jediné anebo jediné správné.

Postupem času se původní, dalo by se říci souhrnná věda začala dělit na řadu oborů a tyto se začaly různě nazývat. Začala moderní epocha specializace.

Proti specializaci by se v podstatě nedalo nic namítat, pokud by jejím stálým cílem bylo získávání stále hlubších znalostí o určitém oboru, ale přitom se nezapomínalo na návaznost na obory ostatní. Neexistuje totiž žádný vědní obor, který by nebylo třeba koordinovat s řadou dalších a na který by bezprostředně nenavazoval nějaký jiný obor. Pokud tomu tak je, pak nelze nic namítat proti nově vznikajícím specializovaným názvům.

Téměř až do konce středověku se lidé málo zajímali o názvy metod a postupů, ale zajímali se o jejich efekt a o jejich co nejširší působnost. Teprve s nástupem jakési koordinované nebo systematické vědy vznikají ony specializované názvy. Typické pro to je konec 17., 18.

a 19. století. Tak vznikl například název „vitální magnetismus“, který je vlastně jakýmsi pokračovatelem „animálního magnetismu“ sedmáctého století, „magnetický spánek“ a jiné „magnetické“ stavy. Veliký podíl na tom samozřejmě měl také mesmerismus. V zásadě se ale celá tato věda pohybovala na jakési stejné základně; zahrnovala prostě všechny výjimečné pochody a jevy a stále je spojovala s vyloženě přírodními zákonitostmi. Tak se postupně došlo k tomu, že vlastně všechny tyto jevy a pochody mají spojitost především s psychickou stránkou lidského bytí, i když řada vědců, mezi jinými i náš slavný badatel J. E. Purkyně, hovořila o návaznosti na stránku organickou.

Takže jednak pro tuto spojitost s psychikou člověka a pak proto, že šlo o jevy těžce vysvětlitelné, tedy jakési „parajevy“, se postupně ujal název parapsychologie. Poměrně dlouhou dobu, prakticky od konce 19. století, byl tento název systematicky užíván, vedle jiných názvů, jako např. metapsychologie, ale postupně přestal ze dvou důvodů vyhovovat. Bylo to především proto, že přes poměrně značně pokročilou obecnou vědu byly a vlastně dodnes zůstaly tyto pochody nevysvětleny. Název parapsychologie tak postupně získal jakýsi hanlivý nádech, stejně jako předtím černá magie, takže se pak „děly“ i takové věci, že na východním Slovensku dlouho „řádila parapsychologie“, což se údajně projevovalo tím, že jeden soused druhému urknul krávu nebo že zlý soused přestal chodit, hýbat rukou atd.

Druhou příčinou nevhodnosti tohoto názvu byla skutečnost, že se veškeré jevy spojovaly pouze s psychologií. To ovšem nemůže být pravda, protože tyto se týkají vlastně všeho dění v přírodě, to znamená medicíny, fyziky, chemie, geologie a dalších. Tak to bylo chápáno i původní magií, kde to bylo samozřejmé, na což jsme vlastně neprávem zapomněli.

Proto byl později obecně přijat název psychotronika, poprvé zveřejněný v roce 1955 Francouzem F. Clerkem. Tento název se zdá být skutečně nejvhodnějším, protože vyjadřuje princip této metody, a to

- psychické působení, psychické procesy (psychika – duše),
- energetické projevy (tron – síla, vyzařování) navazující nebo vycházející ze zmíněných psychických jevů.

Celá definice psychotroniky zní:

Psychotronika je interdisciplinární vědní obor studující distanční interakce mezi organismy a vnějším prostředím.

3.1.1 Něco o mesmerismu

Pro úplnost je nutné se alespoň stručně zmínit o tzv. mesmerismu, který má svoje nezastupitelné místo v dějinách psychotroniky. Kromě dnes už vlastně klasického pojmu je třeba se zmínit i o jeho původci, který je typickým příkladem člověka, jenž předběhl svou dobu o sto let a dopustil se chyb, jakých se dopouštějí všichni, kteří chtějí prosadit něco nového ve prospěch lidí a vidí tento svět svými vlastníma očima.

Franz Anton Mesmer, statečný bojovník za moderní nauku o duševní léčbě, se narodil v Rakousku jako syn biskupova myslivce dne 23. května 1734. Vystudoval teologii, stal se doktorem filozofie, doktorem práv a nakonec byl dne 23. května 1766 ve Vídni slavnostně promován doktorem medicíny.

Ve své době je mužem všeobecně vzdělaným, vynikajícím hudebníkem a navíc je i velice bohatým, neboť vyženil značný majetek. Je neobyčejně skromný, trpělivý a zdrženlivý, takže nemá v celé Vídni jediného nepřítele, dokonce ani mezi lékaři. Jeho blízkými přáteli jsou vynikající umělci jako Haydn, Mozart a Gluck. Tato idyla ovšem trvá pouze do doby, kdy si dovolí udělat bez souhlasu fakulty světový objev.

Začátkem tohoto objevu byla – jako tomu bývá nejčastěji – obyčejná náhoda. Vídní projížděla v létě roku 1774 vznešená paní, kterou náhle přepadly žaludeční křeče, a proto poprosila známého astronoma a kněze M. Hella, aby jí dal zhotovit magnet podkovovitého tvaru, který si přiloží na žaludek.

K tomu je nutné poznamenat, že tehdy platilo (s tradicí již od starověku) za nepochybnou skutečnost, že magnet je účinným přírodním léčivým prostředkem. Sám Paracelsus nazval magnet „králem všech tajemství“, protože vykazoval zcela jiné vlastnosti než jiné kovy. Nazval jej také jednoznačně neselhávajícím léčivem a určil dokonce přesné návody na jeho využívání.

M. Hell vyrobil tedy pro onu paní požadovaný magnet správného tvaru, ale současně to sdělil Mesmerovi, kterému slíbil, že ho bude informovat o výsledku léčby. Ten byl jednoznačný – po přiložení magnetu křeče okamžitě pominuly. To ovšem Mesmera velmi zaujalo a rozhodl se metodu sám odzkoušet. Nechal si zhotovit magnet, začal jej různě přikládat na nemocné orgány a dosáhl ohromujících výsledků. Všechny přisoudil léčivé síle magnetu a nazval tuto sílu *magnetickou*. Zde se ovšem dopustil první chyby, protože viděl pouze v magnetu univerzální lék, zatímco vlastní největší objev – novou psychotechniku – ani nehledal a ani nerozpoznal.

V zajetí tohoto omylu si začíná uvědomovat poměrně nepatrný rozsah celkové možné účinnosti, a proto začne vymýšlet nejrůznější kombinace magnetů, kombinace jejich pohybu, vytváří jakési magnetické baterie, zdravotní vědra s magnety anebo „magnetickou“ vodou, dále pro něho typické škopky, „magnetizuje“ stromy a keře v parku atd.

Ruku v ruce s tímto konáním a jeho překvapivými výsledky se šíří Mesmerova sláva nejen v Rakousku, ale prakticky v celé tehdejší Evropě. Tím ale úměrně roste i nepřítel, závist i nenávisť lékařských kruhů ve Vídni a jediného skutečného uznání se mu dostává od bavorské akademie, když je v roce 1775 jmenován jejím členem.

Toto vše trvalo jeden rok a po tomto roce už Mesmer rozpoznal svoji chybu, že totiž tyto divy nekonal železný magnet, nýbrž jeho ruka! Že tedy ona síla nevychází z mrtvého magnetu, ale z živého organismu, a že tedy magnetické železo je zcela zbytečné.

Zde se dopustil Mesmer druhé chyby. Místo aby onen magnet skutečně odhodil a zahájil tak novou cestu, začal jakoby kombinovat sílu magnetu a sílu magnetismu živého člověka, kterou nazval „animálním magnetismem“. Ve skutečnosti objevuje, že živý člověk může druhému pomoci svou přítomností, a to mnohem lépe než všechna léčiva, že „ze všech těles v přírodě působí na člověka zase jen člověk“. Od roku 1776 provádí tedy Mesmer řádné suggestivní a hypnotické léčebné kúry a jeho úspěchy pramení z jeho mohutné magické síly.

V tom okamžiku se začal uplatňovat osud člověka, který přišel příliš brzy. Jelikož na něho, jako na člověka medicínsky vzdělaného,

ho, známého a precizního, nemohli jako na šarlatána, začaly temné síly závistí sprádat nejrafinovanější intriky, organizované akce a posléze se jim podařilo Mesmera vyštvat z Vídně. Ten se uchyluje nejprve do Švýcarska a pak do Paříže.

V Paříži od roku 1778, během pěti let, dosáhl Mesmer nejfantastičtějších úspěchů, doslova si může dovolit klást Francii ultimáta. Opouští jako uražený Francii, aby se jako vítěz vrátil, protože ve Francii vzniká jakýsi mesmerismus, něco jako móda, a to je pro každou vědu nebezpečí. Po mesmerismu touží snad všichni, od prostých lidí až po královnu. Jedině král Ludvík XVI. zůstává mimo, a proto také v roce 1784 ukládá Akademii mesmerismus prošetřit. Akademie sice nepopírá účinnost Mesmerových metod, ale protože *animální magnetismus* není vidět – tak prostě není. Pro pařížskou Akademii až téměř do začátku 20. století platil tento závěr z 11. srpna 1784. Až v roce 1882 vzala rada oné akademie na vědomí hypnózu, a tím vlastně i Franze Antona Mesmera. (Jak je vidět, metody tehdejší Vídně i Paříže se dodnes vůbec nezměnily.) Ve skutečnosti je však rok 1784 rokem zrození moderní psychologie, či psychotroniky. Mesmerismus se vyvíjí úspěšně bez Mesmera, pracuje řada jeho žáků, prokazuje se hypnóza, které bohužel Mesmer nevěnoval pozornost, popíše se detailně přirozený a umělý somnambulismus. Těmito jevy a mesmerismem se postupně zabývají významní vědci, opěvují jej básníci (Heinrich von Kleist), filozofové (Brentano, Hegel atd.), sám Schopenhauer se pro mesmerismus nadchne. Vzniká název psychopatologie.

Ale Mesmer sám bojuje za svou vědu proti přesile nepřátel. V roce 1792 prchá před revolucí z Paříže do Vídně, odkud je znovu vyštván svými odpůrci, kteří se jej stále bojí. Tentokrát se uchyluje do Švýcarska, kde pracuje dále jako praktik, a odmítá tento svůj poslední domov opustit, i když se přece jen časy mění. V roce 1803 jej přátelé zvou do Paříže, která jej očekává, ale on odmítá, získává však alespoň hmotné zajištění do konce života.

I když jej berlínská akademie v roce 1812 jako první *prosí*, aby ji poctil svou návštěvou, a sám pruský král jej zve – Mesmer odmítá. Je příliš unaven a 5. března 1814 jako osmdesátiletý umírá, přesvědčen o trvalém významu svého díla, díla velkého lékaře.

3.2 Rozdělení psychotroniky

V podstatě je možno psychotroniku dělit několika způsoby. V této knize použiji nejjednodušší způsoby rozdělení, protože chci, aby byla srozumitelná pro každého čtenáře, a protože mi nejde o dílo vědecké, určené pro studium problematiky. Rozdělení uvedu stručně, pouze pro celkový přehled. Potřebné části budou popsány dále v odpovídajícím rozsahu.

Pokud provedeme rozdělení na principu distančních interakcí, dostaneme tři základní skupiny (rozdělení podle A. Sándora, případně podle Z. Rejdáka).

- A. Distanční interakce v rámci živé hmoty.
- B. Distanční interakce mezi živou hmotou a neživou hmotou.
- C. Distanční interakce mezi živou hmotou a informačním polem vnějšího prostředí.

A. Interakce v rámci živé hmoty

Jde vlastně o interakce mezi živými organismy a jinými živými organismy ve vnějším prostředí. Tyto interakce mají obecně charakter

- komunikační
- diagnostický
- terapeutický
- změn pohybu soustav.

Interakce člověk-člověk

Přenos informace z člověka na člověka pomocí postupů, které nejsou zahrnuty do známých způsobů přenosu, je telepatie. Jde zřejmě o neuropsychické, ale i navazující neurochemické procesy jednoho člověka, působící na tytéž procesy u člověka druhého. Tedy jeden člověk slouží vlastně jako „vysílač“ a druhý jako „příjemce“.

Jednoduché vysvětlení je možno popsat i tak, že uvedené neuropsychické a neurochemické procesy se u vysílajícího koncentrují do psychického projevu vhodného pro vysílání a u přijímajícího se pak tento psychický projev dekoncentruje na projev neuropsychic-

ký a návazně neurochemický. Přitom vzdálenost u tohoto procesu nehraje naprosto žádnou roli a je úměrná schopnostem obou projektů, ale hlavně osoby vysílající.

Od pradávna jsou známy tzv. spontánní telepatie, které jsou vyjádřením mimořádných citových (psychických) zážitků. Např. nehody, úrazy, úmrtí blízké osoby se nejčastěji přenášejí a vyúsťují v nejrůznější projevy, od menších forem nepokoje až po přenášení jakýchsi obrazových halucinací.

Velmi často se provádějí pokusy s tzv. experimentální telepatí, kdy se cílevědomě zkoumá přenos určitých znaků a symbolů, které znají oba partneři, tedy jak vysílající, tak i přijímající. Nejčastěji se používají Zenerovy karty, které představují pět symbolů: kříž, čtverec, hvězdu, vlnovky a kruh. Výsledky se pak statisticky vyhodnocují. Dálkový přenos je vysvětlován dvěma způsoby.

Jednak jako přenos elektromagnetických vln a jednak pomocí dosud neznámé energie (tedy ne elektromagnetickým polem). Dokonce se vyskytují názory, že nejde o žádný energetický jev, což je podle mého názoru poněkud scestné. Podle mých zkušeností se jedná skutečně o přenos pomocí dosud neznámé energie, jejíž existenci lze dokázat, ale zatím ji neumíme vysvětlit.

Schopnost předávání energie jinému organismu, ať už s psychickým nebo fyzickým dopadem, se nazývá bioterapií. Otázka všech biopochodů, tedy působení živé hmoty, je poněkud širší a je vlastně obsahem veliké oblasti zvané biotronika. O té se bude v této práci ještě hovořit.

Tento způsob přenosu, v daném případě spíše způsob léčení, je už dlouho předmětem různých diskusí i sporů. Nejprve se mluvilo o přenosu vitálního magnetismu, později o mesmerismu a nověji se hovoří o přenosu biologické plazmy, která jinak tvoří v organismu samostatnou energetickou síť. Toto vysvětlení přenosu se jeví jako nejpříjemnější, protože biologická plazma je odrazem projevu biochemických, elektrických i chemických procesů, nebo je spíše všechny prostě obsahuje. Vyjadřuje tudíž souhrnný stav všech procesů v organismu a za odpovídajících podmínek může působit jako zdroj na organismus jiný.

K tomu je třeba připojit poznámku, že ač mluvíme o elektrické

energii v těle, ve skutečnosti nevíme, o jakou energii jde. I když se její parametry dají většinou měřit přístroji pro měření elektrických parametrů, její chování se od elektrické energie mnohdy velmi liší a často odporuje fyzikálním zákonům; tato energie například prochází bez ztrát sklem, porcelánem apod.

Další takovou zvláštní formou bioterapie je dálkový myotransfér. Tento způsob využívá skutečnosti, že někdy je možno docílit jakési synchronizace v pohybu, resp. ve stavu svalů z jedné osoby na druhou. Dá se tedy uvažovat o tom, že nejen psychická nebo chemická, ale dokonce i jakási motorická energie se dá přenášet, a to cíleně nebo i nevědomky.

Interakce člověk-živočich

Při této interakci může jít o jakoukoli podobu popsaných přenosů mezi člověkem a živočichem. Jsou známy případy, kdy delfín zachránil člověka nejen před utopením, ale i před žraloky, kdy nehoda pána byla na dálku okamžitě registrována jeho psem apod. Tato oblast byla zatím málo zkoumána jednak pro její obtížnost a jednak pro její poměrně malý přínos pro člověka.

Interakce živočich-živočich

Obdobně platí předchozí konstatování i pro tuto oblast. Je však známo, že popsané vazby mezi živočichy existují. Většina důkazů je založena na bázi měření elektrických parametrů. Pochopitelně jsou to důkazy ne zcela průkazné, ale podíl interakce zde je.

Interakce člověk-rostlina

Při pokusech s člověkem a živočichy je možno počítat s určitými předpoklady pro zmíněné procesy; ve spojení člověk-rostlina je však tento předpoklad zdánlivě zcela vyloučen.

Přesto ale bylo pomocí mnoha pokusů a měření jednoznačně prokázáno, že rostliny reagují na různé počínání člověka. Obvykle se měří elektrické napětí na povrchu listů, které reaguje nejen změnou hodnoty, ale i změnou polarit. Tak např. rostliny reagují „radostně“, pokud se chystáme je zalít, ale také „vyděšeně“, když je jdeme utrhnout, spálit nebo jim jinak ublížit. Přitom rostlina reagu-

je i na pouhý úmysl. Rostlina si taktéž zachovává paměť, takže kdo jí jednou ublížil, je vždy zdrojem „zděšení“, a to i na značnou dálku. Tento stav ale trvá pouze nějakou určitou dobu a pak zaniká.

Typickým příkladem interakce člověk-rostlina je ovlivňování klíčivosti semen a růstu rostlin, které můžeme soustředěným pohledem nebo přikládáním rukou velmi výrazně změnit. Velmi ovšem záleží na zdravotním stavu ovlivňující osoby: při nemocném organismu vysílajícího, např. při prudkém zánětu, při nádorovém onemocnění anebo při psychických poruchách, se naopak rostlinám nedaří a mnohé dokonce uhynou.

Interakce živočich-rostlina

Při měřeních bylo rovněž zjištěno (C. Backster), že rostliny velmi citlivě reagují na „ublížování živočichům“. Rostlina reaguje na situaci, kdy se ve stejné místnosti přikládá např. drát o velmi nízkých hodnotách elektrického proudu žábě, která sama třeba ani nereaguje. A při usmrcování i těch nejmenších živočichů reagují rostliny velice bouřlivě.

Interakce rostlina-rostlina

Stejně jako na „křivdu živočichů“ reaguje rostlina i na „křivdu“ jiné rostliny. A to nejen tak, že reaguje třeba na utržení listu jiné rostliny, ale od doby tohoto zjištění reaguje velice „zděšeně“ i na přítomnost toho, kdo tuto jinou rostlinu poškodil. A je třeba dost dlouhou dobu čekat, než rostlina přestane na ublížovatele poděšeně reagovat; tedy než zapomene.

Existuje, nebo se alespoň ověřuje distanční interakce na buněčné úrovni. To je ale velmi složitý problém a navíc pro běžnou praktickou potřebu zatím neuplatnitelný.

B. Distanční interakce mezi živou a neživou hmotou

Při této distanční interakci dochází k pohybu hmoty, čímž se myslí jednak pohyb předmětů a jednak pohyb uvnitř hmoty, tedy jakýsi Brownův pohyb, nebo i strukturální změny hmoty.

Jde o schopnost organismu využívat vlastní energii nebo energii z vnějšku pro vykonání nějaké práce. Tato schopnost se nazývá

psychokineze nebo také **biotelekinéze**. Svým způsobem patří do této oblasti např. i pohyb kyvadla řízený organismem. Obecně se dá i říci, že k tomuto úkonu dochází ve větším měřítku většinou v extrémních případech a u extrémně schopných jedinců. Může jít dokonce o dočasnou schopnost z titulu duševních otřesů, stresů apod.

Z praxe je známo dost případů psychokineze, ovšem vždy jen s omezeným účinkem. Většinou se tyto efekty omezují pouze na ohýbání nebo kroucení kovových předmětů (změny struktury materiálu), na pohyb různých malých předmětů apod. Do této oblasti patří i ohýbání a lámání kovových předmětů hlazením, spolu s koncentrovaným pohledem, kde se jedná právě o aktivaci hmoty. Tento jev je nazýván Gellerův efekt, podle člověka, který se svými mimořádnými schopnostmi zasloužil o jeho rozšíření – fenomenálního Uriho Gellera.

Dosud není znám princip tohoto jevu a zřejmě proto byl definován tak, že organismus je schopen provést aktivaci hmoty a tím dát impuls ke změnám v této hmotě.

Dalším příkladem takové interakce je tzv. **dermokognice** nebo také **dermooptické vnímání**. Je to schopnost živého organismu, při které lze pomocí receptorů pokožky odečítat informace z předmětů, které jsou blízko nebo přicházejí do styku s pokožkou. Sem patří např. rozeznávání barev hmatem, což je vypěstovaná schopnost u mnoha nevidomých, ale mohli bychom snad do této oblasti zahrnout i schopnost zjišťování akupunkturálních bodů na pokožce. Je to sice interakce člověk–člověk, ale tyto body je možné zjistit pouze **dotekem**, nikoli jinak; mám na mysli samozřejmě detekci bez přístrojů, které ovšem nejsou tak spolehlivé.

Konečně mezi tyto interakce patří i tzv. **bioindikace** nebo **biolokace** nebo také **radiestézie**. V případech, kdy se tato metoda používá pro biodiagnostiku nebo dokonce pro bioterapii, se nejčastěji užívá termín radiestézie.

Protože tato metoda patří do tzv. biotroniky (už zmíněná biodiagnostika a bioterapie), bude probrána podrobněji v kapitole o bioterapii. Vedle toho je totiž biolokace, nebo spíše radiestézie nevhodnější metodou pro obecné nebo obecnější užívání, a proto také bude vlastně skutečně praktickým obsahem této knížky.

C. Distanční interakce mezi živou hmotou a specifickými informačními vlastnostmi vnějšího prostředí

U této interakce se informace přijímají zásadně z vnějšího prostředí. To je však řečeno velmi obecně a velmi opatrně, protože ve skutečnosti se jedná o proces vymykající se vlastně všemu dnešnímu poznání a dokonce i obecně přijatým zákonitostem o možnostech našich smyslových orgánů. Proto se také ve světě tomuto oboru říká ESP – Extra Sensory Perception, do češtiny překládané jako „mimosmyslové vnímání“, což ovšem není zcela přesné.

Mezi tyto interakce patří např. **telegnoze**, což znamená sice poznávání na dálku, ale bez vztahu nebo spojení k nějakému živočichu (proto nejde o telepatii), nýbrž pouze ve vztahu k nějakému jevu nebo předmětu. Výjimečně může sice souviset s nějakým živým subjektem, ale bez jeho aktivní účasti.

V podstatě rozeznáváme tři podoby telegnoze, a to

- poznávání minulosti (retrospektivní pohled)
- poznávání současnosti (aktuální pohled)
- poznávání budoucnosti (předvídaní – jasnovidění).

V zásadě jde tedy o jasnovidnost, i když je to třeba retrospektivní pohled.

Při pohledu do minulosti se většina jasnovidců domnívá, že se spojují s mrtvými osobami. Skutečností je, že když mluví o mrtvých, celé jejich počínání odpovídá charakteru mrtvého. Taktéž je skutečností, že jasnovidec mluví o dějích, které mohly znát pouze právě „dotazované“ mrtvé osoby. Samozřejmě tato nesporná fakta vedla od pradávna k víře v posmrtný život a k přesvědčení, že je možné hovořit i s mrtvými.

V každém případě jsou to pochody, pro něž zatím nemáme žádné vysvětlení, a proto vše, co nám takovéto spojení umožňuje, bez ohledu na to, zda jde o prostředky nebo o prostředí, nazýváme **informačním polem**. Do této oblasti pak patří i tzv. reinkarnace neboli převtělování, protože jde rovněž o styk s informačním polem.

Skutečností také zůstává, že telegnoze se dá použít i pro zjišťování genetických (kongenitálních) závislostí a také pro spolehlivé diagnostikování. Kromě toho se dá použít pro zjišťování žádaných skutečností na mapách, ale dokonce i bez nich.

Na závěr bych chtěl připomenout, že ani jedna z těchto psychotronických distančních interakcí neprobíhá izolovaně, nýbrž že asi vždy navazuje na jinou oblast této sféry a že vlastně nemůžeme nikdy určit konečnost vlivů na jejich projev.

A zde právě považuji za vhodné při dalším studiu této knihy brát v úvahu jediný, ale všeurčující doplněk prvního vydání, pracovní zvaný „apendix“. Mám za to, že tím se mnohé vysvětlí, také mnohé trochu zkomplikuje, ale v každém případě bude každému princip zvaný psychotronika rozhodně jasnější a bližší.

„Apendix“

Když jsem si pro znovu vzniklý zájem opakovaně pozorně přečetl celé dílko, došel jsem k závěru, že na popisovaných základních principech psychotroniky se vlastně nic za poslední léta nezměnilo.

V době vydání knihy byly tyto základy psychotroniky v širší veřejnosti velmi málo známy, jako psychotronika vůbec, takže nebyla ani kniha nijak zvlášť žádaná. Dnes je ovšem na knižním trhu hotová záplava spisů a spisků o psychotronicce, nebo spíše o pseudo-psychotronicce, zejména v oborech se skutečnou psychotronicou více či méně souvisejících jako např. astrologie, minulé životy, bioenergie, teleskopie ap., takže širší veřejnost opět nejeví příliš velký zájem o principy skutečné psychologie, resp. psychotroniky.

Je to zejména proto, že osvojení si základů dnes nazývané a používané psychotroniky, jejich prostudování a hlavně jejich využívání je velice pracné, náročné na čas a vedlejší studium, čili především dlouhodobé. A to je při dnešní „potřebě“ rychlé a hlavně levné a bezpracné pomoci a při dnešní obzvláštní „píli“ tzv. psychotroniců možné zajistit jen v ojedinělých případech.

Jinými slovy to, co bylo kdysi nezbytným předpokladem pro jakoukoli podobnou činnost a vyžadovalo značnou dobu mimořádného úsilí, je dnes pro mnoho „zájemců“ nepřekonatelnou překážkou. Téměř obecným požadavkem je totiž několik „důležitých“ podmínek pro takovou, dá se říci imaginární činnost:

- bezpracné osvojení metody,
- okamžité mimořádné a hlavně finanční výsledky,
- mimořádné léčebné výsledky bez nutných pomůcek,
- zajištění věhlasu „psychotroniců“,
- max. rozšíření věhlasu a všeho, co s tím souvisí.

Chybou ovšem je, že jen málokdo ví, pokud vůbec vědět chce, že to už je vlastně oblast zázraků nebo utopie a chce to buď bezmeznou důvěřivost (nebo také hloupost) žadatelů anebo bezmeznou drzost provozovatelů.

Přitom ale tato věda, protože psychotronika je skutečně vědou, za léta, která od prvního vydání této knihy uběhla, přece jen neobyčejně pokročila a celá řada skutečností vypadá dnes úplně jinak, než se předpokládalo; celá řada skutečností se se všemi spojitostmi a důsledky docela změnila. A protože tyto změny můžeme registrovat u všech pochodů v lidském organismu, a nejen v něm, samozřejmě to pak souvisí i se všemi metodami a postupy alternativní medicíny. Vlastně je můžeme registrovat v přírodě obecně, a protože předmětem skutečné aplikace vědy je především člověk a jejím předmětem přírodní zákony, přírodní zvyklosti a veškeré její organismy, pak se musíme pochopitelně těmito pravdami řídit, což je naše svatá a bezpodmínečná povinnost.

Značná část vědních oborů se již těmito skutečnostmi vážně zabývá, ale je to stále málo, nehledě k tomu, že mnoho tzv. vědců naopak proti alternativní medicíně bojuje. Ať už z lenosti, nevědomosti, zjištěnosti nebo jiných nejrůznějších důvodů. Největším nepřítelem, jako nakonec u všech nových věcí, je nevědomost, obvykle spojená s význačnými tituly nebo funkcemi, a s tím i lenost nebo nechuť zabývat se něčím, co není známo.

Dá se říci, že během posledních let se mnohé vysvětlilo, že mnohé závislosti se staly zřejmými atd., čili víceméně jasně vystoupila oblast vědy, která je původcem všech popisovaných jevů a která je ve všech jmenovaných anebo uvažovaných procesech zastoupena. Jestli to je skutečně psychotronika – to zatím necháváme na uváženou všem racionálně a skutečně vědecky uvažujícím jedincům a kolektivům.

Já sám jsem se za poslední léta utvrdil v tom, že jediným rozumným vysvětlením všech „psychotronických“ a podobných jevů je fe-

nomén ovládající veškeré dění v přírodě, a sice INFORMATORKA, at už ji nazýváme bioinformatorka nebo bioenergie, nebo jakkoli jinak. Samozřejmě je potřeba obrovské práce na vysvětlení všech závislostí, okolností apod. Mě v tomto názoru utvrdily právě praktické výsledky, studium přírodních jevů hlavně ve vztahu k alternativní medicíně a jejím spojitostem k okolní přírodě, ve vztahu k organismům, především pochopitelně k lidskému organismu a jeho pochodům.

Nejasnou právě zůstává otázka, nakolik jsou tyto děje působeny informatorkou a nakolik a jakým dílem se na nich podílí energie, o jaký druh energie jde a kterého a jak z těchto dvou činitelů můžeme úspěšně ovlivňovat. V praxi o tomto dilematu sice víme, ale jelikož také víme, že je maximálně úspěšné, tedy efektivní jej využívat – prostě jej s úspěchem využíváme.

Že zřejmě jde o správnou cestu, ukazuje už celá řada prací a studií. Například u nás se systematicky a vážně problematikou informatorky zabývá brněnské Středisko ekologie – bioinformatorky, informační terapie SEBIT, zejména ing. Rostislav Havránek. Na letošním Sympoziu informační medicíny a terapie to krásně vyjádřil právě ing. Havránek úvodní přednáškou „ENERGIE a INFORMATORKA – PODSTATA JSOUCNA“.

Jak už jsem se zmínil, čeká nás v tomto směru obrovská práce, ale řadu zatím svým působením nejasných pochodů a jevů lze vysvětlit a doložit skutečnými výsledky, potvrzujícími, v některých případech celkem jednoznačně, vliv a působení informatorky.

Kupříkladu donekonečna omílaná teorie působení homeopatie je podle praktických výsledků informatorkou lehce a logicky vysvětlitelná. Ať už to je teorie vyzařování fotonů z DNA podle *Poppa*, nebo informacemi krystalických mřížek pevných látek podle *Gutmanna*. V každém případě jsou i tyto informace *závislé na čase!* Když například namíchám základní homeopatickou směs na tablety a nechám ji před jejich výrobou dva měsíce působit – je účinnost tablet nejméně o 20 % větší, než když je vyrábím ihned po namíchání. Co tedy zvyšuje jejich účinnost? Zřejmě informace potřebuje čas pro své maximální působení (zřejmě krystalické mřížky).

To je ten nejjednodušší, ale nejmarkantnější případ, nejlépeji ověřitelný, ale takových příkladů s praktickým efektem mohu sám

předvést z oblasti alternativní medicíny, tzn. především z oblasti fytotherapie, akupunktury, reflexní terapie apod., celou řadu, ale také příklady z „léčení na dálku“ a jiné. Tady není ovšem na to čas a místo, ale právě s ohledem na jevy a skutečnosti popsané už před několika léty v této knížce mohu vřele doporučovat hledat vysvětlení v oblasti informatorky, kde je pole téměř neorané, umožňující přinést lidem co největší a také nejdostupnější prospěch.

Obecně se velmi často tato oblast působení označuje jako energie, nejčastěji na bázi elektrické. Ovšem v podstatě se tato energie chová pro elektřinu naprosto netypicky. Například neplatí zde izolace typickými izolanty jako sklo, porcelán apod. Těmito tzv. izolanty prochází tato energie naprosto bez omezení, stejně jako například kovy jako dokonalými vodiči.

Zřejmě zde jde o energii, sice víceméně neznámého původu, ale rozhodně fungující. Jako příklad mohu uvést lékaře, námi zvaného „kverulantem“ neboli ničemu nevěřícím, kterého při aplikaci ušní akupunktury a nedodržování zásad vodivosti u této energie postihl kolaps, pacient se musel obsloužit sám a navíc postiženého akupunkturistu dopravit domů.

Lépe a rychleji lze například zjišťovat účinnost léků, zejména homeopatických. Při zkoušce správnosti aplikace nejrůznějších léčebných prostředků, zejména tinktur a mastí, dám do levé ruky nemocného vyrobený prostředek a při maximálním soustředění nemocného se téměř okamžitě dostaví efekt. V příslušném nemocném místě se okamžitě projevuje známka působení prostředku, a to buď zánik bolesti, nebo teplo, mrazení, svědění, jakási mírná křeč apod. Je pravda, že ne každý se dovede soustředit nebo že každý není stejně citlivý a pak se působení projeví později, ale zcela určitě. Působení je jasné – vysvětlení zatím ne tak určitě.

Navíc jako další příklad mohu uvést právě aplikaci ušní akupunktury. Zde totiž akupunkturální jehla zřejmě slouží pro jakési vyrovnávání právě energií. Pokud použijeme rovnou jehlu, pak máme daleko menší účinnost než při použití jehly s ouškem, tak jak to provádějí například Číňané. A největší účinnost máme při použití jehel s kulovým zakončením, čili využívajícím sférickou plochu, evidentně tedy antény pro přijímání příslušné informace.

Toto jsou jen některé příklady z praxe, nesčetněkrát ověřené a také vřele doporučované. Nakolik je to energie, nebo informatorika, nebo obojí, nebo psychotronika – to už si může každý dosadit sám podle svých zkušeností a vědění.

A právě k tomu může tato publikace hodně pomoci, neboť právě ty zdánlivě nejasné pochody můžeme využít pro člověka, kterému má být zásadně každá věda určena.

3.3 Základní předpoklady pochopení a provozování psychotroniky

Obecně řečeno je psychotronika vědním oborem dosud velmi málo prozkoumaným a přitom zasahujícím nejen do všech oblastí lidské činnosti, nejen do funkce lidského a zřejmě i jiného živočišného organismu, ale i do soužití lidského organismu s jinými organismy a s vnějším prostředím. Zopakujeme si, že jde o neurofyzilogické a fyziologické (neuropsychické a neurochemickopsychické) působení.

Psychotronika tedy vychází ze základního předpokladu, že všechny psychické a tím i psychotronické fenomény jsou podmíněny psychickou způsobností člověka a jsou rozumově poznatelné. Všechny jevy, které psychotronika zkoumá, jsou staré jako lidstvo samo.

U každého člověka existuje určitá kapacita i kvalita psychotronických schopností a vlastností. Tyto schopnosti je možné umocňovat, ale pouze do určité míry, a tu nelze v žádném případě přestoupit. Tvrzení, že každý člověk má stejnou kapacitu, je naprosto neudržitelné. Chybějící vlohly je možno nahradit vždy jen do určité míry. Proto také byly, jsou a vždy budou mezi jednotlivými psychotronicami rozdíly. Míra chybějící kapacity bude vždy mírou pravděpodobných chyb při jakémkoli určování hodnot, třeba u diagnostikování.

Všechny psychotronické fenomény mají většinou spontánní charakter, což mimo jiné znamená, že neprobíhají izolovaně. Jsou ovlivňovány celou řadou jevů, vnitřních i vnějších. Efekt se dá posuzovat jako působení tří úrovní, a sice jako

- efekt cílený, pomocí vědomě řízených fenoménů nebo reakcí,

- efekt spontánní, dosahovaný sice „automaticky“, ale ze známých zdrojů, nebo známým způsobem,
- efekt sice tušený, ale jinak v podstatě neznámý.

Míra jednotlivých úrovní je různá a do značné míry zcela závislá na schopnostech jedince.

Proto také zůstává především po teoretické stránce hlavním úkolem současné psychotroniky objasňovat její zákonitosti. Přitom se ale musí vždy pamatovat na naše nedokonalé a především jen kusé znalosti této problematiky a nesnažit se vše objasňovat pouze v rámci našich, dá se říci „zaběhaných“ vědních oborů. Musíme se prostě smířit s tím, že existuje celá řada dosud neobjasněných jevů a že se asi člověku sotva podaří je zcela objasnit a vysvětlit.

Cílem tohoto snažení by měla být možnost všechny použitelné aspekty psychotroniky využít v praxi. Podle mého názoru celá psychotronika vychází z lidského bytí, a proto k němu patří a může být ve prospěch lidí využívána. Ovšem neměli bychom postupovat podle „osvědčených“ zásad, že to, co nelze „nacpat“ do stávajících zákonů fyziky, chemie, přírodovědy atd., prostě není – neexistuje. Rozhodujícím kritériem by zde mělo být jediné

- zda je tato věda pro člověka prospěšná, či ne,
- zda lze touto vědou člověku ublížit, či ne,
- zda je lehce dosažitelná, neboli dostupná fyzicky i nákladově.

Samozřejmě musí být vyvinuta maximální snaha o vysvětlení zásad funkce psychotroniky na základě platných zákonů současných vědních oborů. Prosazujeme-li komplexní využití alternativních pochodů přírodních procesů ve všech oborech lidské činnosti, především v medicíně, musíme také najít platnost procesu v komplexu všech vědních oborů. Jistě nemusí jít o jakousi hromadnou formu nebo funkci všech oborů, ale hlavně o návaznost jednoho procesu na druhý. Lidsky řečeno platí i zde heslo, že „všechno souvisí se vším“, což je právě u lidského organismu zákonem celé jeho existence.

Platí to zejména ve vztahu „živá a neživá příroda“. O té živé i o té neživé přírodě už ledacos víme, i když je to velmi málo, ale o jejich vzájemném vztahu vlastně nevíme nic. Ale kdybychom tyto vztahy a jejich rozhodující platnost popírali, popírali bychom zá-

kladní zákony jednoty mikrokosmu a makrokosmu, a tím i platnost základních přírodních zákonů.

Stěžejní otázkou uplatnění psychotroniky v humánní praxi zůstává stále problém dálkového přenosu informací. Přitom by se dalo dost diskutovat o tom, co je a co není informace. Že tento dálkový přenos existuje, to je dnes už neoddiskutovatelná skutečnost. Ale jak jej cíleně a účelně využít, je dosud problémem nevyřešený.

3.3.1 Úvaha o pokroku ve vědě

Úvaha o pokroku ve vědě musí každého napadnout, uváží-li poměr současné vědy k psychotronicce. Stačí vzít v úvahu jednu faktickou poznámku o specializaci. Už zde byla zmínka o ne zrovna velkých výhodách tzv. specializace ve vztahu k člověku. Při dnešní úrovni vědění mohou každou specializaci rozpracovávat do takové hloubky a do takových detailů, že i vědec-specialista nebude na konci bádání vědět, co bylo na začátku. A o nějakých hlubších vědomostech z vědy třeba těsně na onu specializovanou oblast navazující nemůže být ani řeči. Takže stručně řečeno specializace sice na jedné straně prohlubuje znalosti o daném oboru, ale na druhé straně vlastně brání pokroku.

Tudíž podle mého názoru by měli vědecký pokrok řešit jedinci s širokými znalostmi ze všech rozhodujících vědních oborů a s dostatkem rozumné fantazie. Nutné specializované problémy mohou řešit specialisté, ale nenechme je formovat vědecký pokrok jako celek. Úspěšně vědecky pracovat nutně předpokládá dostatek fantazie a schopnost určit rozumné riziko; samozřejmě kromě znalostí obecných.

A to právě tito čistí specialisté neumí a umět ani nemohou. A takový nezaujatý, věcný pohled na věc je vlastnost nenahraditelná a nelze ji nahradit ani metráky tlustých učených knih. U specialistů tomu brání většinou několik skutečností:

- nedostatečný celkový přehled o problematice navazující na jeho speciální obor,
- nechuť zabývat se navazujícími problémy, protože specialistou se člověk stává většinou v pokročilejších letech a až po prostudování moře podkladů, takže pak už chybí chuť a často i síly na další „nové studium“,

- žárlivost na „svůj“ obor a nechuť měnit vžitě názory,
- častá neschopnost objektivně posuzovat vzniklou situaci,
- dávno zapomenutá vlastnost skutečných vědců, tj. skromnost a vědomí své vlastní nedokonalosti.

A tak se zejména v medicíně stává, že potíže „léčené“ vědecky často po dlouhá léta odstraní léčitel (bez titulu, tudíž „šarlatán“ – za nepoměrně kratší dobu, často několik minut).

Za tohoto stavu ovšem snaha o objasnění něčeho, co není v oněch tlustých knihách a co by mohlo ohrozit suverenitu specialistů, je si syfovskou námahou a je většinou předem odsouzena k neúspěchu. K tomu je ovšem potíráme všemi prostředky, které používá každý monopol, tedy zpravidla ne vždy zrovna nejčistšími.

A to je právě neštěstím i psychotroniky, znásobeným ještě zcela neopodstatněným sebevědomím některých psychotroniců, kteří se chovají zrovna jako popsaní vědci – specialisté. Tím ovšem prokazují psychotronicce medvědí službu.

3.3.2 Zásady práce psychotronika

Podle mého názoru by měly být hlavní zásady úspěšné práce psychotronika formulovány asi takto:

1. Znalost stávajících vědních oborů nebo disciplín, především těch, které na psychotroniku navazují, které mohou psychotroniku a její využití ovlivnit kladně i záporně. Dále ty, které mohou pomoci při vysvětlování principů psychotroniky a její funkce, resp. opakovatelnosti jejích jevů.
2. Mít stále na vědomí, že naše znalosti psychotroniky a jejích pochodů jsou zatím velmi nedostatečné. A proto na jedné straně zachovávat jakousi určitou opatrnost a na druhé straně se neustále snažit o objasňování méně známých nebo zcela neznámých daných fenoménů. Nezapomínat na to, že vědění je jakási mozaika z myriád drobných kamíneků a každý, i sebemenší kamínek znamená pokrok, protože se obraz mozaiky stává jasnější a úplnější.
3. Stále si uvědomovat, že život v přírodě, a to je kupodivu i ten náš, nelze nijakým způsobem napodobit, nasimulovat, a že takové la-

boratorní nebo jinak uměle vytvořené podmínky nemohou dát spolehlivý výsledek; vždy to bude do určité míry jen napodobení. A právě jediné psychotronika nám umožňuje provádět nejrůznější zkoušky přímo na člověku. Ale v žádném případě nemůže jít o pokusy! Proto je třeba k těmto zkouškám přistupovat odpovědně a s dostatečnou průpravou. Bylo by omylem si myslet, že za určitých podmínek nelze člověku ublížit! K této otázce se ještě vrátím.

4. Už bylo řečeno, že na rozdíl od všech jiných metod a postupů vyžaduje psychotronika a podobné metody pracující s vědomím (duší) jak vysílajícího, tak i přijímajícího dokonalou připravenost provádějího psychotronika, a to jak hmotnou (fyzickou), tak i psychickou (duševní). Stupeň účinnosti psychotronických metod a postupů je přímo úměrný této připravenosti, samozřejmě spolu s dodržováním jakési dobrovolné, ale přísné etiky procesu. S poklesem etiky klesá automaticky i efekt procesu, jak se ještě dále zmíním.

3.3.3 Vědomí a hmota

Psychotronika zásadně vychází ze skutečnosti, že existují dvě hlavní reality, jejichž forma a projev ovšem může být velice pestrý. Jsou to hmota a vědomí. Jsou to dva činitelé, sice samostatní, ale jeden bez druhého nemůže prostě fungovat. Je to stejná závislost vycházející z přírodního zákona rovnováhy jako už od pradávna platných zákonů, které jsou obsahem všech starých filozofií a přírodních věd. V akupunktúře je to třeba čínská monáda, jang a jin, noc a den, zima a teplo atd.

Jedna složka je prostě nositelem druhé a naopak, a proto také *musíme* vždy počítat s oběma složkami. Samozřejmě vědomí a hmota jsou pojmy velmi zjednodušené a každý z nich vlastně představuje obrovskou základnu existence s mnoha jejími formami, funkcemi a stavy. Ale ve všech těchto podobách jsou u toho obě složky. Říká se, že hmota je nositelem vědomí (Čiňané říkají duchovna), a tudíž i zdrojem energie. Ale kam zařadíme energetické projevy vytvořené nebo transformované psychickým procesem? Přitom psychotronika, ale i každá jiná přírodní věda, musí mezi oběma složkami rozlišovat.

Ale to není jen otázka lidského organismu, kde se otázky hmoty

a vědomí zdají být celkem jasné. Ve skutečnosti oba pojmy, zejména pak vědomí, mají mnoho platných vysvětlení, i když samozřejmě v přeneseném smyslu slova. Jak např. nazvat energii, která je vyzařována hmotou a která funguje stejně jako třeba jiný psychotronický proces?

Tak třeba můžeme psychotronicky odstranit bolest určitého orgánu nebo části těla např. jen pohledem, dotekem ruky, nebo použitím určitého pomocného prostředku nebo zařízení, ale vždy za přítomnosti vysílatele (psychotronika, léčitele). Ale když psychotronik nebo jiný léčitel vyrobí např. léčivý prostředek, a to jakýkoli (tinktura, mast, tablety), a nemocný „přijímač“ jej prostě vezme do ruky, bolest ustane stejně – a to přitom může být onen prostředek v jakémkoli obalu.

V obou případech jde jednoznačně o energetický proces, ovšem v tom prvním jde jakoby kvalitativně o proces vědomí. Ale co ve druhém případě? Je to prostě druhý článek oné jednoty hmota – vědomí, samozřejmě vyjádřeno obrazně.

Jisté je, že psychotronické distanční interakce mají velmi se různící intenzitu energetického projevu, což se dá dnes už i změřit. Ale přitom nevíme, o jakou energii vlastně jde. V literatuře o psychotronice se často píše o duši. Zda to je termín vhodný a vystihující situaci, nechávám na uvážení čtenáři.

V každém případě je faktem, že každý člověk – i když ne stejně – disponuje jakousi energií, která se neprojevuje hmotně, ale která je nezbytnou spolusoučástí hmoty a je nositelem i předávajícím mnoha informací. A zde právě, protože tato skutečnost je velmi málo prozkoumána, dá-li se vůbec o prozkoumání mluvit, je „pole neorané“, které poskytuje nepředstavitelné a také nenahraditelné možnosti.

Psychotronika se vlastně snaží dokazovat, že jakousi vedoucí silou ve spojení hmota – vědomí je právě převaha vědomí nad bytím, nebo duše nad hmotou. Ve skutečnosti ale jde především o to, jak odhalit a využít tuto zatím dost nejasnou a nevyužitou oblast. Přitom v podstatě nezáleží na názvu, ale na tom, jak pomáhat člověku nejen po stránce hmotné – fyzické, ale i po stránce psychické – duševní. Čili se vlastně snaží maximálně dodržovat základní zákon o jednotě – stručně řečeno – těla a ducha.

4. PSYCHOTRONIKA NEBO OKULTISMUS?

Již dlouho před tím, než vznikly pojmy jako parapsychologie, metafyzika či psychotronika, existovaly už tzv. okultní vědy nebo-li okultismus. Tento termín platil pro širokou škálu pochodů, pojmů a dění a v zásadě platí dodnes.

V podstatě se dá dost obtížně stanovit nějaká hranice mezi oběma obory, pokud se vůbec dají určit. Totiž mít pro dvě oblasti různé názvy, teorie, směrnice apod. ještě zdaleka neznamena, že jde skutečně o různé oblasti. Zejména dnes, v době, kdy mnozí chtějí získat velmi rychle a pokud možno s vynaložením co nejméně úsilí majetek, slávu nebo obojí, není takové počínání vůbec nic zvláštního. Doslova se vymýšlejí nejrůznější metody, postupy a názvy a těžce se za jejich originalitu pak bojuje.

Ale protože významy obou slov, jak okultismu, tak i psychotroniky, vzbuzují u mnoha lidí představu něčeho tajemného, kouzelnického, ba i mystického, je třeba si tyto pojmy alespoň v základních rysech objasnit, protože oba názvy bývají často vykládány i ve smyslu hanlivém.

Pokusím se proto jen velmi stručně alespoň trochu nastínit vztahy mezi okultismem a psychotronicou, nebo spíše uvést aspoň trochu základy okultismu, protože chtít skutečně tyto vztahy důkladně objasnit by mohl nejspíše jen erudovaný odborník a znalec obou.

4.1 Co je to okultismus

Všeobecně se uvažuje, že okultismus je něco, co může provádět jen člověk se zcela mimořádnými schopnostmi, přičemž se obyčejně myslí na nějakého šamana. Ale okultismus je věda, a to věda stará jako lidstvo samo. A protože existoval a zdokonaloval se spolu s lidmi, dopracoval se úrovně vědního oboru a podle mého názoru je ve svém dlouhém vývoji zcela totožný se současnou psychotronicou. Již samotný název (okultus znamená řecky – skrytý) vlastně říká, že vše, co bylo lidem skryto, čemu prostě nerozuměli a většinou to považovali za nadpřirozené jevy, bylo vlastně okultismem. A právě pro svou dlouhou existenci, proto, že dlouho sdružoval lidi s mimořádnými schopnostmi, ale i s vůlí hledat a kázat pravdu, má okultismus dnes všechny znaky nauky, bohužel ovšem nauky ortodoxní, pro většinu lidí nepochopitelné.

Také z tohoto důvodu na jeho místo dnes nastupuje psychotronika, která v podstatě pojednává o tomtéž, ale v jakémsi moderním stylu, i když často ve vleku dnešní doby příliš mnoho věcí neoprávněně zjednodušuje. A právě tímto zjednodušováním, které má lidem věci přiblížit, se dosahuje pravého opaku. Přesvědčit je možné jen někoho, kdo je ochoten se nechat přesvědčit.

Definici okultismu nelze vyjádřit jedinou větou. Podle jeho stoupců tvoří okultismus jakýsi spojovací článek mezi vědami hmotnými (říkají pozitivními) a vědami filozofickými. Vědy pozitivní zkoumají věci pěti lidskými smysly, pomocí fyzikálních zákonů, se snahou o maximální přesnost. Vědy filozofické jsou pravým opakem – ty zkoumají příčiny jevů, jejich podstatu a poslání a jsou výhradně oblastí ducha. Jinými slovy: tvoří jakýsi mezičlánek nebo spojovací článek mezi vědami pozitivními, materiálními a vědami filozofickými.

To ovšem není definice správná a dokonce odporuje vlastním zásadám okultismu, protože vlastní učení vycházející z přírodních podmínek a z přírodního bytí nemohou popírat jednotu těla a ducha, hmoty a duševna. Jednoduchá definice by byla: „Okultismus je věda o věcech a jevech našim smyslům dosud skrytých“, což lze považovat za jakési zjednodušené vyjádření podstaty okultismu;

samozřejmě se značnými mezerami. Čili lepší definice je ta, která bere v úvahu činnost v obou sférách, tedy: „Okultismus je intermedialní věda mezi vědami pozitivními a vědami filozofickými.“

4.2 Historie okultismu

Okultismus má vlastní teorii vzniku světa, tzv. planetární. Podle té každý světadíl představuje jednu planetu a každá planeta byla po všech stránkách zcela samostatná se svou zvláštní přírodou a se svým vlastním obyvatelstvem. Teprve později se lidstvo, fauna a flora smísili.

Původně byly na zeměkouli čtyři rasy: Lemurci (dnes Tichý oceán), Atlanti (dnes Atlantický oceán), Černí (dnes Afrika) a Bílí (Bílé moře a Evropa).

Jakýmsi praotcem naší zeměkoule byl Ram, původem Kelt, který vytlačil Černé z Indie a umožnil návrat Bílých do Evropy. Pak si změnil jméno na Lam (beránek), stal se zakladatelem lamaismu, tedy náboženství s nesporně nejstarší tradicí. Historie to je dlouhá a je popsána ve starších knihách o okultismu.

Okultisté si představují zemi jako živoucí organismus, který ve všech oblastech funguje jako lidské tělo (odpařování je dýchání, vodní toky jsou tepny, žíly a cévy atd.). Když to srovnáme s dnešním názorem, že jediná lidská buňka je tak složitá jako celá naše zeměkoule, pak musíme s podivením konstatovat nespornou podobnost, ne-li shodnost.

4.3 Stručně o zákonech okultismu

Základní poučkou okultismu je učení o trojnosti světů. Tedy základem všeho jsou děje opírající se o číslo tři. Například člověka tvoří tři prvky: tělo, život a vůle, nebo také tělo a duše a rozum. Každá z oněch tří částí má zase tři obměny. Všemmu tedy vládne tzv. trojnost.

Používání čísla tři není nahodilé, jak by se snad mohlo zdát. Jeho původem je zřejmě kosmos a zaznamenaný začátek jeho vlivu spadá do dob starého Egypta, odkud nakonec čerpali vědomosti skoro všichni starověcí vědci, buď přímo nebo přeneseně. Samotní

egyptští kněží vyjadřovali své myšlenky trojím způsobem: 1. jasně a prostě, 2. symbolicky a obrazně, 3. posvátně či hieroglyficky. Tyto zásady vlastně platí dodnes, zejména v řečech politiků.

Tato trojnost je velice složitá, ale vcelku logická věc. Stručně řečeno, každá věc má svůj líc a rub, každý pól svůj protipól atd., takže světlo (1) má protipól tmu (2) a jejich společným produktem je stín (3); kyselina (1) se zásadou (2) dávají sůl (3); otec (1) a matka (2) plodí dítě (3). A tak bychom mohli pokračovat nekonečně.

Poznámka: Z praxe znám tuto trojnost např. u poruch látkové výměny, kde játra (1) a žlučník (2) vyvolávají poruchu slinivky (3). Zde je ovšem možná celá řada těchto trojnostních variant, jako nakonec všude.

Ovšem vyjádření oné trojnosti v okultismu je mnohem složitější a je to vlastně věda sama o sobě. Jedna trojnost je jakousi jednotkou, jejímž vyjádřením je jeden vztah, ale jeho produktem je vyšší jednotka. Např. 1 otec + 2 matka + 3 dítě = 4, čili 4 je vyšší jednotka než 1; 7 je vyšší jednotka než 4 atd. Pak jde o jednotky vyššího řádu. Celá věc je samozřejmě složitější, ale tolik pouze pro malou informaci. Okultisté uznávají i tři hlavní lidské chyby:

1. Touha po moci, po slávě, neúměrná víra v sama sebe. 2. Nečinnost, pohodlnost, opovrhování vyššími cíli, lenost. 3. Spojení obou předchozích = sobectví.

V okultismu platí pro ostatní **světové dění** další číselné zákony. V okultismu vůbec platí zákon deseti, což je vlastně jakási trest jeho učení.

Nejčastěji vyjadřují čísla v okultismu:

- 1 – princip kladný
- 2 – princip záporný
- 3 – ze vzájemného působení vyplývající stav harmonický
- 4 – první tvar hmotný
- 5 – působení principu kladného na tvar, život
- 6 – rovnováha sil, involuce a evoluce
- 7 – působení harmonizující síly (3) na tvar, stav dokonalosti

- 8 – rovnováha tvarů, forem, spravedlnost
- 9 – trojitá trojice; symbol tří úrovní
- 10 – působení principu kladeného na původní mystické Nic (0), první dokonalé, úplné stvoření, vzor všech věcí.

Prostě čísla se pokládají za základ všeho, takže proto čísla nevznikla z matematiky, ale matematika z čísel, lépe z číselných závislostí. Dále okultismus uvažuje lidský organismus ze tří jeho částí: tělo materiální, duch a tělo astrální. A ve stručnosti řečeno právě astrální tělo je vlastní řídicí silou všeho dění u lidí. Nebo také podle nového názvosloví jistým řídicím centrem, takže právě astrální tělo a jeho tři vlastnosti umožňují okultistům nabytí zvláštních schopností pro vykonávání tzv. okultních věd, jako jsou telepatie, jasnovidnost, věštění atd., jak budou dále uvedeny.

Takže stručně shrnuto je podle těchto zákonitostí okultismus buď přímým původcem nebo alespoň využívatelem a spoluvůrcem všech věd nespádajících do věd pozitivních – materiálních, do kterých ovšem okultismus zasahuje jako prostředník mezi nimi a vědami filozofickými. Jsou to tedy např. alchymie, astrologie, mediumismus, spiritismus, jasnovidectví a telepatie, magnetismus a psychometrie.

Pochopitelně je nutno to brát jako učení vznikající celá tisíciletí, ke kterému přispívalo i mnoho vynikajících jedinců celé lidské historie světské i náboženské.

4.4 Shrnutí a pokus o závěr

I z tohoto telegrafického popisu okultismu je zřejmé, že jde o prastarý vědní obor, jehož existenci dokazuje řada různých literárních zdrojů a jehož zákonitosti nepostrádají logiku. V každém případě je obsahem okultismu poznávání světa se všemi podmínkami jeho existence, ale řešící právě více tzv. vědy filozofické než vědy pozitivní – materiální.

V každém případě je to věda vycházející čistě z přírodních základů, snažící se dodržovat – viděno z dnešního hlediska – zákony alternativní činnosti přírody, tedy i alternativní medicíny. Takže se

snaží věci řešit nebo i vidět od prapříčiny, tedy řešit příčiny a ne následky.

Pokud to ale srovnáváme s psychotronikou, vychází toto srovnání asi takto:

- a) okultismus i psychotronika vycházejí ze stejných základů,
- b) okultismus i psychotronika v podstatě řeší stejnou problematiku,
- c) okultismus má svou oblast nepoměrně lépe, důkladněji zpracovánu, a také zdůvodněnu materiálně filozofickými zákonitostmi než psychotronika,
- d) psychotronika se snaží svou oblast racionálně vysvětlit a prozkoumat s maximálním využitím moderních prostředků a názorů, zatímco okultismus se opírá o tisícileté zásady a dost málo reaguje na moderní vývoj i ve vědách, dejme tomu psycho-filozofických,
- e) mezi oběma obory není rozpor, pokud se jedná o jejich účel,
- f) oba obory mohou jeden od druhého čerpat, navzájem se doplňovat.

Podtrhuji, že jde čistě o můj osobní názor, názor vlastně laika, ale objektivní, nezatížený jakýmkoli patriotismem.

5. BIOTERAPIE

Z celé psychotroniky většinu lidí zajímá především ta část, která pojednává o aplikaci psychotroniky živým organismem na živý organismus. Jelikož bios znamená živý organismus, mají všechny pochody psychotroniky předponu „bio“. Proto se také vlastně užívá název biotronika.

Tedy existuje telepatie, ale i biotelepatie, telegnoze, ale i biotelegnoze atd. A proto nás zajímá psychotronika především ve vztahu k člověku a k léčitelství. V této kapitole si jen stručně zopakujeme metody.

5.1 Bioenergetické pole

Už jsem se ve stručnosti zmínil o tom, že z hlediska energetického zajišťování informací, zejména u člověka, je zdrojem prakticky všeho bioenergetické pole organismu, stručně nazývané biopolem.

Toto biopole je prakticky shrnutím a vyjádřením všech známých i neznámých vlastností i schopností organismu. Shrnuje v sobě také veškeré funkční podoby v této oblasti, ale zároveň také celou obranyschopnost organismu. Toto biopole jednak ochraňuje organismus před nejrůznějšími útoky našeho moderního prostředí, jakými jsou různá záření, absorpce chemikálií z ovzduší, různá vlnění nejrůznějšího technického původu, ale na druhé straně také z těchto nejrůznějších vlivů vybírá vlivy kladné, čerpá z některých energií a vyrovnává prostě kladné a záporné vlivy kolem nás, tedy ovlivňující náš život.

Do určité míry jsme vlastně určením, nebo pojmenováním bio-

pole krásně vybrusili z problematiky, kde bychom jen ztěžka mohli správně pochopit, ale zejména vysvětlit určité fenomény. Ke skutečnému pochopení tohoto biopole je třeba mít značnou fantazii, protože toto pole je nejen nehmotné, ale i nezjistitelné, neohraničené, a tím vlastně i nepopsatelné. Není znám ani jeho rozsah, rozložení a dosah, takže je můžeme v podstatě předpokládat všude. Toto tvrzení se zdá být podloženo i skutečností, že je možno nejen diagnostikovat, ale i terapeuticky zasahovat prakticky na neomezenou vzdálenost. Sám jsem diagnostikoval nemocné v USA, Kanadě i v Austrálii, samozřejmě kromě bližších míst, a v několika případech zasahoval i terapeuticky – a se značným úspěchem.

Přijmeme-li navíc teorii o prolínání jednotlivých biopolí, leccos se nám vyjasní a navíc nám to umožňuje navázání i na současnou energetickou teorii buňky.

Jestliže je např. napětí jediné buňky 90 mV a tato energie ovládá náš organismus, jak uvádí odborná literatura, pak se biopole, kde na sebe navazuje snad nekonečné množství buněk a které se prolíná s jinými biopoli, stává vskutku obrovskou zásobárnou energie. A když k tomu připočteme skutečnost, že bioenergie prostupuje jakoukoli hmotu, kromě již zmíněných vzdáleností, pak musíme konstatovat, že s našimi „nezvratnými“ fyzikálními zákony asi nevystačíme.

V podstatě existují dvě jakési zóny biopole. Především to je pole, které bezprostředně obklopuje člověka, říká se, že do vzdálenosti asi 0,4 metru, a kde jsou právě pozorovatelné stavy dané osoby. Odjakživa se tomuto biopoli nebo jeho části říkalo **aura**. Tato aura je vidět na celé řadě zobrazení, často starých až několik tisíc let.

Druhou zónou je biopole, dá se říci bezrozměrné, pro které neplatí vzdálenost a které je zřejmě taktéž jakýmsi nositelem energie, ale určitě nemůže být projevem pouze vysílajícího jedince. Ale tady bychom museli operovat pouze dohady, protože na rozdíl od aury není toto biopole viditelné a jeho skutečnou funkci si můžeme jenom domýšlet.

Auru mohou někteří schopní jedinci pozorovat a někteří dokonce popsat do všech detailů, tzn. jak tvary, velikosti a průběhy, tak i barevnost a i ty nejdrobnější odchylky od pravidelného tvaru

a průběhu. Jelikož aura představuje jakýsi energetický obraz organismu, znamená každá změna odchylku od normálu energetické bilance organismu a tedy od jeho optimálního zdravotního stavu.

Každá barevná změna v zabarvení aury, každé narušení normálního průběhu aury, např. nějaké trhliny, výběžky, „díry“ apod., znamenají tedy nemoc. Tvar a velikost aury se pochopitelně mění, ale vždy zobrazuje momentální stav organismu. Trvalé změny jako jizvy po operacích, následky zlomenin, úrazů apod. jsou ovšem trvale viditelné. Proto také je možné z aury vyčíst pouze momentální stav, bývalé změny, které zanechávají trvalé stopy, ale nelze zjistit vratné změny od normálního stavu.

Za normálního stavu je totiž aura, resp. její tvar, barva a průběh v dynamické rovnováze a tudíž menší. Vratné změny můžeme zjistit pouze opakovaným pozorováním aury. Samozřejmě to neplatí pro změny dá se říci patologické, jak už byla o nich zmínka. Kromě už zmíněných to mohou být vředy, novotvary všeho druhu apod., a to i když vidíme auru poprvé.

Někteří zvláště citliví jedinci, patřící spíše mezi jasnovidce, vidí dokonce nejen auru samotnou, ale i zdroje změn na auře přímo v těle. Takže kromě aury vidí i tělo, jakoby skleněné, a pokud mají alespoň průměrný přehled o anatomii, mohou dokonce přímo určit nejen místo, ale i druh poruchy nebo potíže.

Ale tyto otázky jsou pro běžné seznámení příliš složité, protože bioterapie je vlastně řešení odchylek celého biopole. To platí ovšem i pro celou řadu navazujících pochodů, a proto tato oblast vyžaduje speciální literaturu a speciální studium. Velmi dobrá je kniha Bioterapie od dr. T. Rosinského. Dále se budu zabývat velmi stručně, vlastně jen informativně některými důležitými otázkami bioterapie, abychom dodrželi nějaký celkový přehled.

5.2 Biodiagnostika

Biodiagnostika je vlastně jen pomocná diagnostická metoda, která využívá schopnosti lidského organismu určit změny ve stavu jiného organismu. Především se to děje pomocí změn biopole nebo posouzením jiných bioenergetických změn. V podstatě jde jako

u každé jiné metody obecně řečeno o zjišťování celkových i místních změn v informačním systému organismu.

Je to metoda velice jednoduchá, rychlá a ekonomicky zcela nenáročná. O její účinnosti se dost diskutuje i mezi bioterapeuty – psychotroniky. Jedna část tvrdí, že je to metoda čistě pomocná, druhá pak, že je to metoda dostačující, dostatečně přesná a tudíž vlastně nejlepší. Pravda je jako vždy někde uprostřed.

Především záleží na schopnostech a morálních kvalitách bioterapeuta. Samozřejmě nemůže nijak vadit, pokud diagnózu provede více způsoby a případně na různých místech. Ovšem dostatečně citlivý a kvalifikovaný biodiagnostik dosáhne daleko přesnějších výsledků než současné diagnostické způsoby. Do značné míry to není dáno nepřesností současných diagnostických metod, ale jejich ne vždy kvalitním vyhodnocením lidským činitelem.

Biodiagnostických metod je několik, ale skutečně nejčastěji používanými jsou **kontaktní biodiagnostika** a **distanční biodiagnostika**.

5.2.1 Kontaktní biodiagnostika

Kontaktní diagnostikou se nerozumí pouze diagnostikování pomocí přímého kontaktu – doteku, ale až do vzdálenosti asi 1 metru, podle citlivosti diagnostika a biopole vyšetřovaného. V blízkosti vyšetřovaného by neměly být jiné osoby nebo živočichové. Při této metodě se nepoužívají pouze ruce, ale i nejrůznější pomůcky, nebo také kombinace obou způsobů.

Ruční diagnostikování

Nejčastější a nejjednodušší je **biodiagnostikování rukou**. Ruce jsou totiž z celého lidského těla nejcitlivější, zejména pak střed dlaně a konečky prstů. Orientální prameny dokonce tvrdí, že dlaň je centrem energie a konečky prstů tuto energii pak vysílají nebo snímají. V každém případě však se dostávají při diagnostikování rukou různé vjemy. Bývá to většinou teplo, což při zvýšené energii znamená místní zánět nebo otok, dále proud tepla, což znamená sálání, mírný tlak díky zvýšené energii, zatímco při snížené energii

je cítit chlad, studený vánek, nepříjemná vibrace apod. Vždy se ovšem jedná pouze o jeden jediný projev a rozdíly mezi nimi by měly sloužit ke hrubému upřesnění diagnózy.

Zajímavou skutečností je, že se zásadně používá pravá ruka, a to bez ohledu na to, zda biodiagnostik je levák nebo pravák. Ovšem ani v tomto případě nelze zcela vyloučit výjimku z tohoto pravidla. Pro ověřování, která ruka je přijímač, popisuje dr. Rosinský jednoduchý postup: Ruce s mírně pokrčenými prsty dáme dlaněmi proti sobě na vzdálenost asi 30 cm. Dáme si myšlenkový příkaz na proudění mezi nimi, bez udání směru. V jedné ruce pak pocítíme teplo, teplý vánek, jakoby vlnění, v druhé ochlazování, mravenčení konečků prstů, příp. i slabou bolest v zápěstí. Ruka, ve které jsme cítili teplo, je přijímová, tedy „diagnostická“, druhá je pak výdajová, tedy „terapeutická“.

Pro praxi je velmi důležité vědět, která ruka je přijímající. Druhá ruka je pak vysílající (viz výše), a tudíž při jejím použití dochází k ovlivňování biopole, k jakémusi nabíjení vyšetřovaného, tím ke zkruslování jeho stavu a tím pak k nepřesnostem v diagnóze.

Při diagnostikování rukou může být vyšetřovaný zcela oblečen, ale neměl by mít na sobě umělé hmoty, které průchod energie značně ztěžují. Biodiagnostik prochází pomalu ve vzdálenosti 3 až 5 cm nad tělem buď dlaní ruky nebo prsty směřovanými kolmo na tělo. Vyšetřovaný většinou cítí právě v narušených místech teplo, ale to může cítit i v celém těle, dále pak mravenčení, mírný tlak, napětí a dokonce může nastat i tzv. „motání“ hlavy. U necitlivých jedinců trvá nástup těchto reakcí déle nebo se reakce nedostaví vůbec.

Často se stává, že tento diagnostický úkon působí zároveň i terapeuticky. Záleží to ovšem pouze na biodiagnostikovi, ale částečný terapeutický efekt se dostavuje téměř vždy. V takovém případě se u vyšetřovaného pocity střídají: ty „diagnostické“ se střídají s „terapeutickými“. Ne dost jistí biodiagnostikové provádějí diagnostický úkon raději třikrát. Takový opakovaný způsob je třeba ovšem vyloučit nebo alespoň omezit na co nejkratší míru, protože po každém „projetí“ se stav biopole mění právě částečným „nabitím“ při každém jednotlivém postupu.

Že jde zcela bezpečně o energetickou záležitost a že při každém

diagnostickém projetí nad tělem dochází k částečnému nabíjení – posílení biopole, je zřejmé i z toho, že podobné pocity jako při ručním diagnostikování má vyšetřovaný i při zkoušení (nebo zároveň i aplikaci) léčivých prostředků. Při uchopení daného léčivého prostředku levou rukou, přičemž ruce i nohy jsou „od sebe“, dostavují se naprosto stejné pocity jako při použití ruky. Ale o tom ještě bude podrobnější zmínka.

I když to navenek vypadá snad velice divně, nějak „nevědecky“, přesto je pravdou, že po skončení diagnostikování je nutné udělat jakousi regeneraci energie nebo snad hygienu rukou. Ruce se musí zbavit převzaté energie bioplazmy, která tvoří na rukou určitý obal, snad druhotnou auru. Někdy se také doporučuje doplnit předanou energii z tepelného zdroje.

Tyto skutečnosti se dají poměrně snadno ověřit na vlastnostech terapeutických prostředků. Například při těsném projetí rukou nad homeopatickou masť můžeme tuto masť „aplikovat natíráním“ na příslušném místě těla a efekt se dostaví, přestože se prst ani ruka masť vůbec nedotkla. Tím je změna biopole ruky jednoznačně evidentně prokázána.

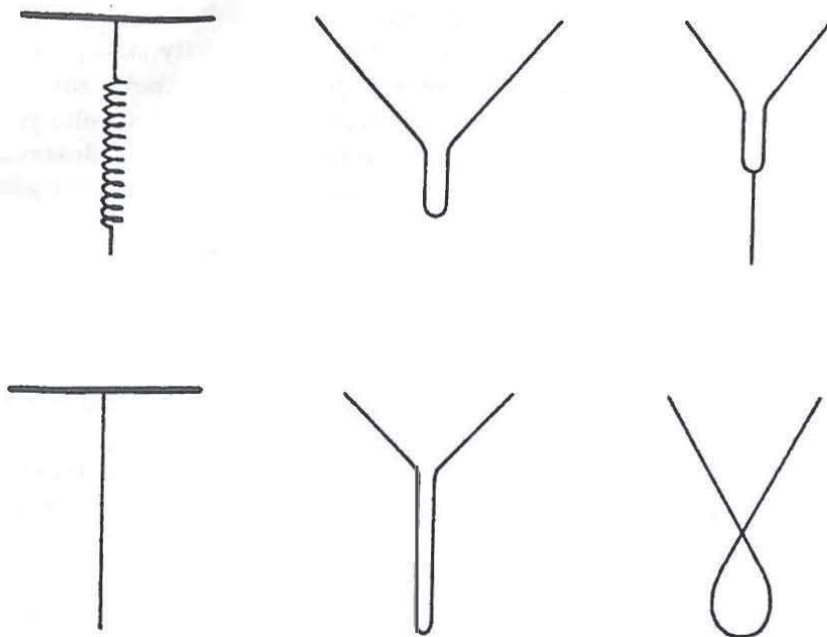
Zmíněná očista nebo regenerace se nejčastěji provádí otevřeným ohněm. Zajímavé je, že na začátku opalování ruky není cítit teplo ani těsně nad ohněm, kde by se každý člověk normálně spálil. Jinými způsoby očisty jsou umytí rukou horkou vodou nebo „odhození“ přebytečného náboje.

Ruční diagnostikování je velice rychlé a jednoduché, ale také dost hrubé, jelikož zabírá vždy poměrně velkou plochu povrchu těla, a upřesnit místo poruchy je pak někdy dost obtížné.

Biodiagnostikování ručními indikátory

O něco přesnější než ruční diagnostikování je jeho provádění pomocí různých ručních pomůcek – indikátorů. Samozřejmě nedoporučuji nic přehánět. Existuje široký sortiment těchto jednoduchých mechanických pomůcek, a jelikož jako taková pomůcka může sloužit ledacos, má přitom zelenou také fantazie. V zásadě jsou to prostředky, které

– znásobují, zviditelňují anebo upřesňují citlivost biodiagnostika,



Obr. 1 – Tvary virgulí pro biodiagnostiku.

– upřesňují lokalizaci postižených míst, zejména pak míst o malých rozměrech.

Jak již bylo řečeno, existuje mnoho druhů těchto indikátorů, ale nakonec se takřka výhradně používají virgule a kyvadla. Fantazie se pak vybíjí pouze ve tvarech, i když i ve skladbě materiálů se dají dělat divy. Prapůvodcem všech dnešních indikátorů byla klasická virgule, která se od pradávna používala pro hledání vody a kovů.

Pro biodiagnostiku se ale užívají malé a lehké virgulky, většinou kovové, ve tvaru vidlice, pravoúhlého tvaru, spirálky apod. – viz obrázek 1.

Technika práce s těmito virgulemi je dvojitá. U první se ruka s virgulkou pohybuje těsně nad povrchem těla a změny zachycené rukou se přenášejí na virguli, která pak signalizuje jednak existenci

odchylky a jednak její lokalizaci. Jelikož takovéto určení je velice hrubé, doporučuje se toto měření vylepšit směrovaným (cíleným) vyhodnocením zjištěné odchylky. Obecně se doporučuje dvojitý způsob takovéhoto zpřesnění.

- A. Projíždět nad tělem třikrát, ale pro každé projetí určit jiný cíl měření, např. při prvním měření si uložíme zjišťovat
- zvýšení energie biopole, což v praxi znamená hyperfunkci jako zánět, otok, zbytnění – prostě něco navíc,
 - při druhém měření pak
 - snížení energie biopole, což v praxi znamená hypofunkci, vyřazení z funkce, oslabení orgánu,
 - a při třetím měření
 - strukturální patologické změny, což v praxi znamená všechny tkáňové změny a mechanická narušení orgánů.

Z těchto tří měření si pak můžeme udělat celkový obraz o stavu celého organismu. Je to ovšem dost složité a vyžaduje to značnou zkušenost i slušné obecné znalosti anatomie a fyziologie a něco patologie.

B. Druhým způsobem je vlastně shrnutí zmíněných tří měření do jednoho. Je to postup podstatně jednodušší, ovšem je třeba uplatnit mentální ovlivnění funkce použitého indikátoru ve třech kritériích podle A.

Tak např. si určíme následující vyhodnocování měření. Pohyb virgulky vlevo znamená sníženou funkci, pohyb vpravo znamená zvýšenou funkci a strukturální změny se promítnou do ruky vyšetřujícího. Toto vyšetření je podstatně kratší, ale pro jeho spolehlivost se musí nejprve dostatečně ověřit. Závisí to na kvalitě diagnostika.

Obojí měření je ovšem nedostatečné v tom, že neurčí přesně místo odchylky a jeho ohraničení. Ale i tohoto upřesnění se dá dosáhnout a dokonce i bez jakékoli další komplikace. Jelikož totiž každá hodnota biopole odpovídá určitému úhlu odchylky virgule, nebo také naopak, dá se na základě toho velmi přesně určit a ohraničit místo odchylky.

Celý postup je velice jednoduchý, vyžaduje však trochu více trpělivosti, ale tu musí mít bioterapeut vždy. A tak trpělivě určíme oblast, která má stejnou odchylku od kolmice směřované na tělo, což je velmi podobné třeba určování vrstevnic u nerovného terénu.

Existuje i řada mimořádných forem a tvarů virgulí – viz obr. 1, ale jejich funkce a hlavně projev se nijak neliší od těch nejběžnějších. Nejpraktičtější jsou typy a) a d). Platí zde to, co už bylo řečeno, totiž že „hodnota činnosti se měří podle jejich efektů“.

Diagnostické kyvadlo

Vůbec nejpoužívanějšími indikátory jsou kyvadla, pro biodiagnostiku spíše kyvadélka. Jejich využití právě pro biodiagnostiku je poněkud složitější než u virgulí, a proto se dnes užívají podstatně méně samotná, spíše ve spojení s určitými pomocnými podklady, jak o nich bude psáno. Jejich nejobvyklejší tvary jsou znázorněny na obr. 2.

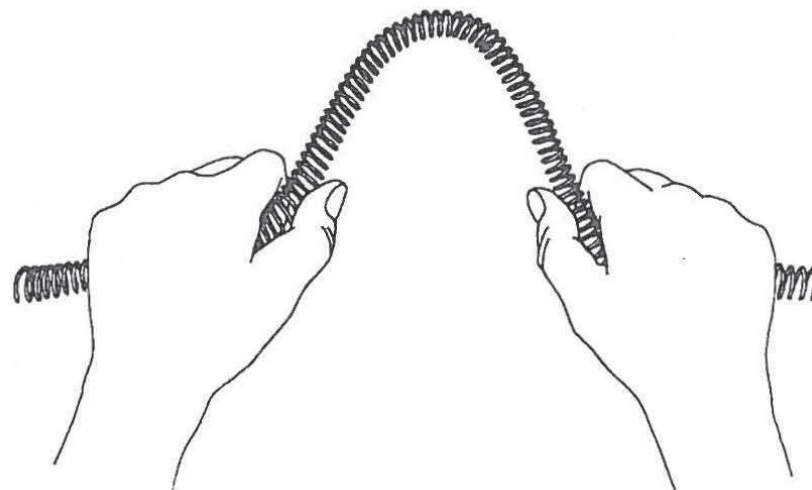
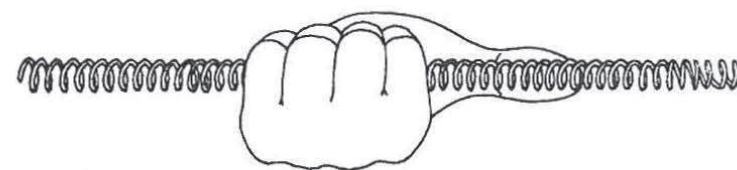
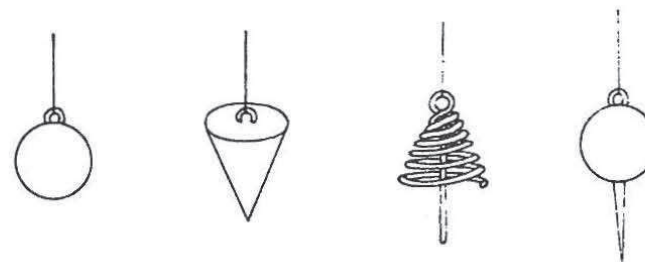
Také zde dost „řádila“ fantazie, jak co do tvarů, tak i co do materiálu kyvadélek. Ale jak už to při určování hodnot bývá, čím honosnější provedení, tím obvykle slabší efekt, takže zatímco skutečný biodiagnostik se spokojí třeba s kuličkou, slabší se může objevit třeba se zlatým kyvadélkem s vodotryskem nebo s pendlem zcela extravagantního tvaru.

Mnoho diskuse je také kolem materiálů, ze kterých jsou kyvadélka vyráběna, ale stejně mnoho diskusí je kolem materiálu, na kterém má být kyvadélko zavěšeno. Nejvíce se doporučuje konopná nebo bavlněná nit, ale užívají se také zlaté nebo stříbrné řetízky. Platí zde ovšem totéž, co jsem napsal o vlastním kyvadélku, totiž že to je v podstatě jedno. Jediné, co by mohlo volbu tohoto materiálu poněkud ovlivnit, je citlivost biodiagnostika.

Při nedostatečné citlivosti biodiagnostika ovlivňují citlivost vyjádření výsledku měření dvě skutečnosti

- vlastní potenciál řetízku může ovlivnit měřený výsledek, především jej oslabit, ale jelikož se vesměs užívají řetízky z nemagnetických kovů, nemělo by to mít významnější měřitelný vliv,
- nedostatečná volnost pohybu při zavěšení na niti, navíc ovlivnitelné vlhkem, může oslabit pohyb kyvadélka; naproti tomu řetízek má potřebné stupně volnosti (citlivost pohybu).

Osobně doporučuji absolutně volné zavěšení na řetízku z barevného kovu.



Obr. 2 – Kyvadla pro biodiagnostiku, držení pružiny

Při měření, u kterého se vyhodnocuje pouze pohyb kyvadélka, není tak důležitá míra jeho vychýlení, intenzita pohybu a případně tvar opisovaného obrazce. Tam, kde je třeba přesnosti rozlišování efektu kyvadélka, se používají kyvadélka se špičkou, ale o tom budu ještě podrobně psát.

Praktické používání kyvadélka pro biodiagnostiku je sice poněkud složitější než u virgule, ale na druhé straně má celou řadu výhod. K nevýhodám patří snad to, že je žádoucí, aby vyšetřovaný ležel. Je to důležité, protože se musí zásadně dodržovat kolmý směr používaného indikátoru na tělo. Při samotném měření se postupuje stejně jako u virgule. Nesmí se ovšem zapomenout na to, že se kyvadélko musí po každém výkvyvu důkladně uklidnit.

Rozhodně jednodušší je ale snímání – vyhodnocování výsledku měření. U kyvadélka je totiž možnost několikerého vyjadřování hodnoty měření. Kyvadélko se může pohybovat libovolnými směry ve svislých rovinách a přitom může vytvářet prakticky téměř libovolné rovinové obrazce. Může opisovat kružnice, elipsy, ležaté osmičky apod. Je tedy možno bez problémů a ihned vyhodnocovat zvýšení nebo snížení funkce, strukturální změny a dokonce ještě další detailnější údaje, třeba podle opisovaného obrazce.

Při použití kyvadélek se zdá být nejlepší technika nebo způsob, kdy se stav organismu snímá jednou rukou, postupným posunem nad tělem, a výsledek se vyhodnocuje kyvadélkem držným v druhé ruce. Nevýhodou tohoto postupu je jednak nutnost jakési koordinace mezi posunem – pohybem ruky a vyhodnocováním kyvadélka.

Problémem je také dostatečně přesné vymezení míst odchylek. Skutečně praktické využití té či oné metody je věcí každého biodiagnostika a je tedy dáno vlastně jakousi „zaběhaností“ a zkušeností s prací touto metodou.

Ostatní diagnostické metody

Jako u všech oborů existuje i v tomto řada více nebo méně extravagantních způsobů biodiagnostiky. Některé z nich jsou spolehlivé, ale vyžadují mimořádné předpoklady pro jejich kvalitní využití, a jiné jsou spíše snahou o diskutabilní originalitu. Ty poslední mo-

hou být účinné, pokud jejich provozovatel je stejně originální jako jím používané metody.

Jednou z takových metod je např. **auroskopie**. Úspěch této metody zcela závisí na osobních kvalitách bioterapeuta. Spočívá totiž ve vidění a vyhodnocování aury vyšetřovaných, především na barevných změnách aury. Vyšetřování má i specifické požadavky na jeho průběh: vyšetřovaný musí být sám v prostoru, jiní lidé nesmí být blíže než dva metry, pozadí musí být homogenní, osvětlení slabé a pozorování se pak děje ze vzdálenosti tří až pěti metrů. Pozorující biodiagnostik musí být ovšem „na příjem naprogramován“.

Další takovou zvláštní metodou je **průniková diagnostika**. Zatímco při auroskopii pozorovatel vidí biopole mimo tělo, tedy vyzařované auroy, průniková diagnostika vyhodnocuje stav biopole pozorováním uvnitř těla. Existují dva způsoby této diagnostiky, totiž buď popis vnitřních struktur oblasti těla, nebo přesné diagnostikování jednotlivých orgánů prostřednictvím jejich energetických polí.

Tato metoda umožňuje vidět a popsat místo postižení organismu, jako např. záněty, degenerace, krvácení, cizí tělesa či novotvary. Kombinace obou druhů průnikové diagnostiky spolu s příslušnými nutnými znalostmi činí tuto metodu v podstatě ideální, ale cesta k jejímu zvládnutí je neobyčejně obtížná a dostupná pouze několika jedincům.

Velice zajímavou diagnostickou metodou je tzv. **radiestézie**, nebo také bioradiestézie nebo dokonce radiestézometrie. Název není docela přesný a docela přesné není ani zařazení této metody mezi kontaktní diagnózy.

Tato metoda využívá jako pomocné prostředky nejrůznější podklady, jako tabulky, grafy, schémata atd. Měření se provádí většinou kyvadélkem, ale také malou virgulkou. *Metoda je nejhodnější pro případnou samopomoc*, a proto je také hlavní částí této knížky. Proto jí bude věnována patřičná pozornost.

Kromě toho existují i další, méně časté diagnostické metody, které jsou buď obtížně proveditelné, anebo jsou jakýmsi konglomerátem již popsaných metod. Více zajímavou než obecně použitelnou je např. takzvaná autoprojekce. Je to čistě mentální metoda, při které diagnostikuje vyšetřující na svém vlastním těle. Diagnostik si

prostě na dobu vyšetřování přivodí potíže vyšetřovaného a tím zjistí diagnózu. Určité nebezpečí je v tom, že ne vždy po vyšetření u vyšetřujícího potíže vymizí. Někdy přetrvávají dokonce i několik dní a mohou být velice nepříjemné. Závisí to na momentálním stavu obou, jak vyšetřovaného, tak i vyšetřujícího.

5.2.2 Distanční biodiagnostika

Na rozdíl od kontaktní diagnostiky nezáleží při distanční diagnostice na vzdálenosti mezi diagnostikujícím a diagnostikovaným. Je o tom zmínka už ve stati o druhém, neviditelném, ale také ničím neohrazeném biopoli. Základním východiskem je skutečnost, že každý jedinec je neopakovatelná individualita, a tudíž jeho biopole je taktéž jedinečné, individuální.

S tímto jevem – jedinečností člověka a všech jeho částí – se setkáváme v alternativní medicíně neustále; z toho plynoucí individuální postup je jednoznačně dán, a dokonce se dá říci, že tento postup je automatický, protože jinak ke spojení diagnostik – diagnostikovaného vůbec nedojde. Horší to je v jiných oblastech alternativní medicíny, kde se na nutnost individuální léčby nebere zřetel, o současné medicíně ani nemluvě. Podle mého názoru se v tomto případě jedná o jakousi rezonanci, která je jednak charakteristická souhlasnou délkou vlny nebo frekvencí a jednak eliminuje nebo potlačuje funkci jiných frekvencí nebo vln.

V praxi to tedy znamená, že právě proto je možná jedinečnost každého subjektu a vlastně i jeho jednotlivých orgánů při nasazování léčebných prostředků.

Rovněž zajímavá je skutečnost, že stejného efektu při diagnostikování se dá dosáhnout i při použití fotografie nebo předmětů patřících diagnostikované osobě, nebo její rukou psaného textu. Volí se pochopitelně způsob „lehčí“, dostupnější nebo zachovávající anonymitu vyšetřovaného.

Stejně zajímavé jsou postupy, kdy se potřebné informace získávají prostřednictvím jiné osoby. Stačí, když osoba, která vyšetřovaného zná, na něho v přítomnosti diagnostika intenzivně myslí. Při

takovémto stanovení diagnózy o tom vyšetřovaný vůbec neví, pokud to ovšem není předem domluveno. Někdy je dokonce lepší, když vyšetřovaný nic neví, protože někteří lidé jen pomyšlením na to, že jsou diagnostikováni, poněkud „zpanikaří“, a tím negativně ovlivňují některé výsledky diagnózy. Obyčejně se jedná o některé ovlivnitelné a měnitelné parametry, jako krevní tlak a tep, ale lze zaznamenat i změny sedimentace, cholesterolu apod.

Stejně zvláštní je diagnostikování „přes telefon“. Je to sice diagnostikování na dálku, ale zároveň kontaktní, protože bezprostředně vychází ze spojení diagnostik – vyšetřovaného. Tato metoda není tak nevýhodná, jak by snad mohla vypadat, protože mnohý dobrý diagnostik pozná řadu věcí z intonace i zabarvení hlasu, a jelikož hlas je zde vlastně jediným projevem nebo také reprezentantem vyšetřovaného, jakousi koncentrací jeho osobnosti, může se také diagnostik na vyšetření správně koncentrovat.

Obecně řečeno je distanční diagnostika biodiagnostiky upřednostňována, protože má oproti kontaktní celou řadu výhod:

- diagnóza se dá udělat v klidu, zcela nerušeně, bez přítomnosti kohokoli,
- vyhodnocení diagnózy se může provádět prakticky téměř všemi způsoby kontaktní diagnostiky,
- nikdo diagnostikování nevidí a předejde se tudíž stále ještě platícímu hodnocení nezasvěcených, že jde o nějaké kouzelnictví nebo „čáry“.

Fantomová diagnostika

Tato diagnostika není často používanou metodou, protože není nikterak jednoduchá. Diagnostik si při ní totiž sám vytváří obraz (auru) vyšetřovaného na dálku a pak tento obraz posuzuje, jako by to byl sám vyšetřovaný.

Tato metoda je obtížná v tom, že vyžaduje delší nácvik a že ne každý je schopen ji provádět. Jinak by to byla metoda velice užitečná, protože diagnóza se pak může provádět kontaktním způsobem, ovšem na přeneseném obraze – auře místo na těle vyšetřovaného.

Samozřejmě i tato metoda skrývá v sobě nebezpečí chyb plynoucích z celé řady ztěžujících vlivů, počínaje chybami v technice

přenosu a jeho vyhodnocení a konče nerovnováhou kvality biopole jednotlivých orgánů. Platí zde nutnost ochrany diagnostikujícího jak ochranným odblokováním, tak i povinným očišťováním rukou, zde ale přednostně ohněm.

Telegnostická diagnóza

Tato telegnostická nebo také jasnovidná diagnóza není na rozdíl od předcházejících vázána na biopole vyšetřovaného, a tak je do vyšetřování zahrnuto i jeho okolí, dokonce i neživé objekty, samozřejmě většího významu.

Tato skutečnost je do určité míry velmi výhodná, protože můžeme dostat obraz nejen vyšetřovaného, ale i jeho prostředí, a tím i případně záporné vlivy na jeho současný, ale i minulý stav. Někdy ovšem projev prostředí a jeho provázejících vlivů může zastínit projev vyšetřovaného subjektu. V tom případě se diagnóza musí stejně doplnit šetřením biopole vyšetřovaného, jinak by diagnóza nemohla být úplná a tím samozřejmě ani přesná.

Z toho důvodu se tato metoda málokdy může použít samotná; téměř vždy se musí doplňovat metodou jinou, doplňující a upřesňující. Na druhé straně zejména v komplikovaných případech, kdy běžnými prostředky nelze přesnou diagnózu stanovit, je tato metoda velmi prospěšná. Upřímně řečeno, většina dobrých diagnostiků tuto metodu více nebo méně užívá, často i nevědomě. Pak se jí velmi často nebo s oblibou říká intuice.

Biodiagnostika pomocí měření vlnění

Tato metoda, i když vypadá velice „dobrodružně“, je postavená na docela solidním základě, totiž na měření délky vlnění (délky vln). Na tomto základě je v alternativní medicíně postaveno více metod nebo postupů, i když právě psychotronická měření dávají skutečně seriózní hodnoty.

Je obecně známo, že každá živá buňka má svůj potenciál, řekněme biopotenciál, že má svou elektromagnetickou složku (i když název „elektromagnetická“ je dost iluzorní) a že tedy bezpečně emituje jakési vlnění. Často se v psychotronice užívá termín bioplazma, což je velice výhodné i výstižné pojmenování jakéhosi zá-

kladu psychotroniky, protože vlastně jednoduše vyjadřuje složitý energetický systém organismu.

Z délky vlny tohoto biologického útvaru se dá usuzovat na stav daného orgánu i na stav celého organismu. Problémem zůstává vlastní změření oné délky vlny. Návod na výrobu jednoduchého měřiče vlnění je v knize V. Sagmeistera Základní škola psychotroniky.

I samotné měření pomocí takového nebo podobného měřiče je velice jednoduché. Dá se změřit nejen vlastní délka, ale i rozdíl mezi neutrálním, bezpečně nepostiženým místem, např. dlaní, a místem subjektivních potíží. Tento rozdíl pak znamená stupeň postižení bioplazmy. Toto měření připomíná vyhodnocováním rozdílů upravenou metodu Akabaneho v akupunktuře.

V podstatě to je tedy kontaktní metoda, ale dá se při ní aplikovat i dálkový přenos informace, tudíž dá se použít i jako metoda distanční. Využití lze – jako nakonec u všech podobných metod – upravovat do několika způsobů nebo variant. Existuje ještě několik způsobů biodiagnostiky, ale jsou to většinou metody ojedinělé, málo užívané a někdy je jejich jediným účelem proslavení nebo odlišení diagnostika, eventuálně také ohromování pacientů.

5.2.3 Obecné zásady biodiagnostiky

Podmínek pro úspěšnou biodiagnostiku je celá řada, ale některé z nich jsou v podstatě zcela nezbytné, má-li ovšem být diagnóza přesná, a tím i kvalitní a navíc také maximálně srozumitelná. Rozhodně při ní nesmí docházet k „zahalení“ skutečného stavu, a to nejen u organismu. Neměla by být utajována ani znalost či neznalost příčin daného stavu. Nález by se neměl ukryvat do nesrozumitelného a zastírajícího obalu cizích a mnohdy vcelku nic neříkajících slov a výrazů, jak se to bohužel dost často stává v současné medicíně.

Předpokladem takovéto biodiagnostiky, ale i bioterapie, protože biodiagnostika je vlastně jen součástí bioterapie, i když většinou základní, jsou především

- a) dokonalá znalost sama sebe, své citlivosti a tím i míry možných chyb vyplývajících ze sebe samého,
- b) dokonalá znalost používané metody, včetně možných chyb a omylů této metody,

- c) nutnost odpovědného přístupu k úkonu, fyzická a psychická koncentrace a odpočatost,
- d) vynechání jakéhokoli předběžného vlastního názoru na stav vyšetřovaného, vyjma evidentních stavů, ale ty pak není třeba vyšetřovat; platí zde obměna přísloví, že „přání je otcem myšlenky“,
- e) zcela se oprostít od nějaké zaujatosti nebo od jiných negativních vlivů,
- f) úplně „zapomenout“ na předloženou medicínskou diagnózu, což ovšem neznamená, že musí být nesprávná; většinou bývá tato diagnóza z hlediska alternativní medicíny neúplná, navíc by ovšem ovlivňovala biodiagnostikování,
- g) při pozdějším porovnávání vlastní diagnózy s jakýmikoli předchozími diagnózami hledat případnou chybu především u sebe,
- h) nikdy předem nepochybovat o výsledcích svého měření, opakované měření nemusí pak souhlasit (jako by se Pán všech psychotroniků urazil),
- i) po každém diagnostikování je třeba si odpočinout a především očistit, aby nebyly zkresleny výsledky dalších měření,
- j) neustále se vzdělávat, sbírat zkušenosti, konzultovat nejasnosti se zkušenými psychotroniky,
- k) vyhodnocovat své chyby a nedostatky a hledat způsoby jejich odstranění,
- l) maximálně opatrně volit slova ve styku s nemocnými, a to nejen při sdělování výsledků šetření – zjištěného stavu, ale i při sdělování výhledu léčení; nezapomínat na to, že bioterapeut bývá často poslední instancí a nadějí nemocného a každé slovo může nečekanou měrou ovlivnit psychiku nemocného, samozřejmě kladně i záporně,
- m) nevychvalovat své schopnosti, nepopisovat svou výjimečnost a neznevažovat jiné léčitele nebo doktory medicíny,
- n) vyvarovat se zneužití svých schopností a znalostí k neprospěchu trpících, odmítat pomoc tam, kde rozhodně nelze pomoci (budit falešné naděje), a pomáhat všude tam, kde je pomoc možná.

5.3 Vlastní bioterapie

Vlastní bioterapie je terapeutická metoda, která využívá možnosti přímého spojení psychicky způsobilého lidského organismu s nemocným organismem za účelem zlepšení jeho psychosomatického stavu.

V podstatě veškerou lidskou činnost sloužící k zlepšení stavu nemocného organismu je možno nazvat bioterapií, protože platí, že pouze člověk léčí člověka a ať vědomě nebo nevědomě působí na nemocného také psychicky, bez ohledu na způsob léčby. U nás se tomu říká léčitelství, protože každý jiný způsob léčby než současnou medicínou se považuje bůhvíproč za méněcenný.

Bohužel stejný pohled na tuto léčbu, která se také nazývá léčbou psychickou (psychoterapií) či magnetizérstvím (magnetoterapií), má mnoho nezasvěcených; také se ještě dost hovoří o parapsychologii atd. V každém případě jde buď o přímou nebo distanční interakci mezi člověkem a živými organismy.

Bioterapie sice vychází ze stejných základních předpokladů jako současná medicína, že totiž lidský organismus, a vlastně každý organismus vůbec má schopnost regenerace, zregulování své činnosti vlastními silami. Ale bioterapie právě na tomto základě provádí léčbu, zatímco současná medicína postupuje spíše většinou právě naopak.

Psychotronika, ale hlavně bioterapie, stejně jako všechny správně prováděné metody alternativní medicíny, totiž vychází čistě z hlediska energetické rovnováhy, a proto vlastně organismus neléčí v pravém slova smyslu, nýbrž mu dodává energii, aby mohl danou potíž zvládnout sám. A právě u čisté bioterapie se pro toto jakési posílení organismu užívají pouze psychotronické metody, pochopitelně doplňované jinými metodami alternativní medicíny. Samozřejmě při obnovování energetické rovnováhy jsou účinky a počty jednotlivých interakcí značně rozdílné, a proto v nalezení toho nejoptimálnějšího řešení spočívá právě umění bioterapie.

Dalším rozhodujícím rozdílem mezi současnou medicínou a alternativní medicínou, a tím i bioterapií, je úplně rozdílný přístup k léčbě z hlediska základních předpokladů. Současná medicína zásadně léčí zjistitelné projevy nemocí, tudíž *následky* onemocnění.

Naproti tomu alternativní medicína, tudíž i psychotronika, léčí vždy *příčinu* onemocnění.

U psychotroniky s ohledem na interakci biopolí, tedy interakci mezi léčitelem a léčeným, je tento základní předpoklad vždy jednoznačně dán. U jiných metod alternativní medicíny je toto určení mnohem složitější a tím i obtížnější.

Zvolme si jednoduchý případ, a to nemocného s bolestivým a špatně ohýbatelným kolenem. Jednotlivé postupy budou vypadat asi takto:

- a) Současný doktor mu nasadí všechny známé formy léků a postupů pro zlepšení stavu kolena, tj. předepíše obstríky, obklady, masti, koupele, až po případnou operaci kolena. Přitom zřejmě neví, že příčinou je ledvina, a tudíž se snaží léčit pouze následek.
- b) Léčitel pracující kteroukoli metodou alternativní medicíny musí vědět, že příčinou je ledvina, a proto léčbu zaměří na tuto ledvinu jakožto *příčinu* celé potíže. Fytoterapeut nasadí ledvinový čaj, reflexolog reflexní masáže na plošce ledviny, homeopat tinkturu nebo mast na ledviny atd.; nejlepší ovšem je kombinace více metod.
- c) Bioterapeut v našem slova smyslu položí ruku (nebo ruce) na nemocné koleno a vlastně nemusí vůbec vědět, že jde o ledvinu, protože využívá interakce biopolí, a ta se „najdou“. V tomto případě dojde k energetickému spojení s biopolem ledviny, což v podstatě odpovídá v nervovém systému zpětné vazbě, a léčí se správně příčina a ne následek.

Zdá se tedy, že biotronika je z těchto tří metod nejjednodušší, ale to je skutečně jenom zdání. I vrozená schopnost – dostatečná senzibilita nefunguje správně sama od sebe; je třeba ji umět využívat, a to není vůbec jednoduché. Navíc biotronika vyžaduje po svém nositeli mnoho dalších předpokladů, velmi často založených na nutné sebekázní.

Pochopitelně daleko nejideálnější by byla spolupráce nositelů všech tří uvedených oborů, tak, jak to je zvykem v mnoha pokrokových a pokročilých zemích. Např. na zimní olympiádu 1992 doprovázelo výpravu sportovců Německa 9 doktorů a 16 bioterapeutů.

Na Mistrovství Evropy v kopané v témže roce povolali Dánové narychlo před finálovým bojem bioterapeuta a tento člověk má určitě svůj podíl na jejich vítězství.

Samozřejmě tato spolupráce není nutná vždy. Často je zcela evidentní, že nemoc je záležitostí jednoho oboru, který si s ní určitě poradí. Je ovšem jasné, že i v takových případech posouzení z více stran nemůže škodit. Dá se to jednoduše říci tak, že v žádném případě neexistuje stav, kdy by každý z uvedených oborů nemohl pomoci.

V bioterapii se vesměs používají stejné postupy jako v biodiagnostice, pochopitelně většinou poněkud jinak směřované. Z několika metod psychotroniky nemůže samozřejmě každý dělat všechny a někdy dokonce nemůže někdo dělat žádnou. Literatura sice s oblibou uvádí, že pro psychotroniku má předpoklady prakticky každý, ale já tento názor nesdílím, jak už jsem se jednou zmínil.

Je nutné neustále opakovat, že každý by měl být sám natolik sebekritický, aby své schopnosti znal a v žádném případě je nepřeceňoval. Proto se také dále budu zabývat jedinou metodou, která má podle mého názoru největší šanci stát se jakýmsi pomocníkem největšího počtu lidí.

O jednotlivých metodách bude dále jen stručná informativní zmínka; o některých, více extrémních, se nezmíním vůbec. Totiž kromě řady metod a postupů jsou zde ještě řady různých výkladů, pojmenování a vysvětlování, u neinformovaného člověka může vzniknout spíše matení pojmů a dezinformace.

5.3.1 Biotelekineze – psychokineze

V literatuře se vyskytují obě jména pro stejnou metodu. V podstatě jde o schopnost živého organismu vyvolat jak v sobě, tak i ve vnějším prostředí energetické a informační změny, které se pak projevují změnou v hybnosti nebo i změnou strukturální v soustavě hybnosti. Český řečeno to znamená schopnost pomocí psychické energie uvést něco do pohybu.

Po pravdě řečeno má tato metoda význam spíše experimentální než terapeutický. I drtivá většina literatury spíše popisuje výsledky nejružnějších experimentů a studií než nějaké konkrétní poznatky

v terapii. Je to celkem pochopitelné, protože ani pro ty nejjednodušší experimenty počínaje vychýlením plamene svíčky pohledem a konče třeba rotačním pohybem jehly na hladině vody, nemluvě o posuvu několikametrákové skříně (viz např. tzv. Rosenheimský případ), nemá věda naprosto žádné uspokojujivé vysvětlení.

Známá jsou různá zařízení a indikátory, známé jsou rovněž osoby s mimořádnými schopnostmi pro biotelekinézi. Např. N. S. Kulagina z Ruska, která absolvovala snad tisíce nejrůznějších pokusů a zkoušek, většinou za přítomnosti nejrůznějších úctyhodných vědců, hodnotí tuto oblast kladně i záporně. Schopnosti paní Kulagínové byly vždy prokázány, ale jelikož to nebylo a dosud není vědecky prokazatelné, tak se o tom prostě nemluví a příliš nepíše.

Jak už jsem se zmínil, pro terapii se tato metoda vědomě téměř nepoužívá. Je to ale velká škoda, protože podle mého názoru lze rozhodně snadněji, ale hlavně užitečněji „hýbat“ některými částmi organismu než třeba popelníkem, zápalkami apod. Samozřejmě nejde o to hýbat některými orgány, ale ovlivnit třeba pohledem pohyb v biopoli, v jeho energetickém systému. Existuje dost pokusů v elektromagnetickém poli, které prokázaly, že energie organismu (generovaná energie) může vyvolat změnu v energetickém poli čili v celkové energetice organismu.

Takovým jasným a přirozeným důkazem těchto možností je známá zkouška s klíčivostí semen a růstem rostlin. Řada experimentů, především ing. V. Patrovského, CSc., prokázala, že pouhým pohledem lze klíčivost a růst rostlin urychlit i několikrát. A tady už se jedná o živý organismus a o jeho evidentní ovlivnění. Proto rozhodně nevidím důvod, proč by se tato metoda nemohla cíleně využívat v terapii.

Upřímně řečeno, ona se přece jen užívá. Např. zmíněná paní Kulagina léčí prostým přikládáním rukou. Domnívám se však, že takovýto postup není dostatečně usměrňován nebo řízen, protože takováto aplikace metody trvá příliš dlouho. Uvážíme-li, že jsme ve sféře energetického působení, kde jakýkoli pohyb vnitřního systému (biopole nebo bioplazmy) trvá takřka neměřitelné časové intervaly, pak musíme konstatovat, že i tzv. praktická aplikace biotelekinéze není stále ještě nic jiného než experimentování.

Jiné možné vysvětlení efektu biotelekinéze je už zmíněný princip rezonance. Je totiž docela možné, že terapeut léčí často zcela nevědomě. Využívá skutečnosti, že jeho energetická zásoba je natolik větší než u nemocného, že stačí mu tuto energii nabídnout a nemocný, resp. organismus nemocného si sám *vybere patřičný druh a množství „nabízené“ energie*. Tím pak dochází k evidentnímu efektu.

Zřejmě se jedná o další důkaz rezonance, což je nakonec nejrationálnější způsob jakékoli terapie, protože organismus si vybere pouze to, co potřebuje, a ostatním se nezatěžuje (jak to je třeba u léků podávaných perorálně nebo injekčně).

5.3.2 Biokomunikace

Biokomunikace je vlastně souhrn biotelepatie a biotelekinéze, tedy jednoznačně psychotronický fenomén. Je známa zřejmě po většinu existence lidstva; samozřejmě byla jinak posuzována, nazývána a vůbec byla předmětem různých tajemných povídek, zvěstí nebo vyprávění při večerních hodinkách.

Od pradávna totiž lidé registrovali tajemné jevy jako třeba nevy-světlitelný přenos informací telepatii (telé znamená řecky daleko, patko znamená řecky vjem nebo pocit). Přesnější název je ale telestézie, protože vyjadřuje „citlivost na dálku“, telepatie spíše souvisí s bolestí, potíží atd. Biokomunikace byla již dříve rozdělena na spontánní a experimentální. Obecně řečeno při jakékoli biokomunikaci musí být dva lidé – vysílající a přijímající.

Spontánní biokomunikace má pět stupňů podle dokonalosti přenosu informace z místa vysílání do místa příjmu. Zajímavé je, že tato dvě místa mohou být od sebe značně vzdálena a přitom vysílání a příjem informace nemusí být časově shodné. Časové posuny pak mohou být kladné i záporné.

První stupeň je jakási nekoordinovaná informace, spíše určitý nepokoj, neklid apod. Proto také často nebývá tato informace ani registrována. Je to velmi obecný jev a málokdy se považuje za skutečnou biokomunikační informaci.

Druhý stupeň je už impuls konkretizovaný a většinou zaměřený na jednu osobu. Ta ovšem většinou neví, co se s ní děje.

Ve **třetím stupni** jde nejen o konkretizovaný impuls na určitou osobu, ale i o určité závislosti s touto osobou, a mohou se dokonce vyskytnout i jisté detaily. Ty bývají ovšem vyjádřeny většinou symbolicky.

Při **čtvrtém stupni** se už jedná o tzv. zosobňující vizi, nebo spíše halucinaci, kde přijímající jako by viděl vysílajícího.

Pátý stupeň je pak popisován jako dokonalá halucinace, kdy přijímající vidí konkrétní situaci u vysílajícího a doslova ji sám prožívá.

Jednotlivé stupně nebývají samozřejmě přísně ohraničené; většinou jsou dost kombinované. Také z hlediska přijímajícího bývají informace akceptované a správně vyhodnocované jen ve velmi vážných případech postižení vysílajícího.

Celý proces biokomunikace je zatím prakticky zcela nevyjasněný, i když se jím již dlouho zabývá celá řada odborníků; byly vypracovány jakési zásady pro experimentování a jsou určeny různé dohodnuté symboly, které vysílající vysílá přijímajícímu. Jsou to tzv. Zenerovy karty, o kterých už byla řeč.

5.3.3 Bioaktivace

Řečeno mluvou definic: Bioaktivace je schopnost živého organismu vyvolat ve vnějším prostředí informační i energetické změny, které se pak projevují strukturální přeměnou soustav a systémů, případně při nich může docházet ke vzniku nových struktur. V některých případech jsou tyto změny smyslově vnímatelné a někdy dokonce i objektivně měřitelné.

Bioaktivace má v literatuře řadu jiných názvů, ale to pro objasnění principu této oblasti není podstatné.

Při bioaktivaci dochází k interakci mezi člověkem a živou hmotou v prostoru, mezi člověkem a neživou hmotou v prostoru (např. aktivace kapalin rukama, působení rukama na klíčivost semen) a mezi člověkem a prostorem (ukládání informace do informačního pole a opačně odčítání informací z informačního pole atd.).

Bioaktivace má charakter spontánní, ale také cílený i experimentální. Je to oblast dá se říci s projevy zřídka kdy zkoumanými, protože se celkem málo vyskytují, a s projevy vůbec těžko vyjádřitelnými a vysvětlitelnými.

Změny po bioaktivaci jsou těžko měřitelné a kdybychom neměli možnost měření psychotronickými metodami, pak většina z nich by nebyla zjištělná vůbec. Ale druhotně – zprostředkovaně – je celá řada efektů měřitelná, např. klíčivost a růst rostlin po ošetření bioaktivovanou vodou (ing. V. Patrovský, CSc.), změny povrchového napětí vody, tzv. Uri Geller efekt, což je ohýbání a lámání kovových předmětů prostým hlazením, které bylo již nespočetněkrát předváděno na nejrůznějších akcích.

Mezi nejzajímavější patří právě ono ohýbání kovových předmětů, většinou lžiček z různých kovových materiálů. Analýzy materiálů totiž vykazují v místě zlomu změnu struktury, především nárůst velkých krystalů, které vznikají normálně jen při vysokých teplotách; jinak je lom zcela homogenní a hladký. Při lámání těchto materiálů zastudena dochází sice také ke vzniku velkých krystalů, ale lom je nehomogenní, roztřepený, vrstevnatý a nerovný.

Stejně zajímavé jsou i experimenty s ovlivňováním aktivní vrstvy filmu, které získaly značnou proslulost zejména díky experimentům Teda Seriose. Tyto experimenty lze provést přímo anebo prostřednictvím fotografického aparátu. Po vyvolání filmu se při zdařilém pokusu objeví na filmu obrysy vědomé představy určitého předmětu nebo obraz souhlasný se silnou paměťovou stopou. Pomocí filmu se dají rovněž zachytit projevy bioluminiscence, která bývá obvyklá např. při biokinetických experimentech. Při psychicky namáhavých úkonech lze na filmu omotaném kolem hlavy zjistit exponovaná místa.

V dnešní době se velmi experimentuje s možnostmi registrace „neslyšitelných hlasů“ na magnetofonový pásek, nebo také zaregistrování sluchových i zrakových halucinací. Vychází se z toho, že podprahové vjemy mají svůj energetický projev, jehož základem je hmota. Jinými slovy: nemůže existovat žádný projev bez energetického podkladu – zdroje.

Na experimentální bázi byla provedena řada nejrůznějších poku-

sů, které ovšem slouží víceméně jako doklad o existenci bioaktivace, ale méně už o jejich principech a eventuálních zákonitostech. Zčásti tyto experimenty sloužily jako základ pro různá varietní čísla.

Sám jsem prováděl zajímavý pokus, byť jen velmi jednoduchý, s bioaktivací alkoholu. I když šlo v podstatě o jakýsi „varietní“ experiment, jeho výsledky jsou přesto nesmírně zajímavé. Provádění tohoto pokusu bude dále podrobně popsáno, ale zde předkládám k úvaze jeho výsledek.

Když při hodnocení potravin (poživatin) podle kvadrantů kruhové tabulky (viz dále) patří do I. kvadrantu léky, do II. kvadrantu potraviny, do III. kvadrantu (180 až 270°) škodliviny a do IV. kvadrantu (270 až 360°) jedy, pak při zkoušce alkoholu, konkrétně whisky, a jeho aktivaci vypadaly hodnoty takto:

(Místo kruhu o 360° používám kruh s dělením 400 gradů, čili 90° = 100 gradů, 180° = 200 gradů, 270° = 300 gradů a 360° je 400 gradů.) Použitý alkohol byl změřen ve III. kvadrantu 232⁸, čili jako škodlivina, 58 % kruhu.

Po zamíchání senzibilem pravým ukazovákem doprava činila změřená hodnota 132⁸, čili 33 % kruhu, ve II. kvadrantu, tedy potravina. Po zamíchání senzibilem pravým prsteníkem doprava činila naměřená hodnota 352⁸ neboli 88 %, čili jed.

Po tříletém skladování těchto vzorků se procentuální obsah alkoholu prakticky nezměnil, ale jeho „škodlivostní hodnota“ se neustále snižovala, takže po třech letech bylo naměřeno

u vlastního alkoholu	36 %, čili pokles o 22 %	alkohol 40 %
u vzorku míchaného ukazovákem	28 %, čili pokles o 5 %	alkohol 40 %
u vzorku míchaného prsteníkem	51 %, čili pokles o 36 %	alkohol 40 %

Z tohoto plyne, že energie uplatněná senzibilem ani po dlouhodobém skladování nevymizela a že se tím také poněkud objasňuje otázka zrání alkoholů. Nebo také jinak řečeno: proces zrání alkoholů by se dal urychlit a zjednodušit právě bioaktivací. Provádět takovéto zkoušky laboratorně by bylo jistě velmi zajímavé, ale také poučné.

6. BIOLOKACE

Biolokace nebo také bioindikace, nebo prostě proutkaření, má následující definici: Biolokace je schopnost lidského organismu detekovat informaci v terénu a jeho okolí prostřednictvím fyzikálních polí, případně s využitím více či méně vyvinuté telegnostické schopnosti (Z. Rejdák).

Biolokace je rovněž velmi široký obor činnosti, nejvíce známý pro svou takřka výhradní funkci při vyhledávání vody, kovů a tzv. geopatogenních zón – čili z proutkaření. Je to věda taktéž velice stará; první nejstarší zobrazení proutkaře pochází z let 2205 až 2197 př. n. l. v Číně, byl to císař Jü. Ale existují i prameny, dokládající, že podobné metody se vyskytovaly i v Egyptě a dokonce i v Americe.

I když vlastní postup je víceméně experimentální, u dostatečně erudovaného biolokátora a při propracované metodě jej lze maximálně cíleně využít. V praxi se také stále častěji využívá, i když někteří lidé tuto skutečnost ignorují nebo dokonce popírají.

Ovšem u této metody je třeba si stále uvědomovat, že výsledek lokace závisí výhradně na schopnostech biolokátora vyhodnotit výsledky vlastního měření. Do určité míry totiž každý lidský organismus reaguje na změny různých fyzikálních veličin, ovšem ne každý stejně citlivě a ne každý je dovede vyhodnotit.

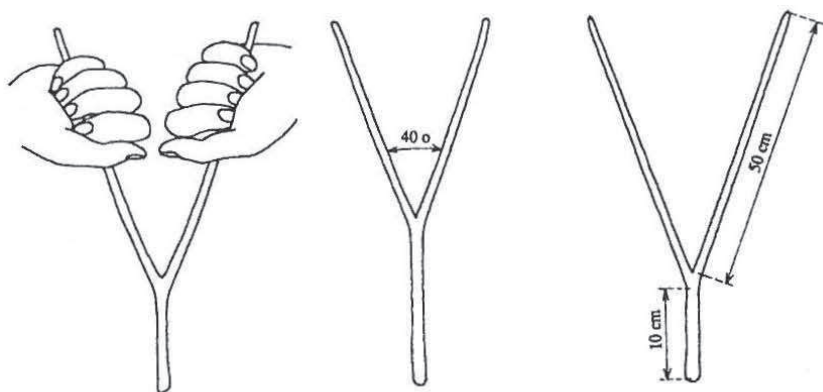
Z tohoto faktu často vycházejí různé zprávy a úvahy, že „to může dělat každý“. To je sice pravda: skoro každou, a možná dokonce každou činnost může provádět každý, ale výsledky se asi budou velice lišit. Obecně platí, že schopnosti pro biolokaci má asi 25 % mužů a 40 % žen.

Schopnost reakce je ovšem různá a čím více je jí třeba, tím méně biolokátorů obvykle vyhoví. Něco jiného je najít vodu v hloubce 2 metry anebo najít určitý kov v hloubce 50 metrů. Ale na schopnosti biolokátorů má vliv, možná že i zásadní, také geomagnetismus a jeho změny, změny klimatické, fáze měsíce atd., takže prostě existují jakési vrcholy a úpadky jeho schopností.

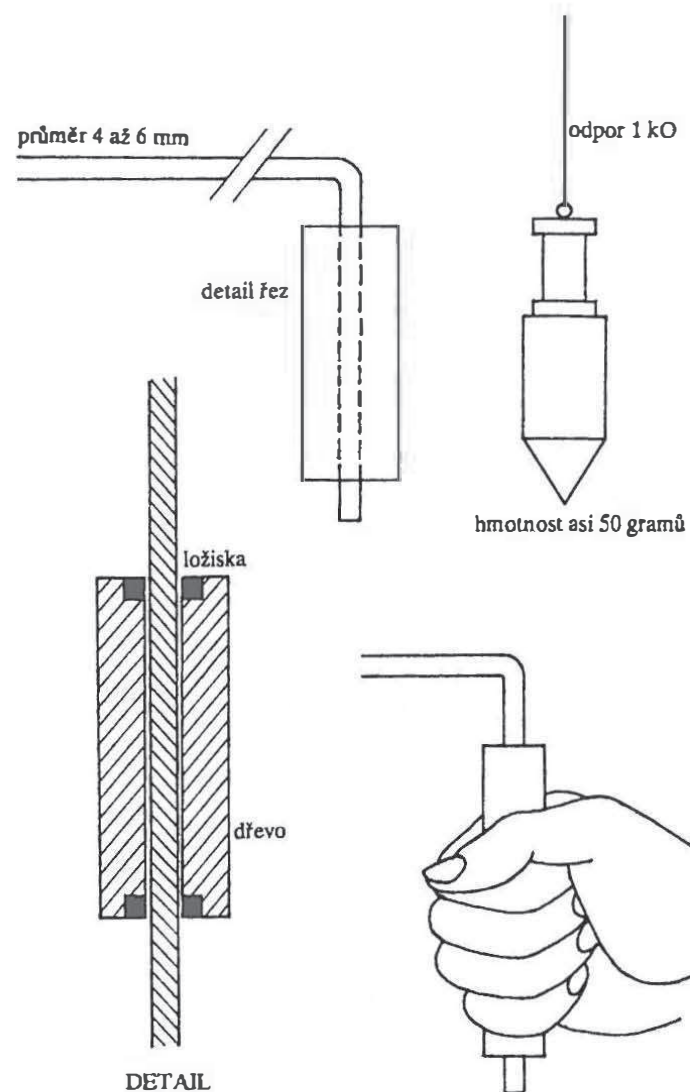
Dokladem velmi se různících schopností, zejména u biolokátorů vlastně samozvaných, jsou mnohé praktické příklady. Jistě si pamatujete, jak se hledalo unesené dítě, malý T. K. Přihlásilo se mnoho senzibilů, žádný z nich „se netrefil“ a jen dva měli odvahu přiznat, že to je nad jejich síly. Takové příklady by měly být varováním pro dnešní řady sebevědomých biolokátorů.

Na druhé straně jsou nezvratná fakta, že se úspěšně hledají, a také najdou stará neznámá důlní díla, že se při důlních neštěstích najdou zasypaní horníci (dr. Smola), a že se dokonce zjišťuje na dálku jejich zdravotní stav. Je také známo, že ve Vietnamu se hledaly a s úspěchem nalézaly podzemní komunikace atd. Není neznámo ani to, že americká armáda trvale zaměstnává značné počty proutkařů.

Prapůvodním detektorem biolokátora byl a stále ještě je proutek.



Obr. 3 – Proutek neboli virgule



Obr. 4 – Virgule typu L a kyvadlo

Jeho tvary a rozměry byly a jsou různé, ale v základním provedení to je vždy dvouramenný proutek zvaný také virgule – viz obr. 3.

Na obrázku je znázorněn i způsob držení virgule. V současné době se používá řada jinak utvářených virgulí nebo i kyvadel. Jako nejvhodnější se jeví kombinace virgule a kyvadla. Virgulí typu L se dá přesně určit směr pohybu vody a pramen, těžkým kyvadlem pak hloubka pramene nebo zásobníku – viz obr. 4.

Stejně jako všechny psychotronické obory, je třeba i biolokaci pěstovat, systematicky cvičit a vylepšovat. Ale stejně tak je třeba udržovat svoji kondici, psychickou svěžest a také čistotu. Kromě všeho je tu ještě jedna zvláštnost, která ovšem platí obecně pro všechny obory psychotroniky. Je totiž zajímavé, že když jakoukoli metodou, ale hlavně proutkem nebo virgulí, pracuji ve prospěch člověka, tedy s cílem ušlechtilým, pak jsou výsledky lepší, preciznější a také rychlejší. Jestliže se ale provádějí zkoušky jen pro zábavu, jsou výsledky podstatně horší, a pokud má někdo na paměti pouze hmotný prospěch, pak jsou výsledky velmi slabé. Vypadá to, jako by „někdo“ výsledky úmyslně zkresloval. Zřejmě to způsobuje i jiné soustředění biolokátora, vědomí, že o nic nejde, a mnohdy také nutnost „ukázat se“ před jinými. V každém případě nedoporučuji dělat podobné pokusy pro zábavu, protože kromě neúčelnosti takové činnosti mrhá biolokátor zbytečně silami.

6.1 Geopatogenní zóny

Geopatogenní zóny jsou dnes termínem velice používaným, jsou o nich vedeny dlouhé diskuse, často i dost vzrušené, bohužel skoro vždy ze strany „vědců“, ale neoddiskutovatelným faktem je, že skutečně existují. Existují jistě tak dlouho, jak dlouho existuje svět, a na tom nezmění nic ani skutečnost, že o nich nevíme, nebo vědět nechceme – což je ovšem podstatně horší a vlastně i škodlivé.

Tyto geopatogenní zóny byly dříve nazývány dračí žíly, dračí síly, zemní záření, rakovinná místa nebo rakovinové domy atd; dnes se jim říká obecně diskontinuitní zóny, což ovšem není to pravé, protože ty mohou být kladné i záporné.

V každém případě jsou to zóny, na kterých dochází k interakci me-

zi člověkem a neživou hmotou v prostředí. Jsou to lokality, ve kterých vlivem přirozené nebo umělé nehomogenity nebo radiace podloží či povrchu terénu dochází ke změnám fyzikálních polí nad terénem. Tyto změny fyzikálních polí mohou živé organismy stimulovat, tedy mohou je snímat kladně, záporně nebo k nim být indiferentní.

Všechny stimulace, ať kladné nebo záporné, jsou odvislé od schopnosti je snímat a od délky setrvávání v těchto zónách.

Ale pouze ty zóny, které stimulují lidský organismus záporně, se nazývají **geopatogenní zóny**. Obecně platí pro reakce kladné i záporné stejné principy, ale z hlediska dnešního ohrožení živého organismu se budeme zabývat pouze geopatogenními zónami. Platí tedy, že fyzikálními poli se budeme zabývat hlavně z hlediska jejich vlivu na živé organismy a nikoli z hlediska informací o stavu podloží, obsahu některých hornin apod.

6.1.1 Historie geopatogenních zón

Geopatogenní zóny, vyjadřované zkratkou GPZ, jsou součástí přírody a tudíž pochopitelně daleko bližší všemu, co je blízké přírodě. Pokud bylo spojení člověka s přírodou velice těsné, vnímal člověk sebemenší dění v přírodě velice intenzivně, ať bylo kladné nebo záporné. Ale zatímco kladné jevy – informace intenzivně vyhledával, záporným se stejně intenzivně vyhýbal, ať už podvědomě nebo záměrně. A právě GPZ se vyhýbal záměrně, vědomě, zřejmě po zkušenostech jiných organismů.

Už nejstarší civilizace respektovaly určité lokality, kterým se prostě vyhýbali, především z hlediska dlouhodobějšího pobytu v nich. Už u těchto generací platily zákony a nařízení např. pro stavbu obydlí na GPZ. K nejstarším patří určitě zákon dynastie Sia, jehož autorem byl stavitel a také proutkař, totiž císař Jü, mimo jiné autor slavné nejstarší knihy o proutkaření.

Tento stavební zákon obsahoval přesná pravidla pro výběr pozemků pro stavbu domů, ale i jiných staveb, žádná stavba se nesměla zakládat v místě, kde byly **dračí žíly**, dnešní GPZ. Dračí žíly se nazývaly proto, že na těchto místech žil drak, jehož žíly – účinky rušily ve spánku živé i mrtvé.

I staří Řekové znali celou řadu způsobů, jak tyto zóny nejen zjistiť, ale i jak jejich účinek zrušit. O tom ještě bude zmínka.

Ve starém Římě se stavební místo určovalo poněkud jinak. Pokud šlo o velké komunity, např. města, nechali na stanoveném místě, předpokládaném staveništi, pást hovězí dobytek. Po určité době zvířata zabili a zkoumali jejich játra. Pokud většina zvířat byla nějak postižena, stavba se zde nekonala. Pokud se jednalo o jednotlivé stavby, vyháněli na budoucí staveniště dobytek a pozorovali jej. Když se některým místům vyhýbal, tak se tam nestavělo a stavělo se naopak tam, kde se dobytek shromažďoval.

Tento způsob využívání jakéhosi instinktu zvířat se udržel skoro až do dnešních dnů. Kromě krav a ovcí se pro zjišťování GPZ používali i jiní tvorové. Pro vyhledávání „čistých“ míst v domě se pozorovalo chování psů, kteří se těmto místům všemožně vyhýbají. Na druhé straně kočky a mravenci je naopak vyhledávají. Nejen zvířata, ale i určité rostliny reagují na GPZ. Např. místa, kde se obzvlášť daří dieffenbachii, jsou pod silným vlivem těchto zón. Takových bylin je více a týká se to navíc i keřů, stromů atd., ale o tom je dost literatury.

6.1.2 Vlivy geopatogenních zón

O vlivech GPZ už bylo popsáno mnoho papíru, zejména o jejich odstraňování nebo rušení, takže se o nich zmíním jen velmi stručně, s ohledem na tematiku léčitelství.

GPZ mají vliv samozřejmě na jakoukoli organickou hmotu, tzn. na jakýkoli živý organismus. Nás pochopitelně zajímá hlavně vliv na člověka. V dnešní době dominuje strach z onemocnění rakovinou a právě na její vznik mají GPZ – zdá se – rozhodující vliv. Dnes se dokonce stává dost frekventovaným výraz rakovinné domy. Ale GPZ mají vliv na vznik celé řady dalších onemocnění, jako jsou artrózy, revmatismus atd. až po roztroušenou sklerózu, přičemž se pochopitelně posuzuje váha nebo vážnost jednotlivých onemocnění. Horší je, že se málo berou v úvahu onemocnění sice ne smrtelná, ale zato hromadně rozšířená, jako jsou nemoci dýchacích cest, které se v dnešní době stávají doslova epidemiemi. A nejhorší ze

všeho je, že vůbec nic nevíme o závislostech jednotlivých potíží na stavu GPZ (zkřížení, odchylky, závislost na geomagnetismu, geologických zlomech atd.). Je o tom sice dost napsáno, ale co z toho platí, není vždy dostatečně jasné, a nakonec celou věc stejně nikdo z rozhodujících činitelů nebere vážně.

Běžné poruchy jsou např. poruchy spánku, stavy únavy, stavy nepokoje a jakési nevrlosti apod. Ale třeba zcela evidentní je, že tam, kde jsou GPZ, nelze vyléčit žádné chronické dýchací potíže. Tento fakt mám ověřen osobní i praktickou léčitelskou zkušeností. Ale ani ne tak moc stará lékařská praxe věděla o závislosti dýchacích cest na tzv. spodních vodách. A právě tyto spodní vody mají rozhodující podíl na většině potíží z titulu geopatogenních zón.

O velmi negativním vlivu GPZ svědčí i velká akce vedená dr. Juryskou z Olomouce, při které bylo prověřeno skoro 32 000 nádorových onemocnění od roku 1871 do roku 1976. Vyhodnocením tohoto obrovského materiálu bylo zjištěno, že nejčastěji jsou nádorovými nemocemi postihovány osoby bydlící u menších vodních toků, u rybníků, v blízkosti močálů (bažin) a nad GPZ. Týž výsledek prakticky potvrdil prof. J. Alexandrowicz z Krakova v Polsku.

Existují ale i menší výzkumy, týkající se jiných, hromadně se vyskytujících chorob, např. nemocí srdce a cév, alergických potíží apod., prováděné MUDr. J. Bradnou. Není třeba ovšem rozvádět do jednotlivých oblastí, protože negativní vliv GPZ na organismus člověka je obecný a zhoršuje stav jakéhokoli organismu. Kromě výsledku různých akcí se toto dá určit celkem velmi lehce zejména u dýchacích potíží. Stačí postiženého v průběhu záchvatu přemístit z GPZ do čisté zóny nebo provést zkoušku opačnou. Rozdíl je zřetelný prakticky ihned.

Znám z praxe případ, kdy v celém jednom dlouhém bloku se 12 vchody byl mimořádný počet dětí s dýchacími potížemi, které se ale vždy uklidňovaly při přemístění dětí mimo tento blok. Prohlídkou starých map bylo zjištěno, že pod celým tímto blokem je bývalé řečiště nedaleké řeky. Vedle pomalého toku vody v bývalém řečišti působil i průsak vody z řečiště nového. Když uvážíme, že podzemní toky vod vlastně prakticky netečou, ale pozvolna prosakují horninami, např. rychlostí třeba 10 cm za rok, pak musíme po-

chopit, že zbavit se těchto vlivů jinak než zrušením účinku GPZ je prakticky nemožné; pochopitelně kromě možnosti přestěhovat se.

GPZ mají vedle toho velmi negativní vliv i na některé **živočichy**, a to jak na domácí chovná zvířata, tak i na zvířata žijící volně. Domácí zvířata, zejména krávy a ovce, trpí nejrůznějšími chorobami, špatnou dojitostí, špatnou kvalitou mléka, ztrátou hmotnosti, neplodností atd. Dokazuje to celá řada šetření i u většího počtu současně sledovaných jedinců. Přitom se dá říci, že zdaleka nevíme o tomto vlivu na zvířata tolik, jako o vlivu na člověka.

Na druhé straně si celá řada živočichů GPZ oblíbila, a pokud je to možné, zdržují se pouze nad nimi. Jsou to především kočky, z ptáků jsou to straky, a pak prakticky veškerý hmyz, hlavně ovšem mravenci. U uměle zakládáných mravenišť je to zcela markantní. U těchto živočichů jsou nejvíce oblíbená zkřížení zón, která se z humánního hlediska považují za nejhorší.

Už zde byla zmínka o vlivu GPZ na **rostliny**. A právě na rostlinách je tento vliv největší a naproti tomu největší ironií je, když mluvíme zasvěceně o ekologicky čistých potravinách a přitom neznáme pořádně vliv GPZ. Tato otázka je prakticky vůbec nezkoumaná, i když tu jde jednoznačně o nějaké záření, resp. vlnění, prostupující vše. Je to jeden z našich současných nedostatků a podle mého názoru je to jedna z možností, jak zlepšit náš život.

O léčivých rostlinách se sice ví celkem málo, ale informovanost se neustále zlepšuje. Ví se, že léčivé rostliny nemají dnes pouze charakter léčivé drogy, ale i jakéhosi doplňku naší potravy. Známo je také, že nejběžnější léčivé rostliny obsahují až dvacet a výjimečně i více prvků, většinou kovů. Tak třeba arnika – 20, česnek – 21, šípek – 15, levandule – 16, jmelí bílé – 17, ale měsíček – 22, jitrocel kopinatý – 23 a řebríček obecný – 27. Zajímavé je i to, že třeba levandule, jmelí, konopice a další obsahují i zlato.

Takže, když uvážíme, že drtivá většina kovů je dobrým vodičem elektrického proudu a magnetických vln, pak nám musí být jasné, že právě obsah těchto kovů a tím i účinnost a výživnost rostlin musí být ovlivňována právě GPZ.

A právě zde je pro nás psychotronika jedinou možností, jak zjistit třeba rozdíly obsahových látek mezi bylinami z lokalit, kde jsou GPZ,

a mimo ně – samozřejmě v obou směrech. Zatím není tento problém vůbec zpracován, ale i dosud známé výsledky jsou přesvědčující. Čili nejen složení půdy, klimatické podmínky atd., ale i geopatogenní zóny mají podíl na tom, že některé byliny se svou účinností velmi liší. A nejen to. Protože byliny mají tvořit doplněk potravy, jsou pak z tohoto hlediska bez obsahu určitých látek buď málo účinné, nebo dokonce účinné negativně. A když uvážíme, že při jejich sušení vznikají jedovaté kysličníky, pak můžeme bez nadsázky uvažovat, že vinou GPZ mohou být některé léčivé byliny i škodlivé.

Stejně zajímavé je, že kopřivě, jako jedné z nejužitečnějších bylin vůbec, se daří nejlépe právě na GPZ, přičemž obsahuje pouze 10 prvků. Takže i zde platí ono odvěké dilema, že najít hranici mezi dobrem a zlem, mezi užitečným a neužitečným, je v podstatě nemožné.

Jakýsi rozpor mezi obsahovými látkami bylin se také vysvětluje tím, že geopatogenní zóny, tvořené vlastně spodními vodami, vodními toky a nádržemi, vymývají z půdy živiny nebo prostě látky, které rostliny normálně obsahují. Některé z nich jsou pro naši existenci prakticky nezbytné, např. hořčík, vápník, železo, zinek, draslík a další, stejně jako tzv. stopové prvky, které jsou sice takřka nezjistitelnou součástí rostlin, ale přesto i pro nás zcela nezbytné.

Zřejmě proto také se na těchto půdách daří plevelům daleko lépe než kulturním rostlinám.

K tomu bych měl poznámku z oblasti právě léčivých bylin. Často se lidé diví, když bylina působící třeba v Alpách téměř zázračně, u nás třeba vůbec nepůsobí, nebo když třeba jeden druh bylin z různých lokalit má zcela rozdílné účinky. Je zřejmé, že přitom spolupůsobí hodně vlivů, které mění účinky jednotlivých bylin. Jisté ale je, že byliny u nás vyrostlé a vlastní rukou sbírané mají nepoměrně lepší účinek než ty dovezené, což platí v drtivé většině. Proto budme „bylinkoví vlastenci“ a snadno zjistíme, ze které lokality bylina lépe účinkuje, a pomůžeme si sami, nehledě ke značně se zvyšujícím úsporám.

Samozřejmě že GPZ působí i na větší rostliny – stromy, keře. Škodlivý účinek je zde dokonce větší než u nízkých rostlin. Stromy mají na kmenech nádorovité a bobulovité útvary (lidově se jim dokonce říká rakovinové), větve některých stromů nad GPZ usychají nebo mají vel-

mi nepravidelný růst. Zajímavě vypadají stromy, které jen zčásti stojí nad GPZ: část stromu pak má křivé a suché větve a část normální.

Samozřejmě není účinek u všech druhů stromů stejný. Tak jako u všeho živoucího se i u stromů některým nad GPZ mimořádně daří, např. dubu, vrbě a olši. Tento úkaz je dosud málo prozkoumán u ovocných stromů, kde by se jistě dala ovlivňovat úrodnost mnohých z nich.

Vlivem GPZ jsou rostliny ovlivňovány ještě jinak, například klimatickými podmínkami. Tak třeba je známo, že GPZ přitahují blesky, a proto porosty stromů nad GPZ trpí polomy, samozřejmě kromě některých stromů, jako jsou např. buky, které blesky „nepřitahují“. Na těchto zónách se také opožďuje klíčení, ale listí opadáva rychleji. Stejně zkrácený cyklus je u bylin, u kterých se květy přes den otevírají a na noc zavírají, tzv. meteorotropních rostlin. U nich pak dochází k opožděnému otevírání a k urychlenému zavírání.

6.1.3 Rušení nebo stínění GPZ

V současné době se doslova vyrojila záplava nejrůznějších rad a zařízení pro zrušení nebo stínění GPZ. Je velice těžké určit jinak než praktickými zkušenostmi anebo teoreticky psychotronickým měřením skutečné účinky všech protiopatření. Obojí stanovení účinku totiž nemusí a zřejmě ani nemá obecnou platnost, protože skutečná účinnost je podmíněna řadou nejrůznějších podmínek. V zásadě se dají zmíněné způsoby rozdělit do tří skupin:

- a) zrušení nebo omezení pobytu na GPZ,
- b) přirozené prostředky pro rušení nebo stínění GPZ,
- c) umělé prostředky pro rušení nebo stínění GPZ.

a) Zrušit pobyt na GPZ je možné tehdy, jde-li o menší GPZ a je-li možné se jí vyhnout třeba přestavěním postele nebo pracovního stolu jinam. Přitom je třeba pamatovat na to, že někdy dochází k pohybu této GPZ nebo ke změnám její velikosti, ohraničení apod., a proto je třeba občas tyto údaje zkontrolovat. Intervaly pro přezkoušení doporučuji určit podle zkušenosti.

K tomu jedno upozornění. Dost často se stává, že při určitém ty-

pu GPZ (většinou to bývají geologické zlomy s jakousi magnetic-kou anomálií) se na hranici GPZ vyskytují menší kladné diskontinuitní zóny. Ty pak stimulují lidský organismus neobyčejně příznivě, pozitivně. A proto pokud se tyto kladné zóny vyskytnou, je třeba jich využít. Dobrý biolokátor je dovede spolehlivě určit. V podstatě se jedná o jakýsi slepý prostor, ve stínu zlomu, asi jako při výbuchu dělostřeleckého granátu nebo miny okolní prostor, ve kterém je člověk naprosto bezpečný.

b) Přirozených prostředků pro rušení nebo stínění GPZ je skutečně mnoho a navíc neplatí, že některé jsou lepší než ty druhé. V každém případě pokud jsou tyto prostředky z přírodních materiálů, bývají rozhodně lepší než prostředky umělé.

U těchto prostředků dochází ke změně působení GPZ tím, že je ovlivňováno příslušné elektromagnetické pole elektromagnetickým polem stíníče. Přesněji to nelze pochopitelně říci, jelikož tyto změny jsou těžce měřitelné a do značné míry silně proměnlivé.

Jako přirozené stíníče se používají přírodní materiály. Od pradávna jsou to např. sláma, vápno, směsi různých kamínků a písků, zvířecí produkty jako krev, kosti, slupky vajec, dále speciální hlíny (kaolin) sloužící jako podklad základů stavby. Jistě si mnozí z vás všimli, že ve zdech starých kamenných staveb bývají zcela nesourodě umístěny kameny, buď žulové nebo křemencové. Taktéž kamenné ohrady zahrad a polí, nebo i domů a stáji nejsou prostými hromadami kamenů vybraných z pole, nýbrž ploty a hráze proti působení GPZ. Při umístování kamenů jak do staveb, tak i u pozemků platil samozřejmě určitý systém.

Jinak podle mých zkušeností stačí někdy úplně jednoduché opatření, jako např. umístění posekaného javorového špalku pod postel.

c) Stejně tak uměle vyrobených tlumičů, rušičů a stíníčů GPZ je značné množství. V literatuře (A. Sándor) jsou popisovány dva základní typy stíníčů, a to **hráz** a **moderátor**. Rozdíl mezi nimi je dán jejich funkcí. Hráz má dostatečně silné vlastní elektromagnetické pole a emituje silné záření, které brání průniku rušivého působení vlastní zóny. Nejjednodušším prostředkem typu hráze je např. čtverec měděného plechu nebo fólie. Lepším prostředkem je kombinace měděných a zinkových (nebo zinkovaných) plechů o libovolné

tloušťce a rozměrech 100 x 100 mm, uložených střídavě na sobě: Někteří autoři navrhuji uzemnění měděných plechů, což je předmětem sporů a dohadů, stejně jako princip plíšků sám.

Druhý typ stíniče – moderátor – působí opačně. Využívá totiž svého provedení (tvaru) k indukovaní energie, kterou vyrovnává narušené elektromagnetické pole. Pokud má být výkon takového stíniče stabilní, měl by být umístěn mimo geopatogenní zónu. Jeho správné umístění je poměrně složitá záležitost.

U kovových umělých stíničů bývá problém jejich funkce, přičemž ani tak nezáleží na jejich tvaru, provedení i materiálu. Jsou to různé více či méně složité drátěné konstrukce, například skloněný pětiúhelník či dvojité H. Ty všechny ztrácejí po určité době funkční schopnost, a to od několika dní až po 1 rok a je třeba je buď nahradit jiným nebo vyžít.

Nově se objevily stíniče typu hráz, ale v podstatě mající smíšenou funkci. Jejich provedení je různé, ale důležitý je jejich vlastní zdroj energie, napojený na síť. Prozatímni provoz se jeví jako velice dobrý, je ovšem otázkou jejich případný vedlejší účinek. Zkušenosti s typem DEPOLAR jsou zatím velice dobré, zóny ruší spolehlivě, ale přístroj sám by měl být asi 3 m od trvale se zdržujících osob.

Velice dobré jsou také zkušenosti s odrazovým stíničem, což je zrcadlo uložené odrazovou plochou nahoru ve vaničce z umělé hmoty. Vanička by měla být oválného tvaru, ukládá se přímo pod postel. Některé z těchto typů jsou znázorněny podrobněji v knize Alternativní medicína.

Obecně platí, že funkce přirozených stíničů je sice méně razantní než umělých, ale zato je trvanlivější. U umělých je funkce silnější, ale není tak stabilní; u nejsilnějších stíničů je dána tím, že svým tvarem deformují elektromagnetické pole vnějšího prostředí.

6.1.4 Stručné shrnutí poznatků o GPZ

GPZ jsou diskontinuitní zóny s negativním účinkem na živé organismy, jejichž elektromagnetické pole je zónou narušováno. Souhrnně řečeno je to důsledek narušení homogenity pole, které způ-

sobují především podzemní vody, místa bývalých řečišť, ale i jímek a zásobníků, místa styků různých hornin, podzemní dutiny (i uměle vytvořené, třeba dolování), geologické zlomy a tektonické poruchy, ale i nadzemní a podzemní vodiče elektrického proudu, velké inženýrské sítě, indukované proudy apod.

GPZ působí negativně na živé organismy především tím, že narušují ochranný systém. Trvalý styk s geoaktivní zónou zapříčiňuje zpravidla značné oslabení sil organismu, zprvu v odolnosti proti nemocem a pak obecně. To ovšem platí především pro jedince, kteří na tyto zóny reagují silněji; někteří lidé totiž na ně třeba nereagují vůbec. Tohoto faktu je možno využít pro vypěstování psychické odolnosti (ochrany) proti vlivům GPZ hlavně tím, že vědomě odmítneme na ně reagovat. V podstatě to znamená, že GPZ působí negativně především na jednotlivce slabé, oslabené, prostě na jednotlivce s narušeným biopolem.

Zjišťování GPZ se dá provádět jednak psychotronicky, což je nejjednodušší a nejrychlejší, a pak pomocí fyzikálních metod, což je sice „vědecké“, ale nesmírně složité, nákladné a přesto dost nepřesné, a tudíž i poněkud nevěrohodné. Zatímco z fyzikálních metod jsou to především měření střídavých magnetických polí, měření střídavých elektrických polí, měření jednosměrného elektrického pole, měření emanace radonu atd., stačí pro psychotronické měření jedna virgule a jeden kvalifikovaný biolokátor.

Pro měření geopatogenních zón se užívají virgule nejrůznějšího typu a pak kyvadla, nebo také kombinace obou přípravků. Ale i pro odstínění GPZ se užívají nejrůznější prostředky, materiály a zařízení. Podle toho se tyto stíniče nazývají buď přírodními nebo umělými.

6.2 Oscilační obvody

Vliv elektrického pole na růst a vývoj vegetace je znám již poměrně dlouhou dobu. Jakkoli se na to přišlo náhodou a zprvu pro to nebylo žádné vysvětlení, postupně se tento jev vyzkoušel a také prokázal i experimentálně.

Přestože je pro tento jev dost různých teoretických vysvětlení, jsou v podstatě všechna dost napadnutelná. V každém případě se od konce 18. století provádějí různé pokusy, které se názorově sjednotily alespoň v tom, že se jedná jednoznačně o elektrickou energii a že původcem ovlivňování růstu je elektrické napětí. Dále se pokusy sjednotily v tom, že živné půdě rostlin je nutné přivádět záporné ionty.

A tak zatímco vědci bývalého SSSR tvrdili a dokazovali, že napětí nesmí překročit 2 V, jiní zase dokazovali, že se musí používat napětí vysoké. Když k tomu připočteme výsledky pokusů bez jakoby jakéhokoli přísunu energie, pak tím celý problém zamotáme natolik, že zapomeneme na to, jak vlastně popíráme základní zákony fyziky.

Tento fakt je možno lehce dokázat jednoduchými pokusy, které jsou nakonec dostatečně známy. Do dvou skříněk dáme materiál, který absolutně postrádá jakékoli hlinité části (umytý štěrk apod.), takže nějaká výživa třeba rostlin nepřichází v úvahu. Do jedné skříněky zavedeme měděný drát, jehož jeden konec obrátíme nahoru a druhý dolů. Pak do obou skříněk dáme stejný počet semen, přičemž se obvykle k těmto zkouškám používají fazole.

Semena v obou skřínkách poléváme denně stejným množstvím destilované vody (tedy vody bez jakýchkoli stopových prvků, minerálů apod.). Po několika dnech rostliny ve skřínce bez drátu uschnou (v ten okamžik, kdy vyčerpají vlastní síly), zatímco rostliny ve skřínce s drátem budou růst zcela normálně. Vyrostě nať, listy, květy i plody.

To, že byla dodávána nějaká energie, je jasné. Ale jak vznikala a jak mohla dodat rostlině všechny, dokonce pak i stopové prvky, které nebyly v půdě – štěrku, ani v destilované vodě, a z čeho se tedy vytvořila hmota rostlin, to není zatím vůbec jasné. A to jsem zdaleka nevyčerpal všechny možné otázky.

Podobné pokusy je možno provádět i v přírodních podmínkách. Např. prof. ing. Šoch provádí dlouhodobý výzkum vlivu tzv. oscilačního obvodu na pěstování lesních stromů. Používá přitom měděné desky, každou umístěnou na opačném konci políčka, které jsou spolu spojeny vodičem. Tak vzniká díky potřebnému potenciálnímu spádu napětí. Podobného efektu se dá dosáhnout třeba

i rozmístěním obou desek s výškovým rozdílem kolem jednoho metru. Výsledky zatím vypovídají jednoznačně o efektu takového-to systému.

Další podobný pokus, ale s jiným přísunem energie, se dá lehce provést třeba i doma. Do dvou stejných květináčů na stejném místě se dá stejné množství hlíny, zasadí se stejná rostlina stejného druhu, oba květináče se zalévají ve stejnou dobu stejným množstvím stejné vody. Na jednu rostlinu budeme působit svojí energií tak, že nad ní třeba budeme denně dvakrát dvě minuty držet ruku, přičemž se na ni samozřejmě budeme soustředěně dívat a budeme jí přát, „aby se jí dařilo“.

Rostlina, kterou jsme si jakoby „oblíbili“, poroste rychleji, bude větší, odolnější a rychleji rozkvetne. Rozdíl v růstu obou rostlin bude velice brzy znatelný.

Stejně můžeme na rostliny působit i prostým pohledem. Vícekrát denně se budeme na vybranou rostlinu pouze soustředěně dívat a znovu jí budeme v duchu přát, aby byla velká, silná, prostě aby se jí dařilo. Efekt bude prakticky stejný jako u předchozího pokusu, kupodivu někdy i mohutnější.

Je všeobecně známé, že lidský organismus generuje nekontrolovatelně široký rozsah vln. Tyto elektromagnetické vlny mají praktický rozsah od nuly hertzů až do ultrafialové oblasti. Kromě toho náš organismus generuje (vyrábí?) elektromagnetické pole, magnetické pole, ultrazvukové vlny, působí na ionizaci atd. Samozřejmě se všechny tyto vlastnosti nebo projevy lidského organismu neustále mění spolu se změnami psychosomatického stavu. Tyto změny jsou často způsobovány vnějšími vlivy přirozených nebo i umělých energetických polí. Do určité míry zde platí i zpětná vazba.

Všechny vyjmenované energetické složky a jistě ještě řadu dosud neznámých, které lidský organismus generuje, můžeme tedy nazvat **biopolem**, jak už o něm byla zmínka. Můžeme tedy vyslovit jakousi definici: Biopole je soubor známých i neznámých energetických složek generovaných lidským organismem.

Ale protože hodnoty a účinek tohoto biopole nelze dost dobře stanovit, nelze ani s dostatečnou jistotou mluvit o vztahu GPZ

k lidskému organismu a naopak. Zůstává třeba otázkou, jak může právě biopole, nebo lépe řečeno vlastnosti člověka, odstranit vlivy geopatogenních zón. V praxi to totiž znamená, že energetický potenciál je v daném případě silnější než narušení homogenity elektromagnetického pole země.

Tím se zdá být také vysvětleno, proč GPZ působí jen na někoho anebo jen zčásti. V každém případě můžeme tedy konstatovat, že tzv. oscilační pole nebo obvody existují jednak bez závislosti na našem vědomí, ale zároveň také s přímou závislostí na něm. Zjistit zákonitosti a možnosti regulace vzájemných korelačních vztahů bude dost obtížné a jistě i dlouhodobé.

6.3 Biorezonátory

Biorezonátory jsou různé předměty specifického tvaru a z různých materiálů, které při umístění na těle člověka mají vliv na biopole – plazmu – energetickou bilanci lidského organismu.

Chtěl bych znovu podtrhnout, že písemné materiály o psychotronice mají pro energii a energetické vlastnosti lidského organismu nejrůznější vysvětlení nebo znění, ale v podstatě jde o jednu a tutéž oblast. Proto pojem biopole nebo bioplazma atd. znamenají v zásadě totéž. V celém názvosloví psychotroniky platí stejná zásada. Všechny podobné a vícečetné názvy mají skoro vždy stejný význam, ale zároveň jednoho stejného jmenovatele: totiž že o nich víme stejně málo a že to, co víme, nemusí být nakonec třeba pravda. Ale protože si člověk odjakživa vytváří zákony a pravidla na základě nedokonalých znalostí, nevidím důvod, proč by to v tomto oboru mělo být jinak. Z toho důvodu budu proto většinou užívat termín biopole anebo prostě organismus.

Už od pravěku si člověk věšel na krk nejrůznější předměty, jako náhrdelníky, zuby zvíře, kamínky, semínka, různé trávy apod., na ruce zase náramky a později začal dávat předměty i do uší. Zprvu měly tyto předměty jakýsi mystický, později kultovní, ještě později bioenergetický a teprve nakonec jakýsi estetický význam. Tedy šlo, a v některých oblastech naší zeměkoule stále jde, o víru, že určité části zvířat dodávají nositeli jejich sílu, obratnost apod. Tato víra

nebyla zdaleka tak pošetilá, jak by se mohlo zdát, zejména nám „moderním“ lidem, kteří o přírodě nevíme téměř nic.

Dnes je celkem dost spolehlivě zjištěno, že tyto předměty, podle tvaru, provedení, materiálu a umístění na těle, mají skutečně vliv na nejrůznější stavy a činnosti člověka, i když ještě dnes jsou tyto znalosti nedokonalé. Ale nejen že jsou nedokonalé – často jsou podávány tak jednoznačně, že působí spíše zavádějícím způsobem. To proto, že tyto biorezonátory mají na organismus vedle pozitivního vlivu i účinek zcela indiferentní a v některých případech dokonce i negativní. Stačí pro to třeba jen nesprávné umístění tohoto rezonátoru.

Jediným spolehlivým měřítkem pro určení, zda vliv biorezonátoru je jednoznačně kladný či ne, je psychotronické zjištění anebo vlastní pocity nositele. Jelikož to, co dělá jednomu dobře, může druhému dělat špatně, a někdy dokonce velmi poškodit fyzickou i psychickou kondici člověka. Pokusím se shrnout dnes uznávané zásady a k tomu sdělit své zkušenosti.

Uzavřené kovové náramky, náušnice, náhrdelníky, řetízky a prsteny mají na organismus celkem malý vliv. Tuto skutečnost jsem si ověřil a ona skutečně platí. Kožené náramky, prsteny a vůbec předměty z těchto materiálů nemají sice bezprostřední vliv na změnu biopole, ale mají schopnost odfiltrovávat negativní vlnění – nepříznivou rezonanci, a tím chránit vlastní biopole.

Výjimku tvoří ale nekovové předměty, které jsou nositeli nějakého záření (radioaktivního nebo rentgenového). Jsou to záření sice nepatrná, třeba neznámého původu, ale tyto předměty fungují jako biorezonátory s negativním účinkem. Nenechme se však mýlit velmi malými hodnotami záření, prakticky téměř neměřitelnými a podle našich norem zcela neškodnými.

Pokud jde o již zmíněné filtry, pak tyto mají jako nakonec každý filtr určitou jímavost, pohlcující kapacitu, po jejímž naplnění přestanou fungovat a mohou dokonce i škodit. Maximální doba nošení se udává 2 měsíce, ale může to být o něco více či méně. U některých zvlášť citlivých osob začnou pak nepříjemné pocity na pokožce, která někdy i zrudne. Kožený předmět se pak má spálit, protože se nedá „očistit“ ohněm nebo vyžítat, a místo, kde byl nošen, se musí dobře očistit také.

Na tomto místě si dovolím malou věcnou poznámku. Mnohému nezasvěcenému se totiž spalování může zdát směšné a jakoby nějak divadelní. Ale ono má skutečně racionální základ. Každá látka vysílá určité záření a toto záření pochopitelně přejde na každou organickou látku, ale hlavně na živou tkáň, která pak sama ono záření začne vysílat. Čili tkáň může ještě po značnou dobu, pokud samozřejmě nebyla očištěna, vysílat – emitovat vlnění, které převzala.

Sám této vlastnosti organických látek využívám poměrně hodně, i když v trochu jiné podobě. Pochopitelně se tato vlastnost využívá pouze v případech pozitivního působení. Takže ono očištění ohněm je krajně nutné, pokud ovšem nemáme maximální jistotu, že jde o záření pozitivní; tu ale máme málokdy.

Kožené předměty alespoň nemají negativní účinek, čili jedná se vlastně o účinek pouze jednosměrný, ale u kovových, tedy skutečných biorezonátorů, je záležitost poněkud složitější. Otevřené náramky nebo jiné otevřené kovové předměty mají sice značný pozitivní účinek, ale jen tehdy, když je onen biorezonátor správně umístěn. Jakmile je umístěn nesprávně, působí odpovídající mírou negativně. Místo upravení homogenity pole dojde naopak k jejímu dalšímu narušení.

Znovu zde musím připomenout časté podceňování „malých“ hodnot, protože takové hodnoty ve vztahu k lidskému organismu vlastně vůbec nepřipadají v úvahu. Třeba i obyčejné digitální hodinky s malým křemíkovým krystalem působí na organismus velmi negativně. Znáám případ, kdy takové hodinky, dokonce bateriové s krystalem, v určitých intervalech přivodily svému „nositeli“ třes celého těla. Čili to nemusí být potíže „na umření“, ale ona i taková nespavost nebo zmíněný třes, který ovšem není nejhorší, protože se hned pozná, nebo třeba narušení vegetativního nervového systému, které je horší, protože se hned nepozná, dají organismu pořádně „zabrat“.

Otevřené kovové biorezonátory mají celkem pozitivní účinek, ale nejen pouze při správném umístění, ale i při zachování nenarušené aury. Jinak řečeno větší počet otevřených biorezonátorů na těle nemusí znamenat zvýšení pozitivního účinku, spíše naopak. Takže kupř. kovový náramek u mužů na pravé ruce a u žen na le-

vé ruce snižuje energetický výdej organismu o 5 až 30 procent, ale při použití více náramků už to obyčejně neplatí.

Trvalým nošením biorezonátorů se pochopitelně i trvale mění energetická bilance organismu. Ale jelikož se energetická bilance organismu i díky jiným vlivům neustále mění, není nijak výhodné trvalé nošení těchto biorezonátorů. Další nebezpečí je v tom, že si organismus na nový režim poměrně rychle zvykne, a jestli tento režim není optimální, nebo alespoň blízký optimu, není to rozhodně žádným přínosem. Proto by se měly tyto biorezonátory nosit pouze v případech potíží nebo před jejich očekávaným nástupem. A pokud si to sami nemůžeme ověřit, konzultujeme to s kvalifikovaným odborníkem.

Velmi účinnými biorezonátory s pozitivním účinkem jsou také drahokamy a polodrahokamy. Je to dáno tím, že tyto kameny jsou prakticky ideálním výtvozem přírody. Mají dokonalou chemickou skladbu i krystalickou mřížku. Obecný názor bohužel je, že tyto kameny nemohou markantně ovlivnit biopole. To je názor nejen nesprávný, ale i dokonce scestný. Zřejmě tento nesprávný názor taktéž vychází ze zkresleného názoru na míru hodnot účinku.

Neustále se v nás totiž ozývá jakási hmotnostní teorie, která říká, že „čím více, tím lépe“. A to právě u lidského organismu nejen neplatí, ale je tomu přesně naopak. A kdo se zabývá alternativní medicínou, naráží na toto deformované myšlení stále.

Takže mohu opakovaně z vlastní zkušenosti potvrdit, že „když něco škodí, škodí stejně atom jako tuna“ a „když něco prospívá, prospívá stejně atom jako tuna“. Je to nakonec dáno už samotným názvem biorezonátor, jak ještě dále uvedu. Např. určitý kámen na určitém místě zmenší ztráty organismu na minimum a zvýší třeba schopnost psychotronické aplikace až o 50 %. Já sám užívám tmavě modrý kámen lapis lazuli (lazurit) a nosím prsten s ním na prsteníku pravé ruky. Tento kámen nosili alchymisté a byl i zván kámen kouzelníků. Zřejmě proto jej nosí řada biotroniků i dnes, zejména v zahraničí, i když jej mají většinou schovaný někde na těle.

Takže vím, že v tomto konkrétním případě se zvyšuje moje citlivost, nebo chcete-li moje energetická bilance až o 50 %. Ovšem tento prsten nošený na levé ruce působí opačně, zatímco opál nošený ženou na levé ruce má efekt stejný.

Obecně velmi příznivě ovlivňují lidský organismus kameny modré a velmi nepříznivě kameny červené, hnědé a rudé, ovšem znovu to nepůsobí zcela bezvýhradně takto. A tak bychom mohli pokračovat donekonečna. Ale to je jen malá část problematiky či možností. Ale uvedu několik příkladů z naší praktické literatury (V. Sagmeister).

Náramek z měděného drátu o průměru 4 mm, zakončený okem průměru 12 mm, umožňuje značně zmenšit energetické ztráty. Hodně se používají malé spirálky, většinou provedením podobné Archimedově spirále, různé kovové destičky, které se připevňují na postižené místo náplastí, která ovšem nesmí být z umělé hmoty. Spirálky mají průměr do 12,5 mm a jsou zhotoveny z drátů, jejichž síla (tloušťka) by neměla přesahovat 1 mm (správně 0,7 mm). Aplikovány musí být tak, aby se přilepená spirálka zatáčela doprava.

Ovšem všechny tyto předměty nebo alespoň většinu z nich, nelze považovat za trvale léčící prostředky. Zbavují nás bolesti, zlepšují náš momentální stav, ale neléčí. Jsou to především jakési prostředky první pomoci anebo prevence.

Samozřejmě i zde je možná aplikace mnohočetná a já sám dost často užívám plíšky, které se náplastí lepí buď na akupunkturální body nebo na reflexní plošky podle reflexní terapie. Ovšem je nutné umět přesně určit místo aplikace a pak potřebný kov. Většinou užívám plíšky o průměru 6 až 8 mm, a to buď měděné tam, kde je hypofunkce – snížená funkce (oslabené biopole), anebo stříbrné nebo ocelové tam, kde je hyperfunkce daného organismu, tzn. zánět, otok apod. Ideálním materiálem je ovšem zlato.

Těmito zásahy se prostě rediguje chod organismu, vyrovnává se energetická bilance, upravuje stav bioplazmy, vyrovnává se aura atd., prostě vše, co je předmětem zkoumání psychotroniky ve vztahu k lidskému organismu.

Těmito vztahy je vysvětlována i interakce mezi dvěma biopoli, mezi dvěma bioplazmami atd., prostě mezi lidmi. Je obecně známo, že každému jsou nějací lidé a priori krajně nesympatičtí a jiní zase přesně naopak. Je to vysvětlováno interakcí dvou biopoli s ohledem na jejich vlnové délky, nebo energetickou nevyrovnaností dvou organismů atd. Všechny tyto teorie mohou a nemusí

být vůbec pravdou. Např. jiné teorie hovoří o tom, že určití lidé emitují systematicky záporné ionty, a ti pak kolem sebe rozsévají dobrou náladu, a naopak jiní rozsévají kladné ionty a jsou typickým zdrojem rozruchu, tísně a sporů. Jistě to může ve vztahu k energetice organismu platit, ale v čem to tedy je?

Myslím, že z termínů užívaných v psychotronice tak stoprocentně nesedí nic jako právě biorezonátory. Když hodnotíme všechny ty vyjmenované teorie, metody a postupy, vždy se dostaneme k ideálnímu stavu interakce, tj. k jakémusi souzvuku, souladu dvou jedinců, soustav, systémů a to od souzvuku nebo souladu dvou atomů až po soulad velkých celků. Ve všech případech se při tomto ideálním souladu dosahuje maximálního efektu. Připomeneme-li si z fyziky známý termín rezonance a její někdy neuvěřitelné efekty, měl by nám být celý problém jasnější.

Tak např. při rezonanci vln ve velmi krátkých mechanických rozměrech („chvění“) dochází k velmi těžkým následkům. Třeba pod pravidelným krokem pochodující jednotky se „utrhne“ most, jinak co do dovoleného zatížení takřka nezatížený; stejně se tak stalo třeba pod parádním krokem jedoucí škadrony jízdy nebo třeba v USA se zborčil pětipatrový protiatomový dům, když kolem jela skupina tanků.

Podle mých představ, ale i zkušeností se neobyčejných výsledků v bioterapii dosahuje právě využíváním rezonance, v daném případě rezonance mezi nemocným orgánem a léčivým prostředkem, ať už to je nějaký přístroj, mast, mentální energie, kámen či cokoli jiného. A proto také termín biorezonance asi jako jediný vystihuje zcela přesně působení všech těch tak pestře pojmenovaných jevů. Samozřejmě to platí jako vše na světě – relativně.

6.4 Tvarové zářiče

Na předchozí kapitulu těsně navazuje velmi široká problematika tzv. tvarových zářičů. Je to jeden z dalších obecně fungujících, ale těžko dokazatelných problémů, a chtít jej dostatečně přiblížit by znamenalo popsat mnoho stránek.

Tvarové zářiče jsou od pradávna *známé* spirály, různé geometric-

ké útvary apod., jinak ovšem libovolná dvoj- anebo trojrozměrná tělesa, která jsou schopna vyzářovat, pohlcovat, odrážet či měnit tvar biopole a obecně ovlivňovat energetickou bilanci biopole, čili vykonávat na ně obecný vliv.

Dvojrůznměrné zářiče jsou spirály, různé geometrické útvary nebo jejich kombinace, např. staroindické šruty, tibetské mandaly apod. Do této skupiny patří i různé ornamenty, používané zejména na nejrůznějších textilích, hlavně kobercích, a pak ozdoby různých oblečení šamanů nebo i kněží. Některé tvary nebo útvary mají jednak vliv na biopole – energetický stav organismu, ale také značný vliv na psychický stav člověka. Pokud se jejich funkce spojují ještě s dalším smyslovým vjemem, např. s určitou hudbou, je jejich účinek takřka hypnotický.

Celá řada zářičů se používá pro odstranění GPZ. Je to např. již zmíněný pětiúhelník, dále různé spirály, geometrické útvary s rovnými stranami (trojzubec, kosoúhelník apod.). Hodně známý je tzv. nilský nebo egyptský kříž, ankh, který figuruje takřka na všech zobrazeních ze starého Egypta. Je to velmi silný *zářič*, ale jako jeden z mála může v léčbě ublížit i na zdraví. Tento nilský kříž se dával i do obilních sýpek, samozřejmě ve velmi složitém provedení a kombinaci – proti myším i zlodějům.

Dnes se občas tento nilský kříž používá pro aplikaci léčivých bylin „na sucho“. Do kruhové části kříže, uloženého třeba na stole, se dá potřebná bylinná směs ve složení jako na čaj a nemocný si sedne naproti hrotu kříže. Doba aplikace je 6 až 24 minut. Čaj skutečně působí jako uvařený a vypitý a byliny ztratí aroma i tvar jako spařené. Jiný způsob použití zářičů jsou např. polokoule z lipového, ale výjimečně i jiného dřeva. Umístěné nad křeslem rovnou plochou dolů umožňují výtečně relaxovat; směřované svým vrcholem na nemocný orgán, třeba koleno, výborně upravují jeho funkci. A tak by se dalo pokračovat ještě dlouho.

Pokud se na celou problematiku podíváme obecně, musíme konstatovat, že určité geometrické tvary předmětů, bez ohledu na materiál, mají svou úlohu v energetické „bilanci“ prostoru, tedy i ve všech souvislostech tohoto prostoru, a tak logicky musejí ovlivňovat i biopole a jeho dynamiku.

Sám si pamatuji zajímavý případ z Francie, starý přes 30 let. Bohatý muž trpěl ledvinovou, tehdy nevyléčitelnou chorobou, a na jeho nátlak mu bylo sděleno, že má před sebou asi půl roku života. S tímto výhledem si onen muž nechal zhotovit exkluzivní rakev, čirou náhodou ji situoval dlouhou osou směrem sever – jih a začal v ní spát, „aby si na ni zvykl“. Po krátké době necítil žádné potíže, domníval se dokonce, že už „je na odchodu“, a byl celkem spokojen. Ale kupodivu za půl roku neumřel, a když byl po té době na živu a bez potíží, dal se znovu důkladně prohlédnout. Výsledek byl šokující – byl zcela zdrav! Případ byl samozřejmě senzací, a proto byl různě zkoumán, ovšem jediným výsledkem bylo konstatování, že „každý živý organismus je závislý na prostoru, ve kterém žije“! Případ byl tedy uzavřen, ale zůstal záhadou. Bývalý potenciální nebožtík spal tedy v rakvi dál a poslední zpráva byla 22 let po jeho předpokládané smrti, že žije.

V úvodu jsem zmínil dvoj- a trojrozměrný prostor, ale dost odborné literatury už hovoří o čtvrtém rozměru. Já se o tom zmíním ve druhé části knihy: Většinou se to uvádí ve spojitosti s možnostmi kumulace energie v rozdílných, geometricky zvláštních prostorových útvarech a jejím odčerpáváním potřebnými subjekty.

Obecně shrnuto má takový prostorový zářič preventivní, ale i léčebný význam. Když uvážíme, že vlastně ani nevíme, jakými způsoby přijímáme energii, že většinou to je energie pro nás těžko pochopitelná (vzduch, sluneční paprsky, jiná záření), pak bychom podle T. Rosinského tuto energii mohli nazvat mimobiologickou. Příjem této energie, tedy mimobiologické energie, se zřejmě znásobuje nebo umocňuje právě tvarovými zářiči.

Tato energie volně „pobíhající“ v prostoru se musí ale nějak kumulovat, koncentrovat a také kvalitativně měnit. A to je zřejmě pravou příčinou hojného používání nejrůznějších symbolů. Zajímavé je, že to byly od pradávna vždy geometricky „čisté“ tvary, jako spirály, osmičky, kružnice a jejich kombinace, různá zajímavá spojení geometrických útvarů atd.

Všechny tyto „divné“ starověké a středověké přívěsky a talismany byly vlastně jakýmsi koncentrátory a usměrňovači této nekonečné, bezhraničné a nespotebitelné energie pro biopole, pro

jeho ochranu bytí, regulaci – pro jeho existenci. Otázkou zůstává a zřejmě zůstane navždy, jak v té době lidé tyto závislosti zjistili a jak mohli zjistit možnosti jejich účelného využívání.

Samozřejmě vrcholem v této oblasti jsou trojrozměrné prostorové útvary. Známe jich sice celou řadu, např. již zmíněné polokoule, ona rakev, různé antény, drátěné prostorové útvary apod. Jejich užívání je velmi rozšířeno, podle mého názoru více, než je zdrávo, neboť tyto jsou jakýmsi vrcholem v této oblasti psychotroniky, ale vrcholem působícím na obě strany. A jak to už základní zákon přírody – totiž zákon rovnováhy – říká: je-li mohutný účinek pozitivní, může být při nesprávné aplikaci stejně mohutný účinek negativní.

Naštěstí, jelikož neznáme pravou příčinu mohutného působení pozitivního, nemůžeme dost dobře ani zapříčinit mohutné působení negativní. Tím sice nevyužíváme možnosti těchto zářičů, ale existuje tu jakási bezpečnost. Přesto se ale doporučuje nasazení takovýchto zářičů vždy pečlivě uvážit. Každá aplikace by se měla zkoušet jednak předem a pak v pravidelných intervalech.

Jedním z nejkrásnějších příkladů v této oblasti je však přece jen onen věčný otazník kolem pyramid. Všimněme si tohoto problému trochu blíže.

6.4.1 Problém pyramid

Lze říci, že pyramidy jsou od svého vzniku zahaleny mnoha záhadami, a jak se zdá, bude tomu tak asi navždy. Bylo o nich popsáno neobyčejné množství papíru a ještě asi bude, ale nedomnívám se, že bychom se rozluštění nějak významně přiblížili.

Domníváme se, že jsme na jakémsi vrcholu vědění, techniky, známe třeba už tolik součástí buňky, rozbíjíme atom, létáme na Měsíc, ale na staré stavební projekty, techniky a hlavně na jejich myšlení, záměry, pochopení jejich filozofie, na ty prostě „nemáme“. Já si myslím, že pyramidy musí stát věčně, proto, aby věčně připomínaly mnoha stále více se rodícím suverénům jejich malost.

Uveďme si obecné známé skutečnosti. Cheopsova pyramida, jakýsi vzor nebo po jungovsku řečeno „archetyp pyramidy“, měla původní výšku 146,6 metru; délka hrany je 230 metrů, přičemž roz-

díl mezi délkami stran je pouhých několik centimetrů! Pro její postavení bylo použito 25 milionů tun stavebních hmot. Protože se počítalo s delší dobou stavby, samozřejmě na tehdejší poměry, byla první pohřební komora vytesána už do skalnatého podloží pyramidy, aby při případném úmrtí faraona před dostavěním pyramidy jej bylo kam uložit. Další pohřební komora je pak ve výšce 42 metrů.

Další zajímavé údaje k této pyramidě:

- pyramida byla dostavěna kolem roku 4500 před n. l.,
- počet kamenů, spíše opracovaných balvanů, je asi 2 600 000, přičemž jejich velikost se liší maximálně o 1/100 palce, což jest 0,254 milimetru,
- jednotlivé kvádry byly na stavbu dopraveny až ze vzdálenosti 750 kilometrů,
- Velká pyramida leží zcela přesně v geometrickém centru ostatních staveb, přitom její orientace je přesně ve směru magnetického severu,
- půdorysná plocha zabírá 13 jiter, což je asi 7,5 hektaru, je s přesností na 1 centimetr v rovině s povrchem země.

Celkem notoricky je známo, že ještě do zcela nedávné doby nebylo vůbec jasné, jak bychom takovou pyramidu postavili v dnešní době i s naší technikou.

Tyto skutečnosti „straší“ už drahnou dobu všechny, kdo se s touto problematikou setkávají. Aby se problém mohl zkoumat anebo využít zjištěného, byla postavena řada nejrůznějších porčně zmenšených pyramid a pyramidek. Byly to třeba pyramidy:

- pro ostření žiletek,
- pro vysušování organických hmot, především potravin,
- pro zabránění plesnivění a hnití,
- pro sušení bylin,
- pro vylepšení chuti některých potravin,
- pro léčebné účinky.

I když tyto pokusy byly jednoznačně úspěšné, pochopitelně pokud se dodržely základní předpoklady pro jejich úspěch, třeba úměrnost rozměrů pyramidy, dostatečná velikost pyramidy s ohledem na předpokládaný účel atd., přesto se oficiální věda nějak zdráhá se k tomu vyjádřit.

Jediným jasným výsledkem těchto různých ověřování je skutečnost, že pochody v pyramidě a jejím okolí jsou stejně tajemné jako předtím a že pyramida není tedy pouze jakýmsi dokladem gigantomanie nějakého faraona anebo extrémní umělecké dílo. Zřejmě to je obrovský tvarový zářič, který měl ovlivňovat a také asi ovlivňoval určitou oblast, určité množství lidí – tedy měl vlastně vliv na celou zemi, pochopitelně podle tehdejších měřítek.

Z dosavadních zkoušek je zřejmé také to, že pokud se nedobereme účelu postavení takovéto pyramidy, nemůžeme pochopit a asi vůbec nepochopíme její funkce a její existenci. My můžeme specifikovat nebo jen konstatovat zákonitosti vyplývající z její vnější existence, tedy z jejích tvarů, rozměrů, ale nemůžeme zjistit závislosti a funkce vyplývající z její vnitřní existence. Přesto všechny dosavadní pokusy, zkoušky apod. pomohly určit několik základních podmínek:

- pyramidy mohou mít různé rozměry, různou velikost, ale vždy musí být zachován poměr mezi jejími parametry,
- velikost pyramidy musí být dána jejím předpokládaným využitím,
- pyramidy nemusejí mít základy, ale musejí být postaveny na maximálně rovné ploše,
- pyramida by neměla být postavena v blízkosti elektrického vedení, elektrických spotřebičů a elektřiny vůbec, pod pyramidou by nemělo být žádné potrubí, elektrické vedení a také žádné spodní vody,
- pyramida musí být orientována přesně ve směru sever – jih, správně sever – východ – jih – západ; předměty vkládané dovnitř uloženy dlouhou osou směrem sever – jih, např. stonky bylin,
- dovnitř pyramidy musí mít přístup atmosférický vzduch.

Účinnost pyramid byla prokázána množstvím experimentů a existuje i řada návodů na různé pokusy. Já sám znám výhodnost pyramid především z praxe a doporučuji využití pro následující postupy:

- pro sušení léčivých bylin. Byliny sušené v pyramidě neobsahují jedovaté kysličníky, nemění barvu (v barvě je často účinná látka) a koncentrace účinných látek je vyšší než u bylin sušených obvyklým způsobem,

- pro zvýšení obsahu účinných látek nechat několik posledních dní před utržením bylinu růst v přenosné pyramidě,
- pro zlepšení růstu bylin je možno vodu na zalévání ukládat na 8 hodin do pyramidy,
- při dostatečně velké pyramidě můžeme uložit osoby s infekčními chorobami do pyramidy (v 1/3 výšky, hlavou na sever); do 40 minut infekce většinou pomine, (poznámka: to platí ovšem jen v případě, pokud byly dodrženy skutečně podmínky pro stavbu pyramidy),
- ponechat léčivý prostředek aspoň 30 minut v pyramidě před podáním nemocnému,
- do pyramidy je vhodné ukládat látky postihované hnilobou nebo jiným bakteriálním procesem.

V pyramidě správně postavené je naprosto sterilní prostředí a je zde tedy zcela reálný předpoklad, že v ní je možné zastavit rozpad rakovinné tkáně; samozřejmě ovšem za určitých podmínek. Bez individuálního posouzení by neměl pobyt v pyramidě překračovat 60 minut.

Těm z vás, kteří by měli zájem pustit se sami do experimentování, uvádím vzorec, podle něhož lze vypočítat rozměry libovolně velké pyramidy:

$$v/a = 2/\pi,$$

kde v = výška, a = základna pyramidy.

6. 5 Testování léčitelských schopností

V dnešní době se objevila spousta léčitelů, a naskytá se proto otázka, kdo skutečně léčitelem je a kdo ne. Mělo by to být rozhodující otázkou především pro léčitele potenciální. Ti by se především měli přesvědčit, zda mají na to či ono. V současné době, kdy zdravotní stav našich národů není nikterak oslnivý a kdy ekonomická situace velké naděje na zlepšení nedává, není bohužel problém někoho přesvědčit, že „jsem léčitel“. Ale skutečně objektivně posoudit své vlastní schopnosti je mnohdy neobyčejně těžké.

Samozřejmě schopnost využívat některou z psychotronických metod sama o sobě ještě léčitele nedělá. K tomu jsou kromě toho

potřebné i obecné medicínské znalosti z anatomie, fyziologie a patologie. Teprve pak se dá uvažovat o léčitelství.

Pro možnost posouzení léčitelských schopností existuje několik způsobů. Uvedu některé z nich:

- a) měření elektrické vodivosti pokožky; jde o psychogalvanický efekt, užívaný např. u tzv. detektoru lži;
- b) psychotronické měření citlivosti (senzibility);
- c) měření pomocí klíčivosti semen; tři misky se naplní vodou a do každé se dá stejný počet semen, nejlépe fazolí. Jedna miska je kontrolní, druhá se ovlivňuje rukou a třetí pohledem vždy ráno a večer. Rozdíl se zjišťuje zhruba po sedmi dnech, a pokud není růst rostliny v ovlivňované misce alespoň o 25 % větší než v kontrolní, nelze mluvit o léčitelských schopnostech.

Samozřejmě existuje celá řada dalších testů, např. metoda ovlivňování vody, kaolinový test, generátor náhody, uvedení lehkého předmětu v uzavřené nádobě do pohybu pohledem nebo rukou na dálku.

Klasické, a dá se říci skutečně vědecké metody měření léčitelských schopností mají tři druhy testů. Jsou to:

- a) měření osoby kandidáta,
- b) měření schopnosti kandidáta uvolnit bioenergii,
- c) laboratorní a klinický test léčebných schopností.

U každé z těchto tří základních zkoušek je několik způsobů měření; od měření povrchových teplot dlaní až po test z klinické praxe, což je určení 4/5, tedy 80 % správných diagnóz. Popisovat je by mělo smysl, kdyby u nás byla možnost tyto ověřené schopnosti využívat.

Pokud však u nás vládne oficiální averze vůči těmto metodám, nedá se vůbec počítat s nějakou organizovanou základnou čehokoli v tomto oboru. Ale v mezích možností může každý schopný jedinec pomoci sám sobě nebo svým nejbližším. Tomu je právě věnována následující část této knihy.

II. PRAKTICKÉ VYUŽITÍ PSYCHOTRONIKY

7. RADIESTÉZIE – PRÁCE S KYVADLEM

Je to podle mého názoru nejlepší a nejjednodušší využití psychotroniky, lépe řečeno jednoho z jejích prostředků, radiestézie za použití siderického kyvadla.

Siderické kyvadlo (kyvadélko) je prostředkem umožňujícím uplatnit psychotronické možnosti a schopnosti v největším praktickém měřítku. Lze je použít pro diagnostiku i pro terapii, kromě celé řady dalších možností. Pochopitelně ani zde nelze počítat s jediným prostředkem nebo způsobem a i zde zůstává ideálním spojením s některými dalšími metodami nebo postupy, tak aby mohl vzniknout komplex s maximálním léčebným účinkem.

Ale právě proto, že existuje možnost využití tohoto postupu pro léčitelství, je nutné upozornit na všechny potřebné předpoklady pro případné léčitelství, na všechna možná úskalí této činnosti, kterých není málo, aby metoda vycházející z přírody a přírodu využívající byla tou nejlepší službou lidem.

7.1 Zamyšlení nad léčením pomocí kyvadla

Použiji zde vtipné srovnání dr. Jacobse, jednoho z prvních provozovatelů kyvadla na solidní, vlastně vědecké úrovni: Když si první sedlák na vesnici koupil auto, byl pro všechny příliš moderní, příliš pokrokový, tedy „pokrokář“ v hanlivém smyslu slova, a všichni byli proti němu. Když po letech měli auto všichni a pouze jeden ne, byl staromódní, proti pokroku – prostě zase „zpátečník“. Jak je tady vidět, samotáři – a to jsou na začátku pokroku všichni progresivní lidé – to neměli a nemají lehké.

Pro štěnici, která je tak plochá, že má jen dva rozměry a tudíž žije ve dvou dimenzích, je svět kruhem bez hranic, ale ne nekonečným. Obdobně smýšlí astrofyzika o našem světě, což odpovídá světónázoru oné štěnice. Jakmile ovšem tato štěnice zvedne hlavu, dostane se ze svých dvou dimenzí do třetí dimenze; má už totiž nejen šířku a délku, ale i výšku. Tím se ovšem její svět od základů změní, protože se změnilo její vědomí, jehož směr se teprve musí vyvinout.

My dnes žijeme ve světě třetí dimenze. Zvedne-li někdo hlavu do čtvrté dimenze, pak se pro něho změní celý svět. Je docela možné, že někdy nějaký jedinec zvedne hlavu do páté dimenze. Jeho poznání pak bude pro všechny ostatní šílené.

Pokud nějaký člověk posuzuje pouze své tělo jako sama sebe, je na prvním stupni poznání. Ve druhém stupni ví, že má nejen tělo, ale i duši, a v dalším stupni pak, že má tělo, duši a ducha. Dnes to ví většina lidí a stále jich přibývá. Člověk, který má ducha, ví, že tělo je jakýmsi nositelem jeho lidských předpokladů existence, a ti skutečně pokrokoví vědí, že právě duch je jádrem jejich bytí, že ostatní je pouze nástrojem ducha.

To odpovídá i předchozím kapitolám, kde se mluví o hmotě jako o základu nějakého vyzařování – emanace. Tady je tělo také hmotou, která vyzařuje ducha a je pak nositelem všeho skutečného při biorezonanci i pokroku.

Síly, které nejsou vázány ani hmotou a ani prostorem, mají svůj původ ve čtvrté dimenzi; snad i další. Pak ovšem nejsou v měřítku dnešní vědy prokazatelné, protože věda je stále ještě trojrozměrná a pracuje ve hmotných třech dimenzích. Věda ovšem není tak hloupá, aby všechny tyto pro ni neprozkoumané síly jednoduše zavrhl. Ona se dokonce pokouší tyto projevy v rámci třetí dimenze prozkoumat a v každém případě je nějak nazvat. Jinými slovy: chce je přizpůsobit hranicím své vědy.

Dnešní svět evidentně obsahuje energie – síly vyšších dimenzí, ale my nejsme schopni ani čtvrtou, nám zatím nejbližší dimenzi, vědecky dokázat, i když se dá matematicky vypočítat, a tudíž i předpokládat. Proč o tom mluvím? Protože zřejmě celé umění používání kyvadla patří právě do vyšších dimenzí. Pokud považujeme za

těžiště veškerého vědomí pouze tělo, což je bohužel názor většiny lidstva, pak vše, co toto měřítko přesahuje, je scestné a šílené.

Většina lidí jde raději širokou, prošlapanou cestou, cestou materialismu, egoismu, peněz, a říká tomu racionální věda, racionální myšlení. Cesta pokroku je vždy cestou neznámou, úzkou a plnou překážek.

Ale protože práce s kyvadlem patří mezi to nové, mezi neprobádané metody vyšší dimenze, můžeme v současné době pouze jasnými a měřitelnými výsledky prokázat její oprávněnost. Kyvadlo totiž nemusíme využít pouze pro metody psychotronické, ale můžeme je využít i pro měření a dávkování léků, čili pro metody alternativní medicíny, ale také s úspěchem pro stejný účel (měření a dávkování léků) v medicíně alopatické.

Jak určíme léčivý prostředek?

Je třeba si uvědomit, že určením diagnózy zdaleka nezískáme automaticky potřebný lék, jak se, bohužel, mnoho lidí domnívá. Léčení se nedá určit počítačem; to možné není a asi nikdy ani nebude. Vědecky a především medicínsky erudovaný lékař bude lék určovat vždy pomocí intuice. Samozřejmě míra intuice je různá a nemusí být vždy dostačující, a proto je zde vhodný nástroj, který ovšem bude odpovídat dimenzi intuice, čili taktéž nástroj určité vyšší dimenze.

A takovým nástrojem je právě kyvadlo. Kyvadlo se ptá, přeneseně řečeno, mého ducha a také prostřednictvím něj mi odpovídá. Je to postup ani ne ojedinělý, jako individuální, a podle dnešních zákonů vědy prostě nevědecký.

Ale podívejme se na to zblízka. Věda si ve společnosti vybudovala navenek jakousi svatozář, která jako by říkala: „Věda ví všechno a všechno umí, a co věda neví a neumí, je buď špatné anebo nevědecké!“ Je k neuvěření, kolik vzdělaných lidí tomuto zcela nevědeckému postoji buď věří, nebo jej alespoň podporuje. Přece ten, kdo se nebojí a umí samostatně myslet, musí velice brzy zjistit, jak málo věda ví, jak málo je věda schopna udělat pro život člověka a pro jeho další vývoj.

Samozřejmě nikdo vědě neupírá, že spolu s vývojem techniky zna-

mená velký přínos, že přinesla mnoho věcí, které nám život ulehčují, vylepšují a bez kterých bychom se dnes už těžko obešli. Ale tyto věci nám také přinesly řadu problémů, počínaje zničenou přírodou, ovzduším, a konče naprosto nezdravými životními podmínkami. Je zde tedy otázka, zda onen přínos musel stát takovou cenu.

Věda se zabývá vesměs hmotnými aspekty života člověka. Věda, která se bude zabývat duševními aspekty existence tohoto světa, tedy vracející se k přírodě, se teprve rodí. Současná věda se přírodě když ne zcela odcizila, pak nesmírně vzdálila.

Při povrchním posuzování medicíny posledních desetiletí zjistíme obrovský rozvoj ve všech oblastech, obrovské množství nových technických prostředků pro fyzikální šetření, pro chirurgii, onkologii atd., vše za obrovské sumy – ale na vývoji nemocnosti se to, bohužel, nijak pozitivně neprojevovalo. Vymýtily se takřka nemoci, jejichž příčinou jsou bakterie, ale zato vznikly nemoci, které jsou zaviněny jednak menšími organismy, jako jsou viry, a jednak většími organismy, jako jsou plísňe, a dospěly takřka ke katastrofickému rozšíření.

Člověk musí bezpodmínečně získat dojem, že zaniklé nemoci zaviněné bakteriemi byly méně nebezpečné než ta dnešní virová a plísňová onemocnění.

V tomto smyslu se ovšem nabízí řada nejrůznějších domněnek a dohadů. Nebylo např. vymýcení neštovic očkováním příčinou růstu roztroušené sklerózy a podobných onemocnění? Podobně je tomu podle mého názoru například i s enormním růstem alergických onemocnění ve vztahu k chemickým lékům atd.

Vývoj tzv. moderní medicíny s její moderní technikou a obrovskou kapacitou výroby chemických léků vypadá jako křečovitá snaha prokázat svoji progresivitu předtím, než nabudou na síle hlasy rozumu, které budou žádat návrat k přírodě a které budou budovat ne na hrubé materii, ale na síle ducha. Pro tento nový a podle mého názoru jedině správný trend je ovšem třeba něco udělat, a to není lehké.

Pro nový směr vývoje, pro změny v myšlení je třeba získat věrohodné podklady a důkazy funkce, které jednak pomohou k oné změně myšlení a jednak maximálně znemožní známé „nevidění“

ze strany současné vědy. A právě používání kyvadla je jednou z metod, které tomu mohou výrazně napomoci. K tomu ovšem je třeba si uvědomit řadu věcí.

Zvládnutí této techniky předpokládá zvládnutí sebe sama, umění, které nezná pojem času, tzn. které není ani minulost a ani budoucnost, pro které je vše současnost. K tomu je třeba mít nejen vůli a schopnosti, ale i charakter, protože jen tyto vlastnosti dávají člověku moc, která ovšem nesmí být zneužita pro případné sobecké zájmy.

Stručně řečeno někdy krok vpřed znamená ve skutečnosti několik kroků vzad, takže občas není vůbec snadné určit, co je a co není pokrok. V každém případě máme pomocí kyvadla možnost zjistit příčiny poruch, které bychom žádnou jinou metodou nemohli získat. Kyvadlem nebo virgule můžeme udělat neuvěřitelně přesnou diagnózu, ale také stanovit velmi jistou terapii.

Kdo chce ale působit na pacientovo tělo, používá alopatické, chemické prostředky, působící právě jen na tělo, a může taktéž pomocí kyvadla velmi přesně určit, který z alopatických prostředků je nejlepší. Pokud ale budeme kyvadlem volit mezi alopatickým a homeopatickým lékem, zjistíme, že ve většině případů i u vyložení fyzického postižení je homeopatický prostředek účinnější. Pro homeopata je ovšem toto zjištění zcela samozřejmé.

V podstatě se totiž dá říci, že homeopatický lék stálým ředěním „ztrácí tělo a zůstává jen duch“. To odpovídá teoriím o předávání vlnění – síly ze základní látky do ředícího média. Tedy ve velkém ředění už není přítomna základní látka, ale její síla. A síla působí vždy jen na sílu, takže homeopatický prostředek působí ne na hmotu, ale na psychickou složku člověka, ve které ovšem tkví minimálně 80 % příčin všech nemocí. Proto také lékaři, kteří používají jak alopatické, tak i homeopatické léky, volí asi z 80 % léky homeopatické.

Samozřejmě nemůžeme volit homeopatické léky bez znalosti homeopatie. Ale i přesto je třeba volit postup, kde je možné s maximální přesností určit:

- správný léčebný prostředek,
- správnou, pro pacienta optimální potenci (ředění),
- dávkování a dobu podávání léčivého prostředku.

Práce s kyvadlem samozřejmě není určena nebo vhodná jen pro homeopaty nebo jen pro homeopatické léky. S kyvadlem může pracovat i alopatický nebo jiný specialista, protože kyvadlo je obecně fungující prostředek. V každém případě je třeba ale vědět, že síla léku (potence) nezáleží pouze na nemocném, ale i na ošetřujícím. Není vůbec náhodou, že nemocný vyhledává ošetřujícího, který mu podává (předepisuje) léky určité síly a určitého druhu.

Vlastní využití kyvadla

Při používání kyvadla v léčitelství musíme stejně jako v medicíně rozeznávat dvě roviny. Rovinu základem fyzickou – hmotnou a rovinu základem psychickou – duševní. Na fyzické úrovni zjišťujeme stav orgánů a jejich funkci a v terapii pro to najdeme hmotné – alopatické prostředky, většinou čistě chemické.

Ale co s úrovní psychickou? Počítat s tím, že můžeme alopaticky ovlivnit nějak znatelně i tuto sféru, je dost odvážné. Tam právě mohou pomoci homeopatia jakožto nositelé „duchovní síly“ materie – hmoty.

Za každé situace a v každé chvíli zůstává člověk vždy celým člověkem. To znamená, že není pouze součtem tří částí (vzpomeňme si na trojnost v okultismu), tzn. těla, duše a ducha, ale je naprosto nedělitelným celkem, na který musíme působit. Pro jeho hmotnou – fyzickou základnu musíme ovšem volit jiné léky než pro jeho základnu psychickou.

Nemůžeme zazlívat školní vědě, že příliš nerozeznává fyzické a duševní – psychické vlivy, a proto předchází argumentace odmítá. Zatím je to věda, která z přírodního dění uznává pouze hmotnou stránku, a zde také vykazuje značné pokroky. Ale praxe naproti tomu oplývá větší fantazií, vyplývající z větší volnosti dění, a tak je zde možno objevit vždy více tzv. nových skutečností než ve „svázané“ vědě. V tomto případě se věda snaží pro nový objev rychle najít nějaké odpovídající vysvětlení. Pokud ovšem v rámci svých přijatých zákonitostí vysvětlení nenajde, odmítne prostě nový fakt přijmout.

Anebo, a to je zvláštní specialita naší medicíny, odmítá o něm vůbec vědět. Takže současná věda odmítá nejen nové objevy, po-

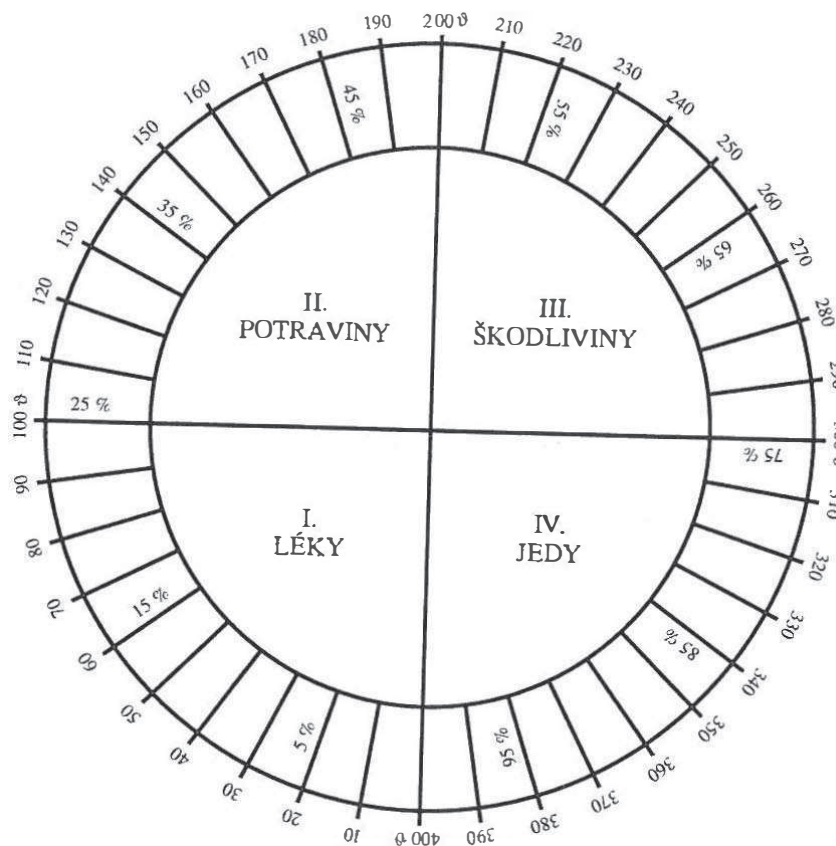
kud je neumí po svém vysvětlit, ale bohužel odmítá i bezpočetné důkazy existence pokročilejší vědy, než je ta současná. Takže nezbyvá nic jiného než pokračovat, jak se dá, nechat si všelijak nadávat a čekat, až nás současná věda dohoní.

Nechci zde a ani dále citovat řadu různých autorů, kapacit atd., jak to často dělají autoři a vědci, kteří svou labilní vědu o takové zdroje opírají a chtějí přesvědčit čtenáře skvělými jmény, která jsou ovšem někdy skutečně jen jmény. Zato budu uvádět skutečnosti, které jsou výsledky dlouhodobé práce mnoha bezejmenných nadšenců, kteří neočekávají ani zisk a ani slávu. Sám jsem jen nepatrnou částí této řady.

Jednou z oslavovaných skutečností současné doby je exploze tzv. odborné literatury. Ve skutečnosti podle mého názoru jde o velmi neúčinný a místy škodlivý jev. Žádný lékař, ani ten největší a ani ten nejmenší, nemůže ani část této literatury přečíst, natož ji uvést do praxe. A to nemluvím o zdravotnickém personálu, který povětšinou tvoří ženy se svými domácími starostmi, takže z těchto bohatých vědeckých zdrojů prakticky nevyužijí téměř nic, nebo jen velmi málo.

Chce to prostě zvrátit celé myšlení dnešní medicíny, ale tomu se brání nejen tato věda, ale celé to průmyslové zázemí, kterému zřejmě záleží pouze na zachování své existence. Aby člověk mohl zvrátit své myšlení, musel by změnit především názor na člověka samotného. Musel by pochopit, že člověk není pouze tělo s množstvím hmotných orgánů, ale že je to souhrn celé řady energií zatím neznámého složení a že jde vlastně o nutnost zachování rovnovážného energetického stavu v organismu. Když je v těle energetická rovnováha, je člověk zdravý.

A právě kyvadlo je schopno zjistit a ukázat každou sebemenší energetickou odchylku každého orgánu. Technika takového zjišťování může být různá a právě návrh takového praktického postupu od „A“ až do „Z“ bude těžištěm této části. Ale než se k tomu dostaneme, je třeba ještě něco objasnit.



Obr. 5 – Dynamický kruh

7.2 Zjišťování schopnosti pracovat s kyvadlem

Jako u každé lidské činnosti, tak i zde je rozhodujícím faktorem celé metody schopnost pracovat s kyvadlem. Toto bylo vždy prvotní podmínkou.

Kyvadlo i jeho používání sahá až do velmi starých dob, kdy bylo užíváno pro různé mystické pochody a obřady. Ze středověku zprávy o jeho používání ovšem chybí, zřejmě tehdy panovaly oba-

vy z náboženského pronásledování. Takže kyvadélko se znovu objevuje až v 19. století (baron von Reichenbach v Německu); pro zkoušky bylo tehdy používáno nejrůznějších materiálů. K použití pendlu na testování živých organismů došlo až na začátku 20. století, kdy se zjistilo, že kyvadlo reaguje na živočichy i rostliny. Sílu, která kyvadlem hýbala, nazval Reichenbach ódou.

Už na začátku se zjistilo, že k praxi s kyvadlem je zapotřebí určité citlivosti – senzibility. Tato senzibilita je dána především vrozenými vlastnostmi, ale může se vylepšovat a zkvalitňovat cvičením, praxí a způsobem života. Na druhé straně se ovšem může senzibilita i snižovat, pokud provozovatel nedodrží základní pravidla této činnosti. Stručné shrnutí těchto pravidel je následující:

1. Úplně uvolnit vlastní organismus.
2. Zbavit se všech předsudků, předpovědí, předpokladů a přání.
3. Jediným cílem musí být snaha pomoci člověku, při jakýchkoli projevech egoismu (sláva, peníze) citlivost klesá a výsledky jsou chybné!
4. Soustředit se na daný úkol, osobu, zejména pokud není přítomna.
5. Pokud možno nepracovat s kyvadlem za přítomnosti jiných osob (kromě žádoucích případů – viz dále).
6. Nikdy nespěchat!

Kdo nesplní tyto předpoklady, kterých by se samozřejmě dalo vyjmenovat více, nemůže počítat s vyšší úrovní své práce a jejích výsledků. Samozřejmě k dosažení vyšší úrovně patří i kus poctivé práce, a to nejen s kyvadlem. Nikomu není nic darováno.

Ke zjišťování schopností se používá několik způsobů. Zdá se, že nejjednodušším a nejspolehlivějším je zjišťování pomocí kruhu. Kruh, zvaný také Bährův, je velice cennou pomůckou pro obecné užití v radiestézii. Tato pomůcka už ale také prošla různými úpravami, doplňky apod. Na obr. 5 je kruh jakožto takřka univerzální pomůcka pro radiestézii. Jelikož je tento kruh velmi vhodný i k procentuálnímu určování, doporučuji jeho rozdělení ne na kružnici 360°, ale 400g (gradů). Žádané hodnoty se pak lépe přepočítávají.

Schopnost léčitele se tedy zjišťuje kyvadlem, které v základní poloze visí nad středem kruhu. Pohled soustředíme na kyvadlo.

Výkyv na příslušné číslo – procento nám udává schopnost léčitele. Doufám, že je jasné, že měření musí provádět někdo jiný, nejlépe zkušený biolokátor.

K tomu je třeba poznamenat, že míra schopnosti je obrácenou hodnotou míry chyb při provádění radiestézie. Tedy má-li někdo 40 % schopnosti, musí počítat se 60 % chyb. Má-li jiný schopnost 95 %, je zde předpoklad pouze 5 % chyb. K tomu bych poznamenal, že kyvadlo se *nikdy* nemýlí, že všechny chyby jsou produktem neschopnosti nebo nepřipravenosti provozovatele, přičemž chyba může být i ve špatně položené otázce.

Podle mých zkušeností by nikdo, kdo nemá minimálně 60 % schopnosti, neměl provádět radiestézii. Je ovšem pravdou, že poctivým přístupem, cvičením a způsobem života (žádný alkohol, kouření, umírněný sexuální život, eliminace nevhodných tuků, nadměrné zábavy) se dá hodně zlepšit.

Další takovou hrubší zkouškou je zkouška přímo kyvadlem, a to dvojím způsobem:

1. Ruku položíme na okraj stolu (stolní desky), na ukazováček pravé ruky navlečeme řetízek kyvadla a kyvadlo necháme viset dolů. Přiblížíme-li ke hrotu kyvadla levý ukazováček, musí kyvadélko vykonávat krouživý pohyb. Pokud k němu nedojde, potřebná citlivost chybí – viz obr. 6.
2. Do větší skleněné nádoby, nejlépe zavařovací láhve, umístíme kyvadlo, které je zavěšené na vlákne, jehož konec prochází dírkou vyvrtanou ve dně láhve. Konec vlákna utěsněného v otvoru např. voskem trochu přečnává. Tento jakýsi zvon stojí otvorem dolů na izolační desce. Jakmile položíme do zvonu nějakou věc (dopis, fotografii, šperk apod.) a dotkneme se přečnávajícího konce vlákna, musí se objevit kmity. Pokud se neobjeví, je adept neschopen. Zvon je znázorněn na obr. 7. Zařízení se nazývá podle autora také Kaltenbergův přístroj.

K tomu zbývá snad dodat, že v první řadě každý by měl mít dostatek poctivosti, aby si sám přiznal, zda tyto schopnosti má nebo nemá. Dvojnásob to platí proto, že schopnost pracovat s kyvadlem je jen část předpokladů; navíc zde musí být i solidní znalosti další, většinou i mnohem obtížnější.

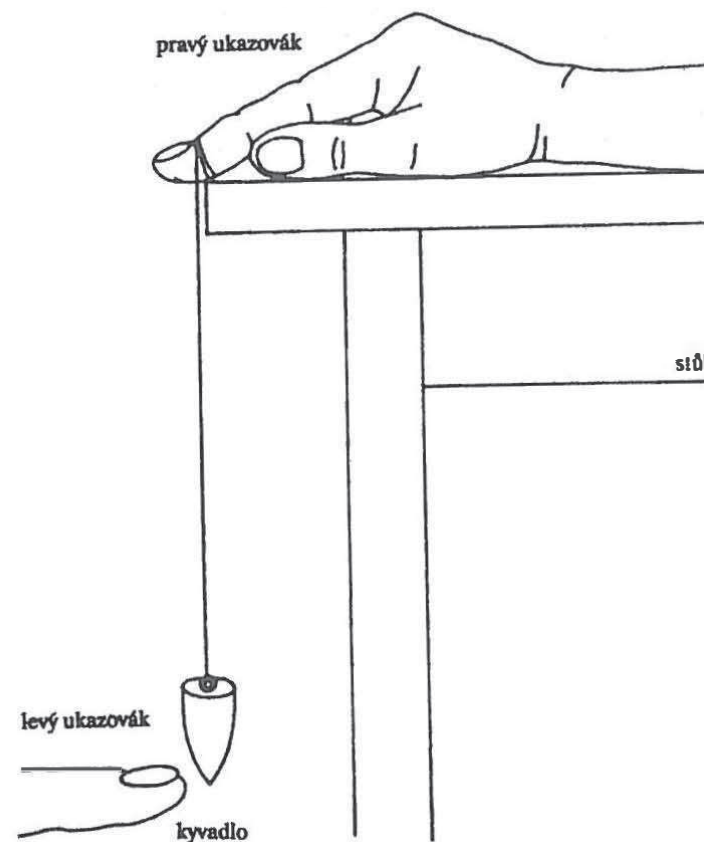
7.3 Vlastní práce s kyvadlem

Vlastní práce s kyvadlem obsahuje několik dílčích činností a ty si postupně probereme.

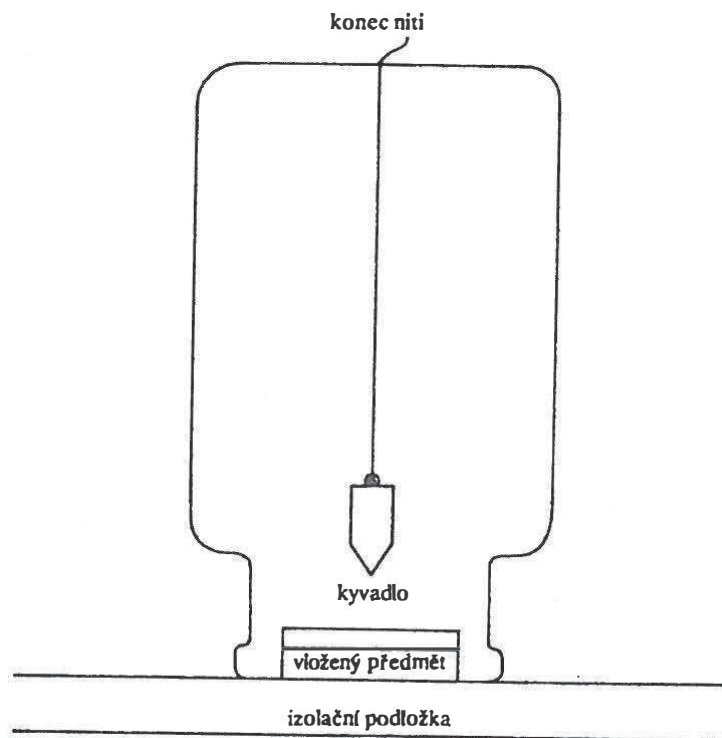
Kyvadlo a jeho držení

O kyvadle byla už zmínka v první části knihy, takže zbývá dodat jen chybějící informace.

V podstatě je úplně jedno, jaké kyvadlo se použije. Každý by si



Obr. 6 – Zkouška schopnosti



Obr. 7 – Příklad Kaltenbergův

měl vybrat kyvadlo, které mu nejlépe vyhovuje. Je sice pravdou, že

- např. jantarové kyvadlo je mimořádně citlivější,
- menší, lehká kyvadélka jsou citlivější,
- pro každý účel má být příslušné kyvadélko,
- pro hledání vody a kovů by se mělo používat těžší kyvadlo,
- pro práci na mapách a tabulkách musí být kyvadlo s hrotem.

Další záležitostí je držení kyvadla. Část literatury hovoří o zavěšení kyvadla očkem na prst, většinou ukazovák. Další zase radí držení závěsu kyvadla mezi dvěma prsty.

Osobně doporučuji držení dvěma prsty, resp. palcem a ukazovákem. Jednak to napovídá logika a jednak to odpovídá i klasickému učení, že každý prst jedné ruky má jinou polaritu. A jelikož nástroj

má být přísně neutrální, musí zde docházet k jakési neutralizaci. Je doporučováno i držení přehozením řetízku přes ukazovák a přidržování palcem, ale to jsou většinou jen osobní zkušenosti, které nemusí být špatné, ale začínajícímu někdy zbytečně pletou hlavu.

Platí zásada, že každý má mít kyvadlo, které mu vyhovuje, a u toho pak má zůstat. Kyvadlo se také zásadně nepůjčuje.

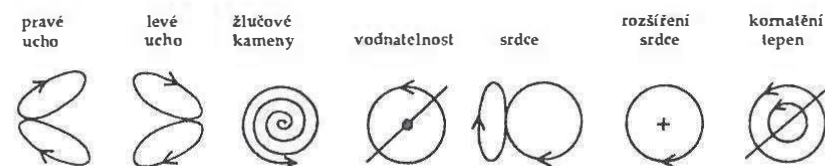
Práce s kyvadlem

Práci s kyvadlem popíši jen obecně, protože jádrem této celé práce je podrobný postup při diagnostikování i při terapii.

Původně se práce s kyvadlem zaměřovala na odečítání znaků, které kyvadlo jakoby opisovalo, a výsledné nakreslené obrazce se nazývaly třeba „kyvadlogramy“, což by šlo s určitou tolerancí i akceptovat. Bohužel čtení těchto obrazců bylo a je značně obtížnou činností a vyžaduje

- perfektní znalost všech znaků,
- maximální soustředěnost při kreslení i při čtení znaků,
- ověřování výsledků jiným způsobem.

Jen pro přehled uvádím několik základních kmitů kyvadla, které by bylo třeba se perfektně naučit. Na obr. 8 je pak několik znaků orgánů, jen jako příklad. Základní kmity jsou tedy



1. Kruhy pravotočivé.
2. Kruhy levotočivé.
3. Příčné linie zprava doleva.
4. Příčné linie zleva doprava.
5. Linie severojižní.
6. Elipsy vodorovné pravotočivé.
7. Elipsy vodorovné levotočivé.
8. Elipsy svislé pravotočivé.
9. Elipsy svislé levotočivé.
10. Elipsy šikmé levo- a pravotočivé.
11. Šikmé linie zleva doprava.
12. Šikmé linie zprava doleva.
13. Klid nebo zastavení kyvadla.
14. Strnutí kyvadla.

Kmity ale je nutno rozlišovat i podle velikosti, síly a intenzity pohybu. Každá varianta vyjadřuje jiný stupeň onemocnění. Přitom se ovšem musí předpokládat, že jednak asi vůbec nikdo není úplně zdrav a jednak obvykle není znám výchozí stav postiženého orgánu a tudíž nějaké porovnání je věci dost iluzorní.

Faktem zůstává, že základními výkyvy jsou kruh a elipsa. Kruh znamená zásadně vše mužské, kladné, prostě jang, a elipsa pak vše ženské, záporné, tedy jin. Z popsaného je především vidět, jak obtížné je jednotlivé obrazce hodnotit, zejména musíme-li tak činit za pohybu kyvadla.

Dalším úskalím klasického „pendlování“ je určování a vyhodnocování polarity. Základním pravidlem bylo, že existuje pozitivní – kladná a negativní – záporná polarita. Tak např. celá pravá strana těla muže je negativní a kyvadlo zde krouží doprava, ve směru chodu hodinových ručiček. Levá strana je pozitivní a kyvadlo se točí doleva.

U ženy je polarita opačná, tudíž levá strana je negativní a pravá pozitivní. Tyto polarity se občas změni, dochází k tzv. zvrácené polaritě. Zkouška se provádí na palci levé nohy – u muže krouží kyvadlo doprava a u ženy doleva, pokud je ovšem vše v pořádku. Tedy každé zvrácení polarity znamená narušení rovnováhy organismu.

Celá věc je samozřejmě ještě daleko složitější, ale z popsaného vyplývá, že zde musí zákonitě docházet k celé řadě chyb.

Součástí literárních zdrojů bývá i popis jednotlivých orgánů nebo i jednotlivých potíží. Tak jsou třeba nakresleny orgány nebo části těla od uší až po srdce, viz obr. 8, od zánětů středního ucha až po zánět žil atd., takže najít ve více literárních pramenech pro stejný orgán různé značky není žádný div. Z toho vyplývá, že každý autor má zřejmě svou soustavu značek a symbolů. Zřejmé je také to, že kdo by chtěl radiestézii provádět podle těchto klasických předloh, musel by si takové soustavy vytvořit sám.

Technika dotazů

Abychom získali přesné údaje kyvadla, musíme vždy naprosto jasně formulovat otázku. Každá otázka, která nebyla zcela přesně položena, vede k chybám. Takže se nemůžeme např. ptát: „Co chy-

bí panu X?“ Technika dotazů je samozřejmě závislá na způsobu diagnostikování, tzn. na způsobu provádění vlastní diagnózy. Obecně ale platí to, co bylo řečeno jako předpoklad pro provádění radiestézie vůbec. Především se musí intenzivně myslet pouze na jádro dotazu. Dále je třeba se natolik soustředit na tento problém, že prakticky není možnost myslet na něco jiného. V žádném případě ale nesmíme předpokládat výsledek měření.

Když se např. zeptám: „Je žaludek v pořádku?“ a přitom si sám myslím, že není, pak musím počítat s tím, že výsledek bude „není“. Když se zeptám, kolik kapek nemocný potřebuje, a budu počítat kyvy kyvadla, pak se vůbec nedopočítám, protože jsem se nezeptal za jak dlouhou dobu. Otázka musí znít: „Kolik kapek má brát nemocný na jednu dávku?“ A pak se ptám dále kolikrát denně a jak dlouho. Vše se dozvím naprosto přesně.

Taktéž nelze klást dotaz nepozorně a odpověď stejně nepozorně vyhodnocovat. Tzn. odečtu-li výsledek měření a pomyslím-li si, že to třeba „není možné“, pak to možné nebude a nové měření vykáže jiný výsledek. Nezapomeňme na to, že stav měřeného organismu, ale i náš se neustále plynule mění, a pak to, že nevíra k jednomu údaji vyvolává vlastně údaj jiný.

Techniky diagnostikování

Diagnóza, i když ještě neznamená léčbu, přece jen „patří k umění léčby“, jak říká klasik, a je také jakýmsi základem léčby. A protože – ať s tím souhlasíme nebo ne – je psychotronika se všemi svými obory věda přírodní, musí z ní také bioterapie vycházet.

Proto také nesmíme nikdy zapomenout, že musíme léčit příčinu a nikoli následek. Současná medicína totiž převážně léčí následek, a proto současná nemocnost neklesá, spíše naopak. Jestliže mám na zahradě močál a usadí se mi v něm žáby, pak nepomůže zabíjet žáby, protože se mi v něm vždy znovu usadí. Jedinou pomocí je močál vysušit. Nebo mám-li pokažený kohoutek vodovodu v kuchyni a kuchyň zatopenou, pak mi nepomůže vybírat vodu z podlahy, ale jediné vodu zastavit.

Diagnóza musí být samozřejmě co nejkompexnější a nemělo by se při ní zapomínat na pravidlo tří orgánů, trojnost. Diagnóza ky-

vadlem se dá také nazvat biologickou diagnózou. Při jejím provádění se musí respektovat několik obecně platných pravidel:

1. Každý člověk má jiné biopole (silové pole, bioplazmu).
2. Každým onemocněním dochází ke změnám biopole.
3. Kyvadlo i virgule pracují na stejných principech, obě pomůcky je možné použít v diagnostice. Obecně se ale většinou užívají kyvadla. Pro hrubší diagnózu (předběžnou, vestoje) se dobře uplatňují virgule tvaru Y.
4. Pohyb kyvadla je určen zcela přesnými zákonitostmi. Např. u zdravých orgánů opisuje pravotočivé kruhy nebo elipsy, u nemocných je vždy pravidelný výkyv kyvadla narušen atd.

V každém případě je kyvadlová diagnóza individuální umění a je třeba pro ni stanovit obecné schéma nebo návod, pokud se ovšem nepoužije metoda pasivní, jak je psáno dále. Pro tuto diagnózu neplatí žádné školní vzdělání, jak tomu je u každého umění, což ovšem neplatí pro vyhodnocování diagnózy.

Pro vlastní provádění kyvadlové diagnostiky platí dvě základní metody, a to

- aktivní neboli přímá metoda,
- pasivní neboli nepřímá metoda.

Aktivní metoda (zvaná také negativní) se používá při přímém vyšetřování pacienta. Pro tuto metodu má každý biodiagnostik svůj vyzkoušený postup, např.

- a) vyšetřuje u stolu; pacient sedí u stolu, pravou ruku má na stolní desce, levá ruka diagnostika se jí dotýká; kmity kyvadla diagnostik odečítá nad bílým papírem,
- b) vyšetřuje nad rukou nemocného, přičemž levou ruku má volně svěšenou a lehce rozevřenou,
- c) pacient sedí proti diagnostikovi, který vyšetřuje na předloze, bez přímého kontaktu s pacientem,
- d) vyšetřuje ležícího pacienta a kyvadlem projíždí nad jeho celým tělem vpředu i vzadu.

Ke způsobu obecně je nutno poznamenat, že existují biodiagnostikové, kteří dovedou udělat diagnózu ze stavu prstů nemocného. Vycházejí z předpokladu, že na každém prstu jsou informace

o některém orgánu (zakončení akupunkturních drah?, prsty – vyzařování tělní energie?). Detaily pak zjišťují formou dotazů. I když to vypadá snad nedůvěryhodně a když pomineme úvahy v předchozí závorce, pak přece zůstává faktem, že na každém prstu je informace o určitém úseku páteře. A jelikož víme, že všechny orgány jsou inervovány od páteře, nemůžeme popřít, že tento postup má logiku. Je také faktem, že kdysi takto diagnostikoval kněz dr. Pientka, který měl prakticky stoprocentní výsledky.

K bodu d) je třeba připomenout, že tento způsob vyžaduje značné anatomické znalosti a velkou jistotu diagnostika. K tomu je třeba dlouhé přípravy a dokonce jsou k tomuto způsobu prováděna různá školení apod.

Pasivní metoda naproti tomu nevyžaduje přítomnost pacienta a diagnóza se dělá podle různých podkladů. Mohou to být medicínské knihy (anatomický atlas, fyziologický a patologický přehled) nebo jiné podklady jako tabulky, obrázky apod. Dříve se dost užívaly anatomické modely, většinou skládací, a to jak celého těla, tak i jednotlivých orgánů. Diagnostik bral třeba do ruky jednu část po druhé a kyvadlem určoval stav příslušného orgánu u nemocného.

K tomu několik poznámek. Především znovu vidíme, že celá problematika je nesmírně složitá a uvedené postupy jsou pouze jakýmsi zkrácenými příklady použití. V literatuře panuje značný nesoulad v terminologii, např. i v tom, co je aktivní a co pasivní metoda. Nakonec bych chtěl připomenout, že tento materiál má být **stručným přehledem o psychotronice** s cílem podrobně přiblížit pouze jediný praktický postup, jak bude popsáno dále.

U všech těchto metod a postupů se nesmí ani na chvíli zapomenat, že k jejich provádění jsou potřebné solidní medicínské znalosti, především z anatomie, fyziologie a patologie. Musím to opakovaně připomínat, protože tento aspekt je takřka obecně přehlížen. Ona zdánlivá lehkost těchto postupů oboustranně zavádí. Řada doktorů medicíny se domnívá, že absolvováním studií automaticky získávají schopnost provádět jakoukoli metodu dotýkající se lidského organismu, zdraví a nemoci, a nevěnují těmto netypickým metodám dostatečnou pozornost.

Na druhé straně existuje velká skupina lidí s nesporným talen-

tem pro psychotroniku a její metody, domnívajících se, že jim to pro práci s člověkem a na člověku vystačí.

Obojí je strašný omyl a chtěl bych upozornit, že **každý**, kdo předstírá schopnosti, které nemá, je šarlatán, že **každý**, kdo něco zfušuje, je fušér, a to bez ohledu na to, zda je léčitel, doktor medicíny nebo univerzitní profesor.

Kdo by chtěl stručně zmíněnou biodiagnostiku studovat, resp. provádět, musel by čerpat z odborné literatury, bohužel u nás těžko dostupné nebo celkově dost zastaralé.

Bioterapie pomocí virgule nebo kyvadla

Otázka terapie je vůbec klíčovou otázkou celého postupu. Terapie pomocí psychotronických metod je jedna snad z nejsložitějších. Je o tom zmínka v první části této knihy. A terapie pouze pomocí virgule nebo kyvadla je vlastně zcela výjimečná.

V celé psychotronické léčitelské praxi se počítá s energetickými zásahy, ať to je nehomogenita biopole a jeho úprava, nebo bioneurochemická úprava procesů látkové výměny, nebo prosté dodávání energie. Vždy se jedná o interakci nemocného a léčitele. Právě virgule a kyvadlo, které jsou pouze pomocnými nástroji především pro diagnostiku a případně jakýmsi zprostředkovateli při jmenovaných procesech, nelze řadit mezi terapeutické pomůcky. Samozřejmě může např. virgule účinně pomoci při léčbě na dálku, při ovlivňování GPZ apod., ale je to vždy jen jakási pomocná činnost.

Proto také každá moderní psychotronická literatura obsahuje statě o jiných terapeutických metodách, čerpajíc přitom z bohatých možností alternativní medicíny. Především to jsou homeopatie, fyto-terapie, reflexní terapie apod.

8. PŘÍKLAD KOMPLEXNÍHO POSTUPU S POUŽITÍM KYVADLA

8.1 Úvod k problematice

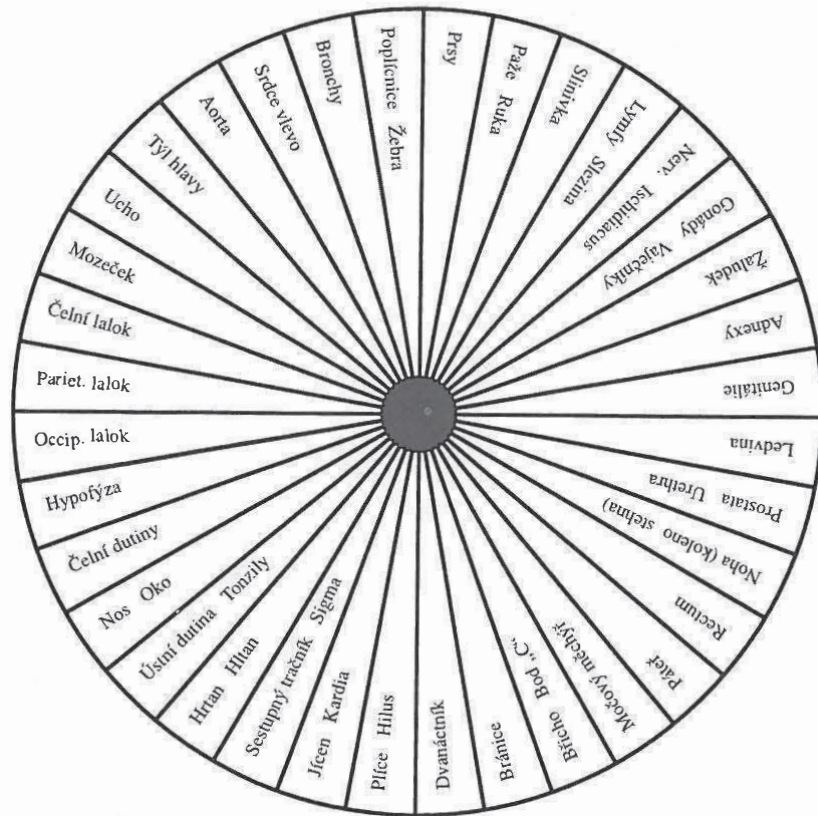
Celý následující popis je zaměřen na maximální zjednodušení komplexního postupu diagnostiky i určení terapie s pomocí kyvadla. Některé již zmíněné postupy budou zopakovány, aby byl zachován sled jednotlivých operací.

Nesmíme zapomínat, že následující popis, i když dosti podrobný, nemusí být úplným pro každého i pro každý případ použití, že se může nebo také musí upravovat, doplňovat, případně také zjednodušovat. Ale v každém případě platí již zmíněné zásady, z nichž některé si ještě zopakujeme v dalším textu.

Nepřístupujeme nikdy k takové odpovědné činnosti neodpočítání, nevyspalí, mrzutí nebo nešťastní. Musíme se naučit zbavovat se všech starostí a problémů. Zapomeňme také naše tajná přání, ať léčitelská nebo osobní, zbavme se každé touhy po penězích, slávě nebo úspěchu.

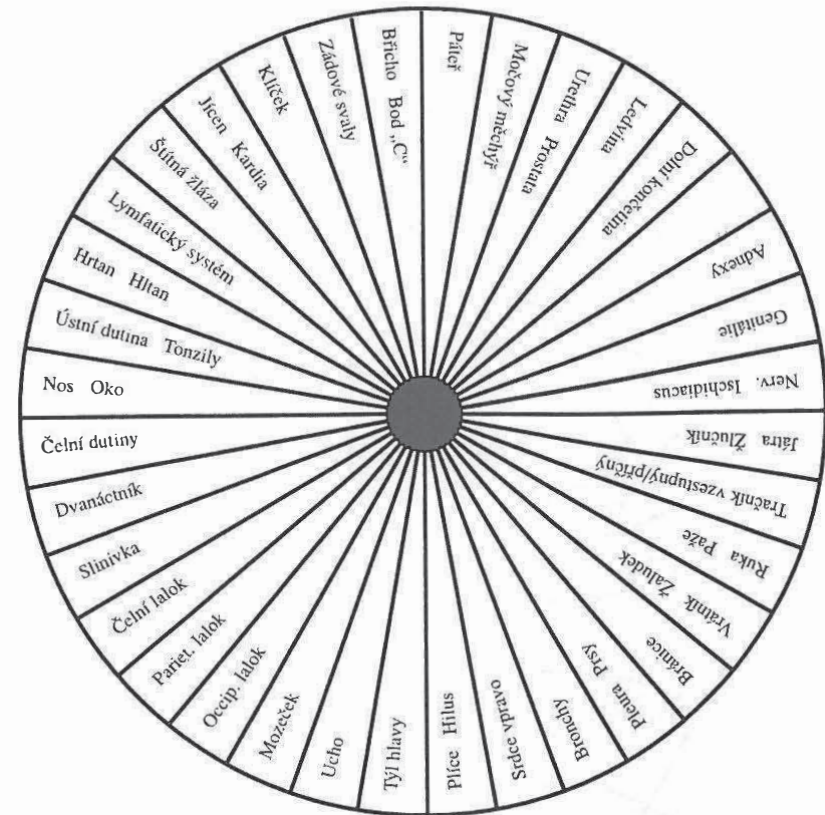
8.2 Technika otázek k diagnostice

U všech otázek je nejdůležitější jejich formulace. Otázka, která není položena naprosto přesně, vede zákonitě k chybám. Především se nemůžeme ptát obecně, např: „Co chybí paní XY?“ Abychom mohli položit konkrétní otázky, třeba které orgány jsou u paní XY postiženy, k tomu poslouží dvě tabulky na obrázcích 9 a 10, které jsou určeny pro obecnou diagnózu. Tak se dozvíme, které konkrétní



Obr. 9 tab. I/1 – Obecná diagnóza – vlevo

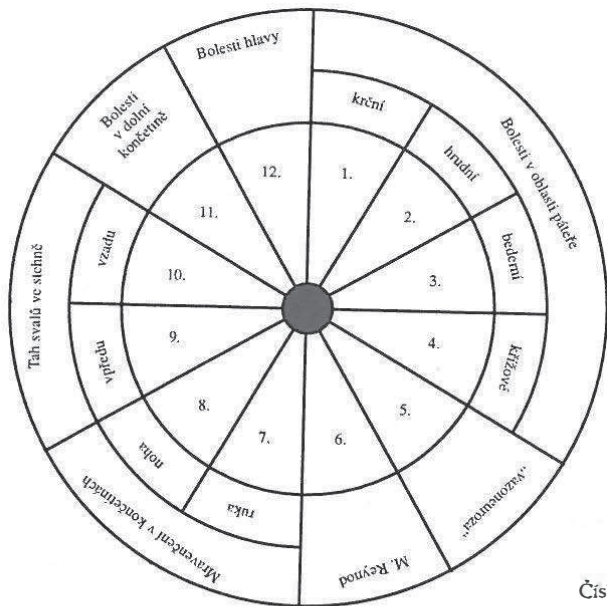
orgány vyšetřovaného jsou dysfunkční. Při stanovování této obecné diagnózy podle tabulek I/1 a I/2 držíme kyvadlo nad středem kruhu a ptáme se, které orgány vyšetřovaného jsou dysfunkční. Pochopitelně sledujeme i pořadí orgánů, jak nám je kyvadlo postupně označuje, a podle toho také určujeme míru postižení těchto orgánů. Kupř. první byla označena ledvina, tudíž je zřejmě nejvíce postižená (i když třeba vůbec nebolela), druhá byla označena slinivka, tudíž je druhá nejvíce postižená, atd. Zjišťuje se levá i pravá strana



Obr. 10 tab. I/2 – Obecná diagnóza – vpravo

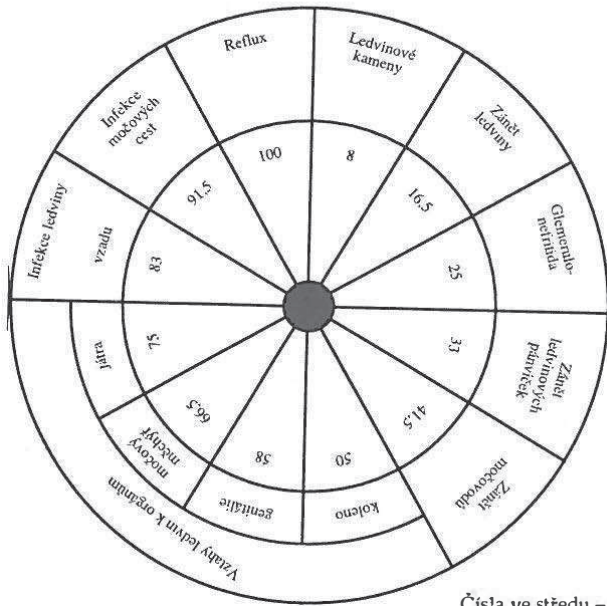
a samozřejmě se vše zapisuje. Doporučuje se znovu nespěchat, vyčkat, až se kyvadlo klidně pohybuje jednoznačným směrem.

Po shrnutí této obecné diagnózy můžeme u nejvíce postižených orgánů zjistit detailnější postižení. K tomu slouží tabulky na obrázcích č. 11 a 12. Těch může být libovolné množství, podle toho, u kolika orgánů chceme mít detailní diagnózu. Chceme-li zjistit procentuální pokles funkce orgánů nebo celého těla, zjistíme to na tabulce na obrázku 5 – Dynamický kruh.



Obr. 11 – Detailní diagnóza – páteř

Číslo ve středu – označení obrátle

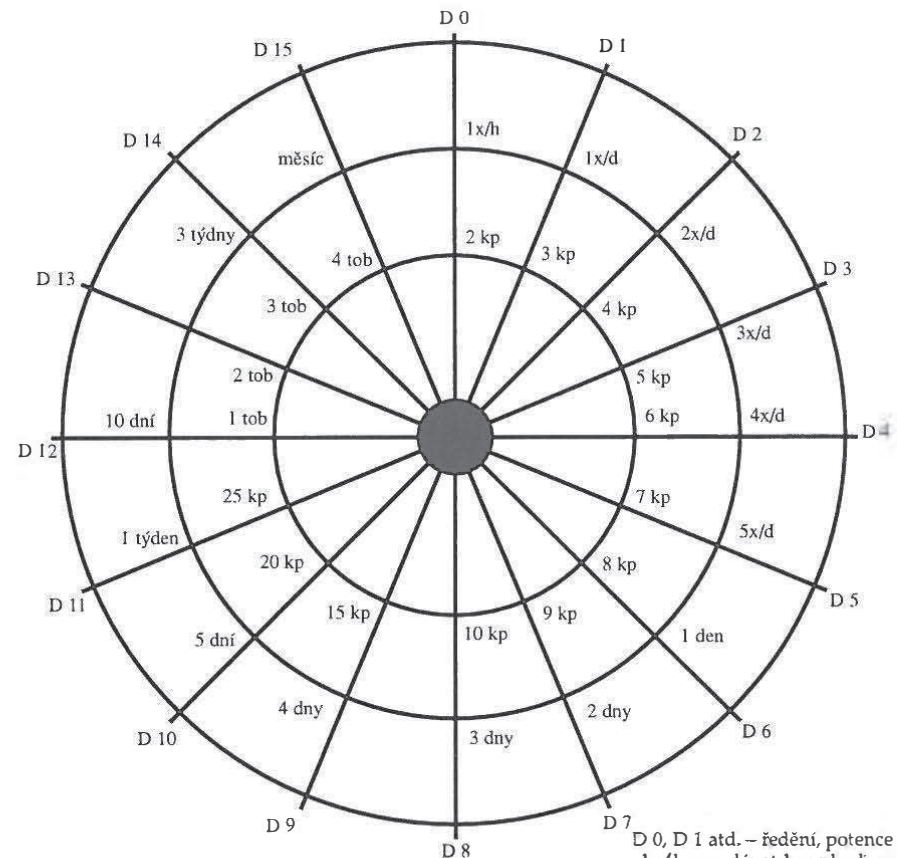


Obr. 12 – Detailní diagnóza – ledvina

Číslo ve středu – stupeň postižení v procentech

Chceme-li zjistit některé laboratorně zjistitelné parametry, pak musíme pochopitelně znát jejich normální hodnoty, abychom mohli odčítat odchylky. Pro takovéto diagnostikování se používá tabulka na obr. 5 – Procentuální zjištění parametrů, nebo tzv. univerzální tabulka podle obr. 13 (tabulka I/3).

Tabulka I/3 je sice univerzální, ale to neznamená, že by nemohla být méně nebo více variabilní. Na vnějším kruhu je označení D 0



D 0, D 1 atd. – ředění, potence
 1x/h – podávat 1x za hodinu
 1x/d – podávat 1x za den
 1 den, 2 dny atd. – doba podávání
 1 kp, 3 kp atd. – počet kapek na 1 dávku
 1 tob, 2 tob atd. – počet tobolek na 1 dávku

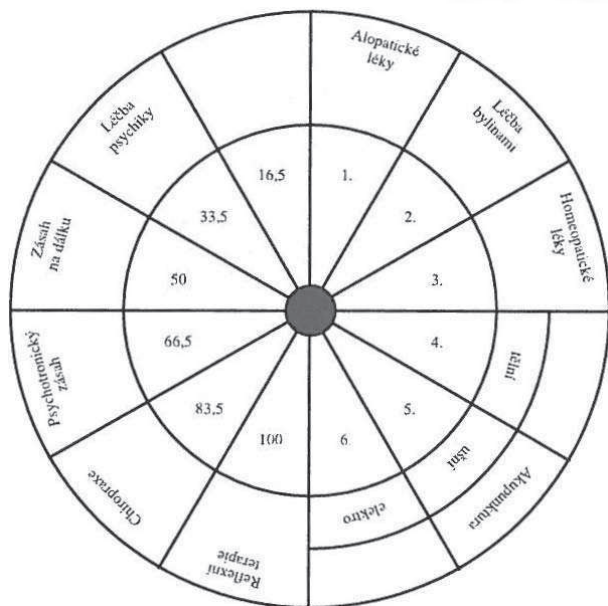
Obr. 13 tab. I/3 – Univerzální tabulka

až D 15 (16) pro ředění homeopatických léků, ale označení může být využito pro cokoli v rozmezí čísel 0 až 16, tedy i pro hodnoty laboratorní, s tím, že se jejich jednotky násobí čísly desetinné soustavy, např. pro desítková čísla $\times 10$, pro desetinná čísla $\times 10^{-1}$ (nebo 0,1) atd. Další vysvětlení k tabulce budou v praktické části.

Pro diagnózu, ale i terapii nepotřebuje dobrý bioterapeut přítomnost postižené osoby. Dá se říci, že v mnoha případech je její nepřítomnost dokonce žádoucí. Většina postižených, kteří přicházejí k léčiteli, má už za sebou úctyhodnou kalvárii, hodně různých doktorů, nejrůznějších ústavů a institucí atd., trávající často mnoho let, a v důsledku toho má i různě narušenou psychiku.

Když uvážíme, že práce s kyvadlem je stále ještě něco neobyčejného, něco téměř mystického, pak musí tento dojem vznikat zejména u takového nemocného. Buď v tom vidí zázrak, anebo podfuk

Střed vpravo – pořadí priority
Střed vlevo – podíl léčby v procentech



Obr. 14 – Volba postupu

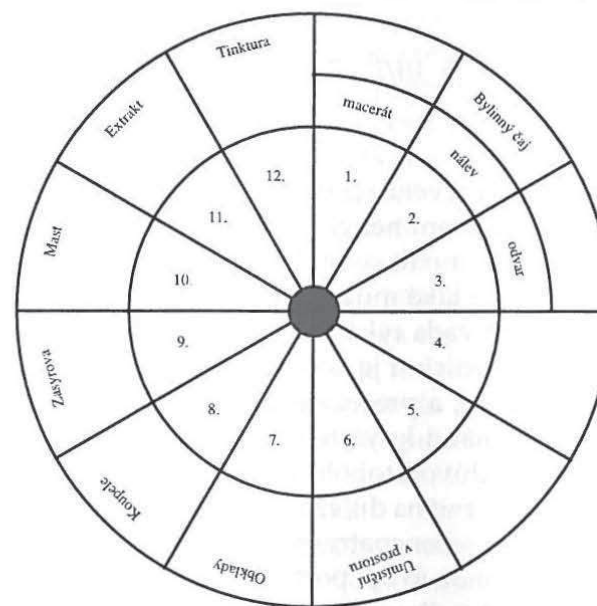
a podle toho také reaguje jeho psychika. A jelikož důvěra je základním předpokladem úspěšné léčby, je třeba se hned na začátku vyvarovat všeho, co by ji mohlo narušit.

Pro určení diagnózy, ale i pro terapii jsou potřebné následné údaje nebo předměty, umožňující práci na dálku. Stačí jeden z těchto předpokladů:

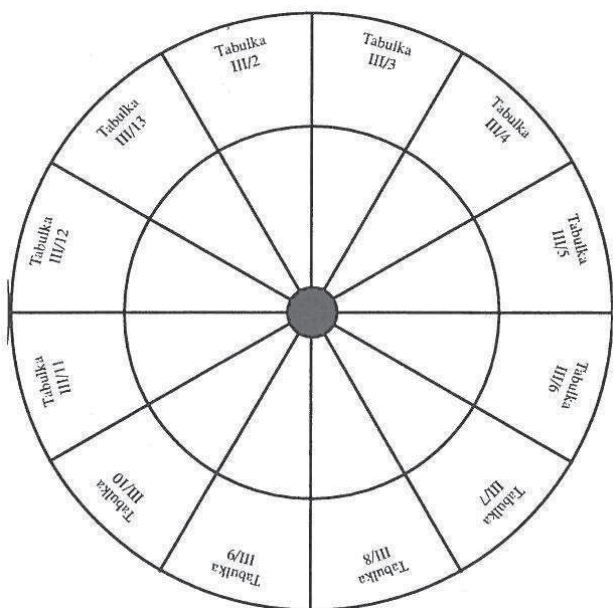
- jméno, příjmení a datum narození pacienta,
- fotografie pacienta,
- nějaký předmět pacienta, stačí ale i několik řádků rukopisu,
- nějaká osoba, která pacienta zná, samozřejmě musí být přítomná,
- pacient musí být terapeutovi znám.

Vzdálenost tady nehraje naprosto žádnou roli. I když se zde mluví o pacientovi, nemusí jít zrovna o nemocného, protože právě prevence je jedna z obrovských možností této metody.

Číslo ve středu – pořadí účinnosti



Obr. 15 tab. II/1 – Úprava bylin



Obr. 16 tab. III/1 – Tabulka tabulek bylin

A právě hledisko prevence je dalším důvodem pro to, aby vyšetřovaný u diagnostikování nebyl. Může se totiž objevit potíže, která zatím nebyla zřejmá, a pak se buď může pacient začít dohadovat, že to není pravda, ale také může znovu propadnout panice, zejména pokud se zjištěná vada týká třeba srdce, jater apod.

Pro současnou medicínu je zcela nepochopitelné zjišťování diagnóz tímto způsobem, a protože je zatím nelze nijak vědecky potvrdit, odmítá je uznat, i když to samozřejmě zdaleka není jediný a především hlavní důvod tohoto postoje.

Musím ještě upozornit na důležitou vlastnost kyvadla, že totiž reaguje velice citlivě na sebenepatrnější změny stavu organismu, a tím i jeho parametrů. Mohou to být pochody v organismu, vnější vlivy na organismus, psychické vlivy plynule ovlivňující stav organismu atd., a ty všechny vyvolávají neustále a plynule změny stavu organismu.

Takže při opakovaném měření, i v malých časových intervalech, se mohou naměřené hodnoty velmi lišit, a na to je třeba pamatovat.

8.3 Terapeutická část

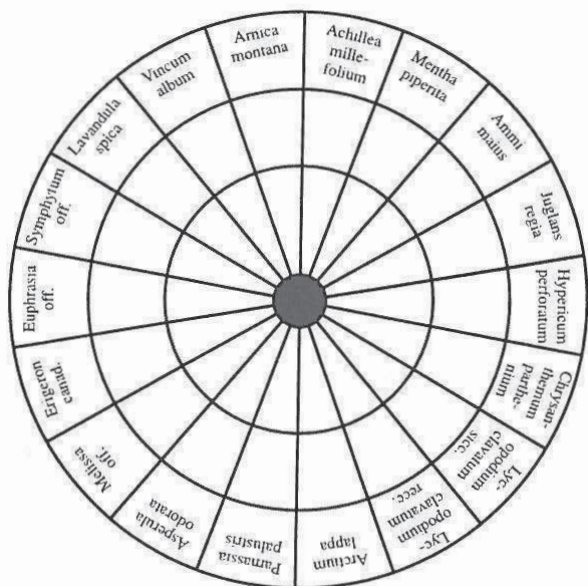
Tak, jak můžeme pomocí tabulek dosáhnout prakticky libovolné dokonalosti diagnózy, stejně tak můžeme velmi detailně určit potřebný postup nebo postupy v terapeutice.

Pomocí kyvadla a příslušných tabulek můžeme především určit nejlepší postup nebo metodu. Pochopitelně zde není použití kyvadla podmínkou, ale je to velmi výhodné třeba i pro ověření jinak určené diagnózy nebo i léčebného postupu.

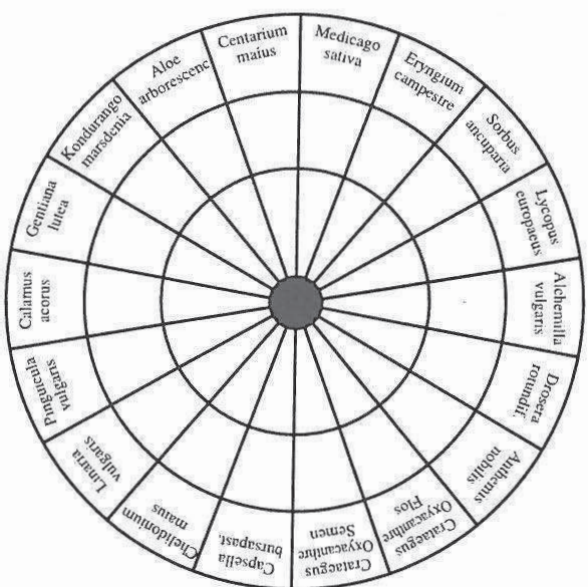
Pro volbu postupu nebo metody je možné použít tabulku podle obr. 14, na které zjistíme, který postup je nejlepší a tedy nejpotřebnější. Obvykle vyjde více postupů. Určení se provádí stejným způsobem jako u stanovování diagnózy, tzn. střed – špička kyvadla je ve výchozí pozici nad středem kruhu a výkyv na určitou výseč kruhu udává potřebné. Zde je postup ve všech případech stejný. V určitém případě například zjistíme, že je potřebná fytotherapie a akupunktura. Nejprve si ověříme postup podle fytotherapie, tedy byliny a jejich formy. K tomu použijeme tabulku II/1 na obr. 15, kde se dozvíme, zda nasadíme bylinný čaj, nebo tinkturu, nebo mast atd. Je samozřejmé, že do tabulky dáme takové formy úpravy, které jsou pro nás dosažitelné. I při těch nejhorších potížích není nikdy k dispozici pouze jediný prostředek nebo jeden druh byliny atd.

Dalším úkolem je určení potřebných bylin. Těch má pochopitelně každý fytoterapeut – a dnes už nejen on – více druhů, a tak pro jejich určení potřebujeme více tabulek. Já sám velice doporučuji mít „po ruce“ více bylin, protože se jimi dá nahradit z léku skoro všechno. Zajímavé je, že právě těch nejpotřebnějších, nejvíce účinných, jako jsou kopřiva, řebříček, kaštan, jetel, maliník, jahodník atd., je ze všeho nejvíce. Je to náhoda?

Takže podle počtu bylin, ale mohou to být i jiné prostředky, si uděláme příslušný počet tabulek. Podle toho pak uděláme „tabulku tabulek bylin“, jako je tabulka III/1 na obr. 16. Tato tabulka obsahuje tolik tabulek III/2 až III/x, kolik je bylin děleno 12. Tak třeba



Obr. 17 – Tabulka bylin III/2



Obr. 18 – Tabulka bylin III/3

ba bylinný čaj se může skládat z bylin v několika tabulkách řady III. Příklady takových tabulek jsou na obr. 17 a 18.

Jistě by bylo možno volit i jiný postup, ke kterému saháme, když nejsou žádné podklady. Při soustředěném myšlení třeba na byliny držíme kyvadlo a v duchu myslíme na jednotlivé druhy, třeba na kopřivu, diviznu, řebříček atd. Při správné bylině kyvadlo zareaguje. Postup je to ovšem mnohem zdlouhavější a namáhavější a měl by se používat jen v mimořádných situacích.

Po výběru potřebných bylin zůstává ještě určit úpravu a koncentraci prostředku. Např. u čaje ze tří bylin musíme určit procentuální podíly jednotlivých bylin. U tinktury naopak musíme stanovit počet kapek a počet podávání atd. To vše se dá určit z tabulky I/3 na obr. 13, ve které je počet kapek, dávkování, počet podávání i doba pobírání prostředku. Tabulku je samozřejmě možné upravit, ale je žádoucí, aby úprav zase nebylo příliš mnoho.

Všechny tabulky III/x se dají použít i pro homeopatickou léčbu, protože většina bylin se při ní používá, ale hlavně by se v homeopatii používat mělo místo všelijakých dovážených „zázraků“. Jistě budou tyto byliny v jiném provedení a jiné koncentraci, ale o tom se zmíním ještě dále.

Podobný postup je i při určování akupunkturální léčby pomocí kyvadla. Především u velké – tělní akupunktury je třeba určit dráhu nebo dráhy podle tabulky II/2 na obr. 19.

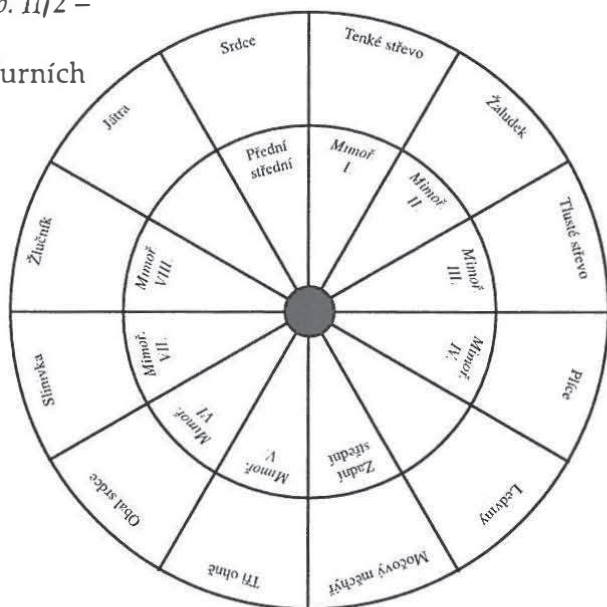
Pro určení bodů zjištěné dráhy nebo i pro určení bodu ušní akupunktury se použije tabulka II/3 na obr. 20.

Zde se např. na vnitřním okruhu odečítají desítky a pak na vnějším okruhu jednotky. Dá se to provádět plynule. Strana vpichu se dá určit třeba tak, že točení kyvadla doprava znamená pravou stranu, doleva pak levou.

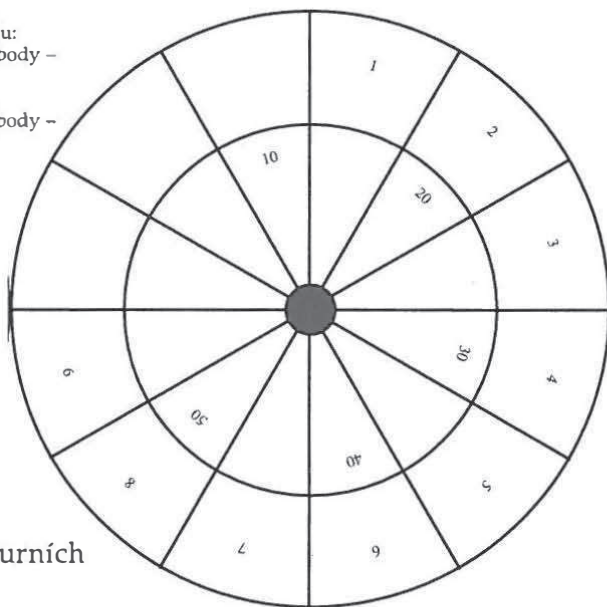
Takové měření akupunkturálního bodu platí i pro ušní akupunkturu, ale zde musí být počítáno i s body označenými vyššími čísly než 100, takže si buď tabulku upravíme, nebo volíme jiný způsob určení bodu.

Tento způsob určování akupunkturálních bodů je velice výhodný, protože jen velmi málo akupunkturistů dovede najít příslušný bod a určit správnou sestavu bodů. Většina k tomu potřebuje nejručnější přístroje; přitom přesnost je zde velmi malá. Kyvadlem najdeme

Obr. 19 tab. II/2 –
Tabulka
akupunkturních
drah



Číslo na obvodu:
akupunkturní body –
jednotky
Číslo uvnitř:
akupunkturní body –
desítky



Obr. 20
tab. II/3 –
Tabulka
akupunkturních
bodů

správnou sestavu celkem snadno, třeba dávno před vlastním zásahem, a pak jím můžeme dokonce přesně lokalizovat příslušný bod na těle. Nejvhodnější je proto kyvadlo s dlouhým nebo delším hrotem.

8.3.1 Určování homeopatických prostředků

Určování homeopatických prostředků je jedním z nejsložitějších úkonů v alternativní medicíně vůbec. Jednak proto, že se homeopatický prostředek určuje individuálně, a jednak že je homeopatických prostředků velká řada, a tak tu vzniká obrovské množství možných variant. Mohou se používat různé podoby prostředku (tinktura, tablety, globule, mast, prášek) a pak různá ředění, jejichž rozsah také není nejmenší.

Postupuje se ale prakticky stejně jako v předchozím případě, jen počet tabulek bude pochopitelně větší. Tedy nejprve si opět vyhledáme tabulku, kde jsou uvedeny různé formy prostředků (tabulka podle II/1). Ale zvolme si raději praktický příklad. V tabulce IV/1, tedy „Tabulce tabulek homeopatické léčby“, si najdeme příslušné prostředky. Tabulka je na obr. 21.

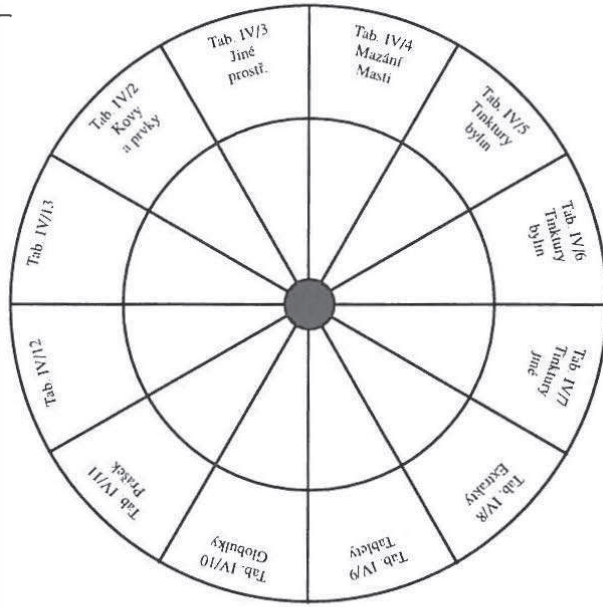
Vyšly tabulky IV/2 – Kovy a prvky, IV/3 – Jiné prostředky a IV/4 – Masti. Tyto tabulky jsou na obr. 22, 23 a 24.

Z těchto tří tabulek pak zjistíme konkrétně příslušné prostředky. K tomu pak ředění, formu, dávkování určíme znovu z tabulky I/5.

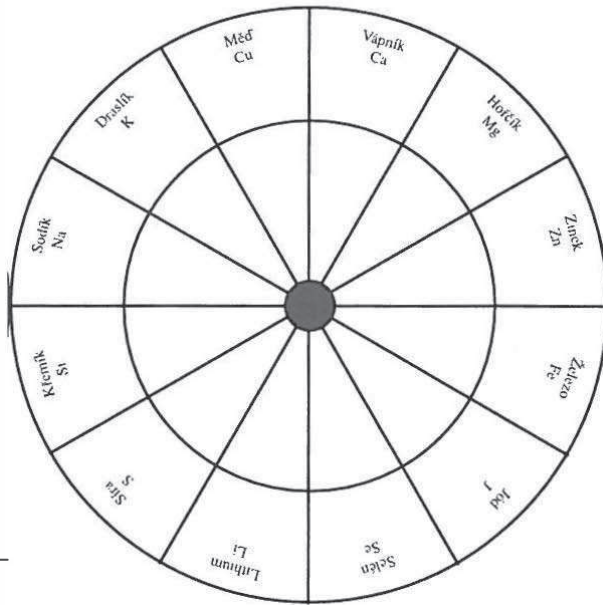
Pokud se bude léčba zaměřovat především na masti, to by měl být jakýsi moderní trend léčby, pak nám poslouží tabulka IV/5 na obr. 25. Z té si pak určíme nejen příslušnou mast, ale i místa a četnost mazání. Takže např. zjistíme, že si pacient musí mazat křížovou oblast mastí NP, což je mast z měsíčku, z květu sušeného v pyramidě. Chybějící údaje, parametry apod. si můžeme vždy zjistit z tabulky I/3 – univerzální.

Počet tabulek se volí individuálně podle počtu používaných postupů, léčivých prostředků a také podle individuálních schopností bioterapeuta, protože velmi zkušený bioterapeut většinou vystačí s minimem podkladů.

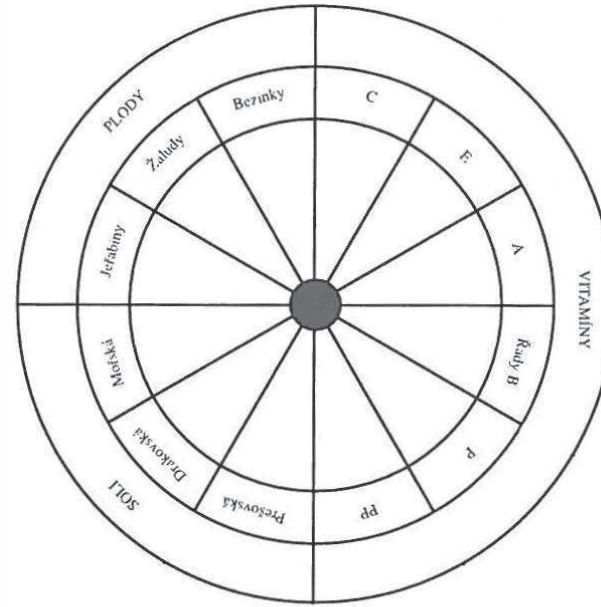
Obr. 21 tab. IV/1 –
Tabulka tabulek
homeopatické
léčby



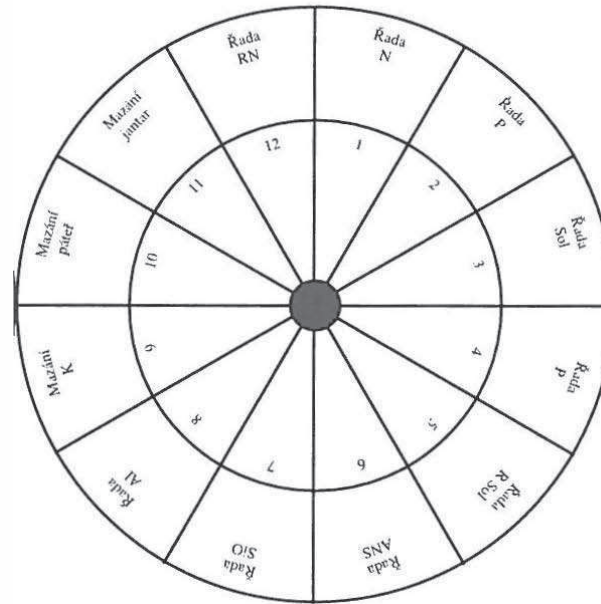
Obr. 22 tab. IV/2 –
Kovy a prvky



Obr. 23 tab. IV/3 –
Jiné prostředky

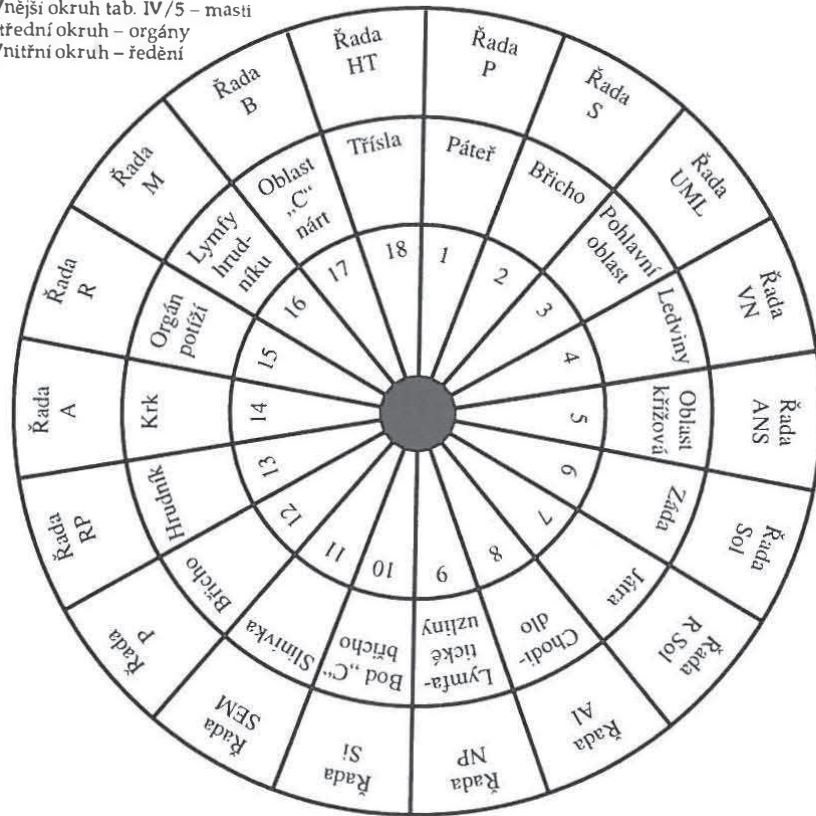


Vnitřní okruh – potence



Obr. 24 tab. IV/4 –
Masti, mazání

Vnější okruh tab. IV/5 – masť
 Střední okruh – orgány
 Vnitřní okruh – ředění



Obr. 25 tab. IV/5 – Tabulka aplikace mastí

8.3.2 Poznámky k určování homeopatických léků

Především je třeba mít neustále na mysli, že používání kyvadla je vázáno určitými zákonitostmi a pravidly, jak už o nich byla zmínka. Kyvadlo se nikdy nemýlí; pokud dojde k chybnému výsledku, je to vždy vinou bioterapeuta a hlavní příčiny bývají:

- nepřesné položení otázky,
- bioterapeut je unaven, přetažen nebo jinak indisponován,
- terapeut, třeba i podvědomě, uvažuje, co by mělo vyjít,

- terapeut má zájem na určitém výsledku,
- dotaz je zaměřen egoisticky, ve prospěch terapeuta,
- dotaz je nemorální,
- požadavek měření přesahuje schopnosti terapeuta.

8.4 Určování prostředků z knihy

Metoda je velice podobná výše popsaným, ale přece jen má některá úskalí. Jinak je postup stejný jako u předchozích metod.

Oním úskalím je totiž skutečnost, že alternativní medicína léčí příčinu a ne následek, a v medicínských knihách je to většinou přesně naopak. Takže když se zeptám konkrétně: „Je v této kapitole lék na bolesti kolena?“ a hledám to ve statích o pohybovém systému, o kolenu apod., nemusím to vůbec najít. A když, tak budu jen zahánět bolest, ale nebudu léčit. Musel bych totiž hledat ve statích o ledvinách, ale musel bych vědět o tom, že to tam mám hledat. A to ví poměrně málo lidí.

Proto je lepší se ptát asi takto: „Je lék na moje koleno v této knize?“ A když je, tak: „Na které straně nebo ve které kapitole?“ Pak mohu nad každým lékem uvedeným na udané straně zkoušet.

Při tomto postupu je výhodné, že se dostaneme přímo k potřebnému léku a že se prakticky nemůžeme nechat zavádět něčím názorem, tedy předsudkem, který může vést k nesprávnému prostředku. Protože jsme však vycházeli z jednoho symptomu, a to je většinou málo, musíme se ptát dále: „Nepotřebuje moje potíže (koleno) ještě nějaký další prostředek?“ Většinou takový prostředek skutečně potřebný je, někdy dokonce dva i tři.

Tady bych chtěl upozornit na skutečnost, že tradičními homeopaty propagované heslo „používat jediný lék“ v praxi, a zejména u nás, vůbec neobstojí. Z vlastní zkušenosti vím, že je sice možné určit jediný lék, ale ve většině případů to jsou tři, výjimečně i čtyři a zcela výjimečně i pět prostředků, aby efekt byl maximální. Vždy je třeba myslet na to, že kyvadlo nelže!

8.5 Výběr prostředků přímo

V praxi se dost často vyskytuje metoda přímého určování vhodného prostředku. Metodu používají většinou zkušení léčitelé, zejména u téměř jednoznačně diagnostikovatelných potíží.

Metoda je velmi jednoduchá, totiž kyvadlem se normálně pohybuje nad nádobkami s léky přicházejícími v úvahu. Nad lékem, který je správný, se kyvadlo dá do pohybu. Nebo směrem k němu, pokud se pohybujeme stranou léků. Ve větším měřítku lze tuto metodu provozovat tam, kde je potřebný přístup k lékům. Ale pokud víme, které léky přicházejí v úvahu, vybereme je a provedeme pak „užší výběr“.

V tom případě je ale mnohem jednodušší a podstatně rychlejší předpokládané prostředky napsat na papír a vybrat je nad tímto papírem. Velmi se to osvědčuje při telefonických dotazech na určité prostředky, ovšem kvalita odpovědi je závislá na kvalitě určujícího terapeuta.

8.6 Výběr alopatických léků

Tento výběr z několika léků je prakticky jediným postupem při výběru v alopatické léčbě, kde je jinak příslušný lék pro určitou potíže téměř automaticky určován z lékopisu.

A právě proto, že i zde by bylo třeba dodržovat zásadu individuálního nasazení léků, alespoň třeba zčásti, je výběr alopatického prostředku často důležitější než třeba homeopatického. Většina alopatických léků je totiž vyrobena chemicky a každý z nich má vedlejší účinky, často velmi nepříjemné. Přitom navíc každý pacient je na nějaký lék zvláště citlivý. Zejména těžký výběr, pokud se tomu tak dá říkat, je u antiflogistik apod. Takovým příkladem jsou do značné míry postižené orgány látkové výměny, konkrétně játra a ledviny, dlouhodobým užíváním velmi silných prostředků při páteřních problémech.

V případech, kdy je neumíme zcela vyloučit, je velmi užitečné alespoň vybrat ty nejméně škodlivé. Samozřejmě že to je individuální a tím spíše by se měl prostředek volit takto. Je známá skutečnost, že často člověku, kterému „nezabere“ ani to nejsilnější analge-

tikum, zabere třeba obyčejný acylpyrin. Je ovšem otázka, zda acylpyrin je skutečně „obyčejný“.

8.7 Zkoušení léků

Nikdy nesmíme zapomenout na to, že účinnost a tím i užitečnost prostředků se velice mění. Zejména u homeopatických prostředků je to velmi důležité, protože často lék, který „už udělal své“ a je užíván dále, začíná být neužitečným a mnohdy i brzdícím.

Také se velice často stává, že někdo dostane, nebo si koupí, nebo si udělá nový „zaručeně fungující“ lék a miní jej užívat. Nebo získá prostředek od souseda, který měl stejné potíže a kterému lék velice pomohl. V takových případech – a nemusí vůbec jít o jedovatost – může lék nadělat více škod než užitku.

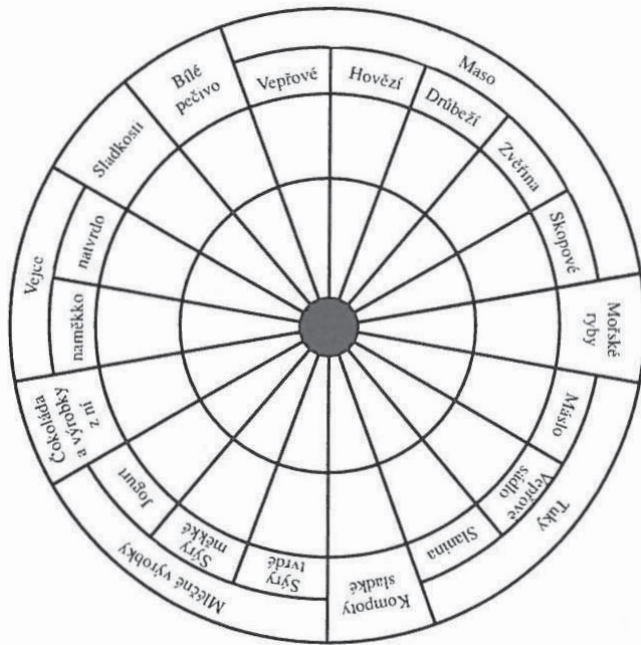
V těchto případech se dá kyvadlem vhodnost léku velmi snadno a rychle ověřit. Prostým přiblížením kyvadla k léku zjistíme jeho vhodnost pro danou osobu. Stačí kyvadlu připomenout stálou dohodu, že doprava znamená ano a doleva ne.

Velice jednoduchou zkouškou léku, dokonce bez kyvadla, je zkouška držením. Nádobka s lékem nebo lék (např. tableta) se dá do levé ruky nemocného, ten ji pevně sevře, přičemž nesmí mít spojeny ruce nebo nohy. Podle citlivosti ve velmi krátké době dojde k odezvě. Pokud nemocný má potíže a lék je správný, pak nastává prakticky ihned úleva, dokud nemocný nemá momentálně potíže, „ozve“ se orgán, který jinak potíže dělá. Pokud k odezvě asi po zhruba minutě nedojde, lék není správný.

Když se ovšem po uchopení léku do levé ruky potíže zvětší, jde o křížovou reakci a lék je třeba přemístit do pravé ruky. Nastane ulehčení, ale i první, jakoby špatná reakce svědčí o správné volbě léku.

8.8 Zkoušky potravin

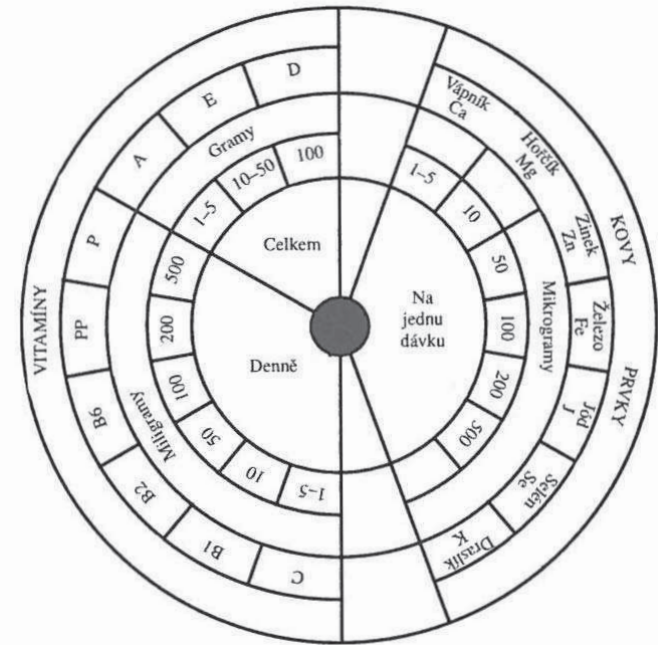
Ke značnému problému patří prakticky při všech nemocích určení nevhodnější stravy, vynechání nevhodných potravin nebo látek a upřednostnění některých potravin, ovoce apod., tedy jakási správná dieta.



Obr. 26 – Tabulka potravin

Diety jsou většinou sestaveny pro určité okruhy nemocí, ale to mnohdy nedostačuje, protože prakticky každý z nás je citlivý na něco jiného, a to se nedá zjistit ani určit obecně. Takže každá, i sebelepší dieta se musí individuálně doplnit o některé nutné látky nebo musí být zpřísněna vynecháním některých dalších potravin nebo látek. K tomu opět poslouží příslušná tabulka potravin podle obr. 26. Pro oba účely, tzn. kterou potravinu vynechat a kterou přidat, poslouží znovu kyvadlo a příslušný dotaz. Např. při dotazu, co jíst při nízkém cholesterolu, vyjdou třeba vejce, i když jsou dietou jinak zakázána.

Podobný problém, zejména v našich podmínkách, je s dostatkem vitaminů, určitých látek nebo stopových prvků. Většina z nich chybí i při pečlivé skladbě potavy. Za současné situace je tedy řešením podávání těchto chybějících látek jinou formou. Důležité tedy je stav



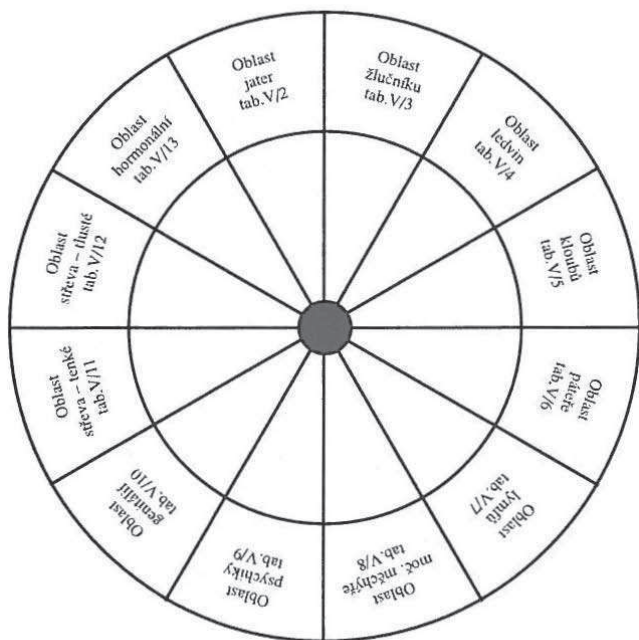
Obr. 27 – Tabulka kovů, prvků a vitaminů

těchto rozhodujících látek a vitaminů sledovat a ihned řešit jejich dodáváním. To je jedna z nejlepších preventivních ochran proti všem nemocem. U nemocných je sledování těchto jinak nedostatkových látek povinné, někdy dokonce rozhodující podmínkou pro jejich uzdravení.

Pro sledování, co momentálně organismu chybí v oblasti vitaminů nebo i kovů, je určena tabulka na obr. 27, kde je možné i odečíst chybějící množství v miligramech nebo mikrogramech. Na vnější kružnici zjistíme látku, kterou chceme zkoušet, a na vnitřní zjistíme ono chybějící množství. Jednotky (miligramy nebo jiné) si snadno zjistíme z příslušné literatury.

Množství jsou udávána v čisté hmotnosti, např. mg čistého kovu. Otázky tedy budou znít: „Které prvky a vitaminy mi chybí?“ a „Kolik mg mi chybí?“ a „Jak dlouho mám tato množství užívat?“

Zbývá upozornit na to, že čísla, která zjistíme, nemusí být vůbec



Obr. 28 - Tabulka nemocí - vzor

v souladu s obecnými normami. Je rozumné si toho vůbec nevímat, protože jednak naše normy jsou v mnoha případech velmi pomyslné a jednak procenta aktivace – přisvojování se u jednotlivých látek, zdrojů i osob velice liší.

8.9 Tabulky podle nemocí

Velice výhodné je určování léků podle tabulek jednotlivých nemocí, i když samotná metoda není tak jednoduchá, jak by se snad mohlo zdát.

Princip je totiž v tom, že pro každou nemoc nebo oblast potíží je jedna tabulka, ze které se pak dá kyvadlem jednoduše určit potřebný lék. Příklad je na obr. 28.

Ovšem při precizní léčbě narazíme na několik úskalí. Především

se tato tabulka bez dodatku hodí pouze při postupu podle převzaté diagnózy. Pokud ovšem uděláme diagnózu komplexní, navíc podle zásad alternativní medicíny, totiž že léčíme nikoli následek, ale příčinu, pak nám třeba vyjde na bolesti kolena lék na ledviny. Další problém je v žádoucí komplexnosti léčby. Monoléčba – léčba jedinou metodou nebo jediným prostředkem – obyčejně nemá žádoucí výsledky. Proto pro komplexní léčbu by měla být i tabulka „komplexní“.

Takže následující tabulky je třeba brát jako vzory, protože každý si může individuálně upravit jejich provedení i počet podle svého způsobu léčby. Např. homeopat bude mít těchto tabulek více než alopát a léčitel alternativní medicíny jich bude mít sice méně, ale zato budou složitější. V každém případě není absolutně možné, aby si někdo pamatoval např. 500 homeopatických léků anebo polovinu platného lékopisu, ba ani všechny příznaky spojené s určitou komplikovanou potíží.

Tak na obrázcích 29 až 33 jsou tabulky, na kterých jsou naznačeny příklady „obyčejných“ homeopatických tabulek na nemoci. Pochopitelně pokud nám jde čistě o určení léků, pak taková tabulka dokonale vystačí.

Na obrázcích 34 až 39 jsou pak tabulky, na kterých je naznačen komplexní postup při léčbě, tzn. jednak potřebné léky a jednak i potřebné postupy.

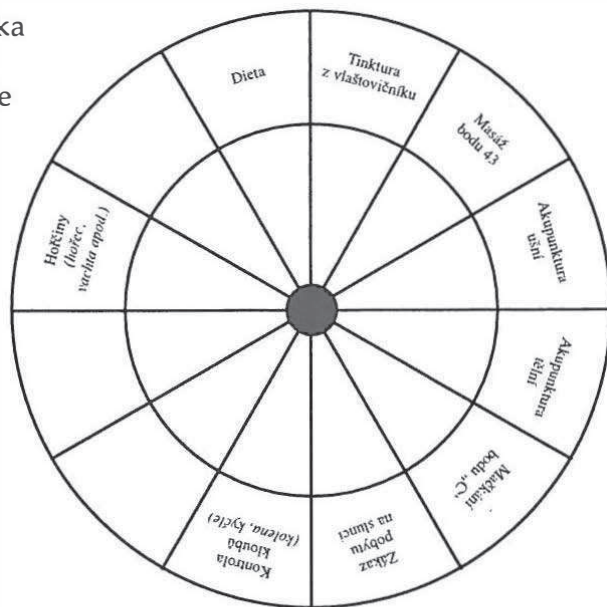
Tak např. na obrázku 34 je léčba akné vulgaris. Tato nemoc má svou příčinu především v dysfunkci ledvin a pak v nedostatku vitamínu A z titulu nedostatku zinku, takže tabulka má předloženou skladbu.

Na obrázku 35 je nemoc podle diagnóz „hluchota“ nebo „oslabování sluchu“. I zde musíme vycházet ze skutečnosti, že příčina nemoci je jinde, v daném případě ve funkci pohlavní hormonální sféry. Z toho vyplývá skladba tabulky.

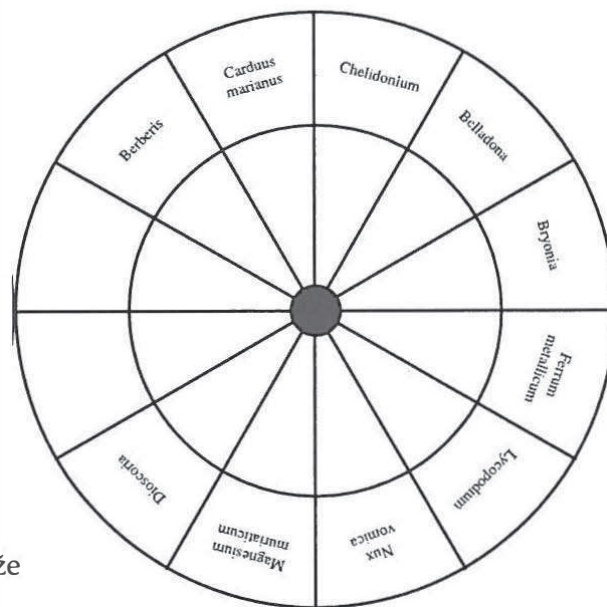
Na obr. 36 je další krásný příklad při léčbě potíže zvané deprese. Zde např. je třeba vědět, že velká většina depresí vyplývá z dysfunkce orgánů v pánvi, především pohlavních orgánů (vaječníky, prostata, konečník, tračník atd.).

Na obr. 37 je léčba očních problémů. Většinou jde o vady zraku

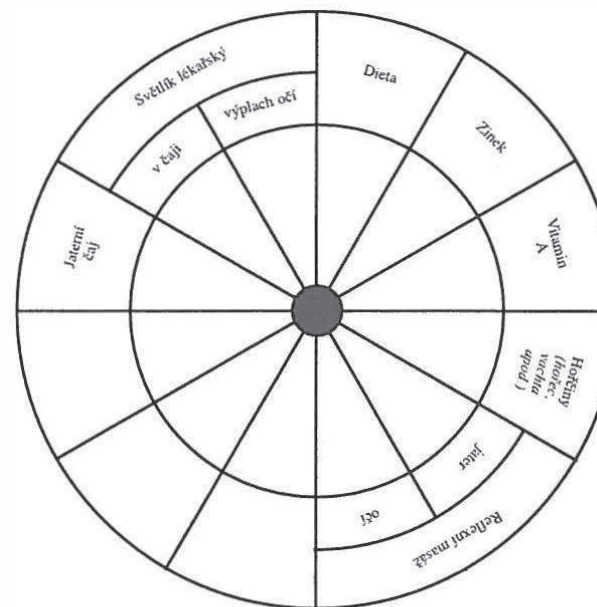
Obr. 29/I – Tabulka nemoci – žlučnickové potíže



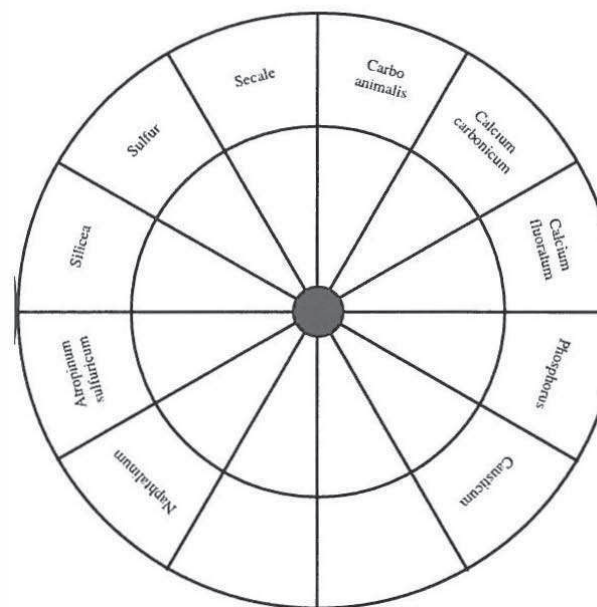
Obr. 29/II – Žlučnickové potíže – homeopatika



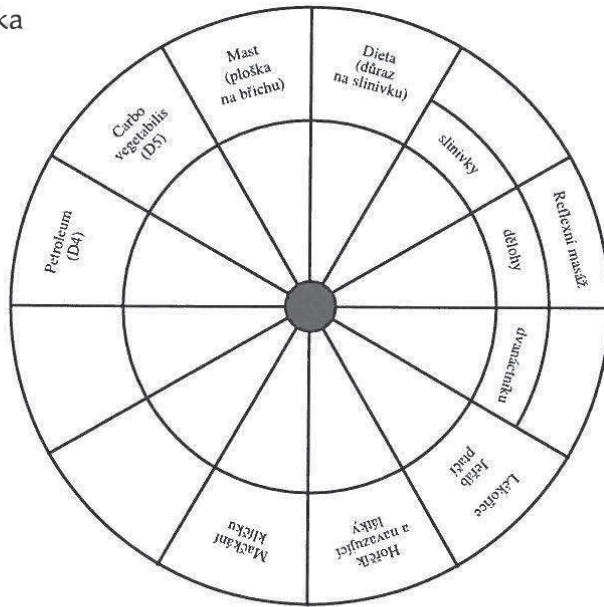
Obr. 30/I – Tabulka nemoci – šedý zákal



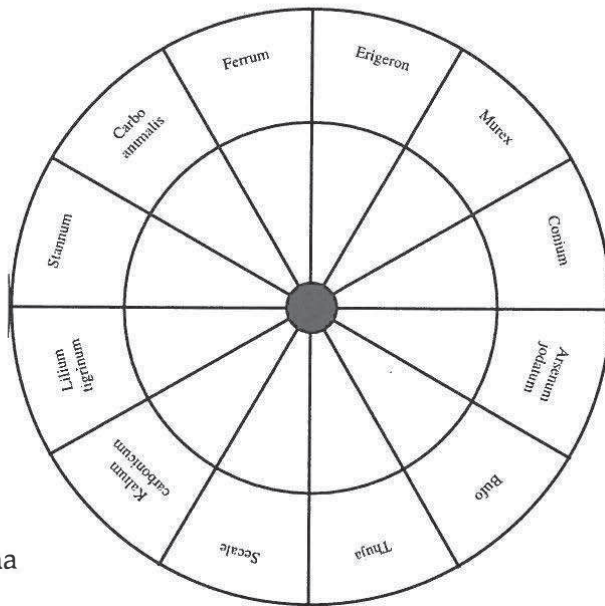
Obr. 30/II – Šedý zákal – homeopatika



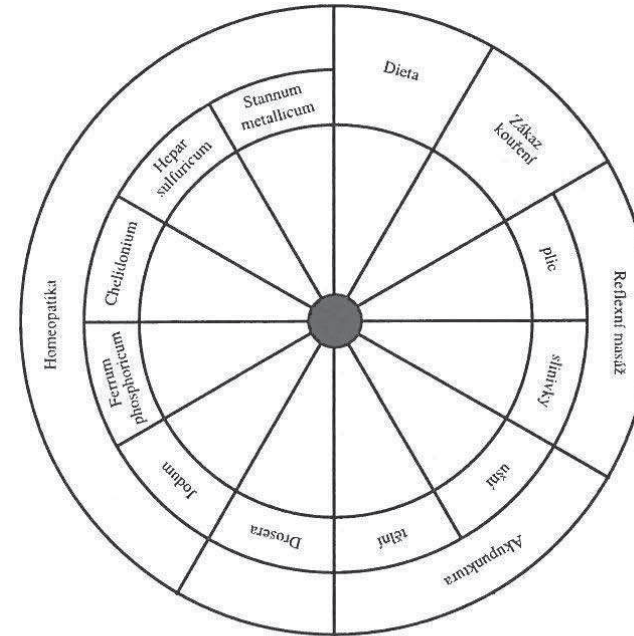
Obr. 31/I – Tabulka nemoci – děloha



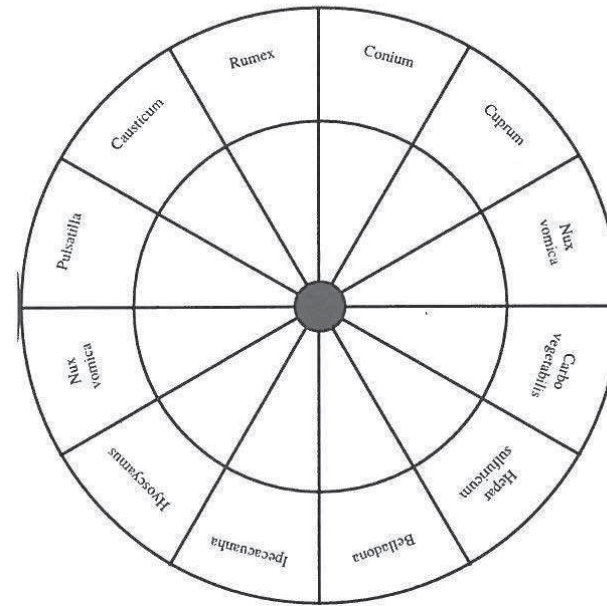
Obr. 31/II – Děloha – homeopatika



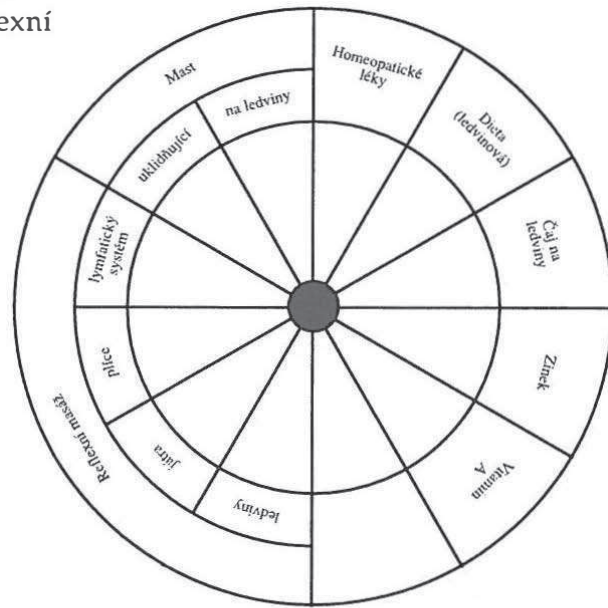
Obr. 32 – Tabulka nemoci – plíce



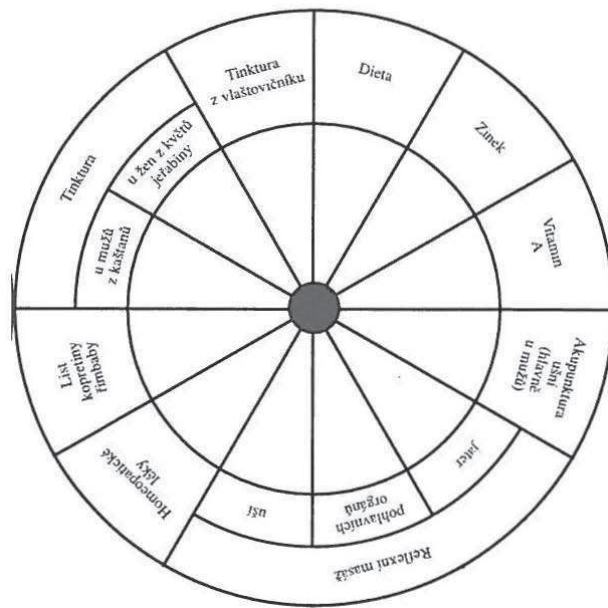
Obr. 33 – Tabulka nemoci – kašel



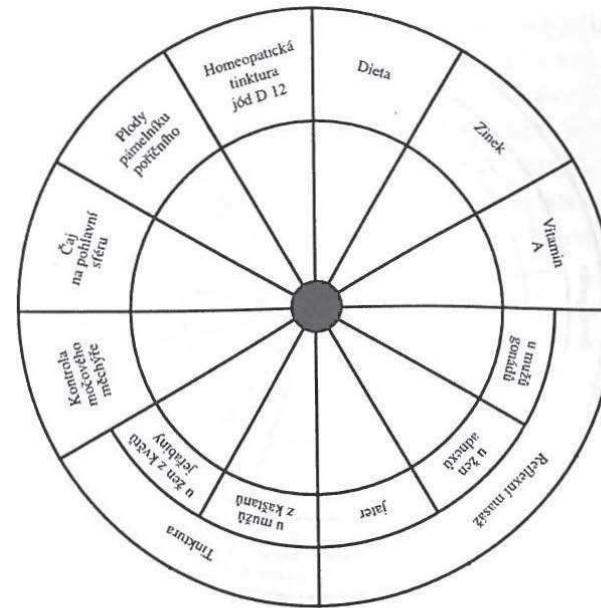
Obr. 34 – Komplexní léčba akné vulgaris



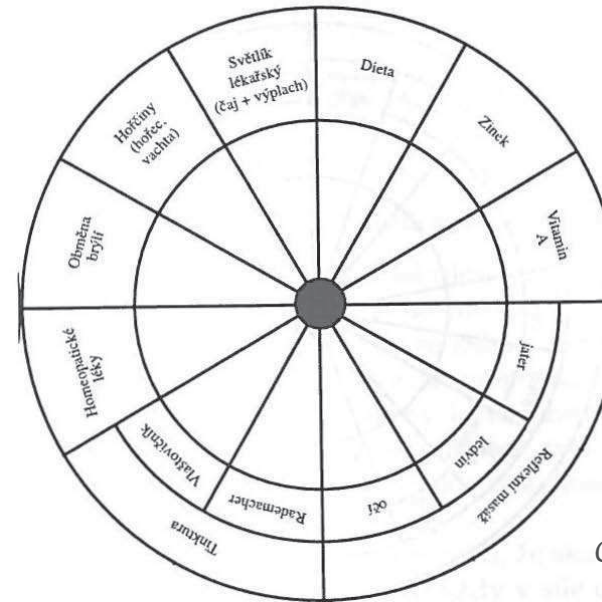
Obr. 35 – Komplexní léčba sluchu



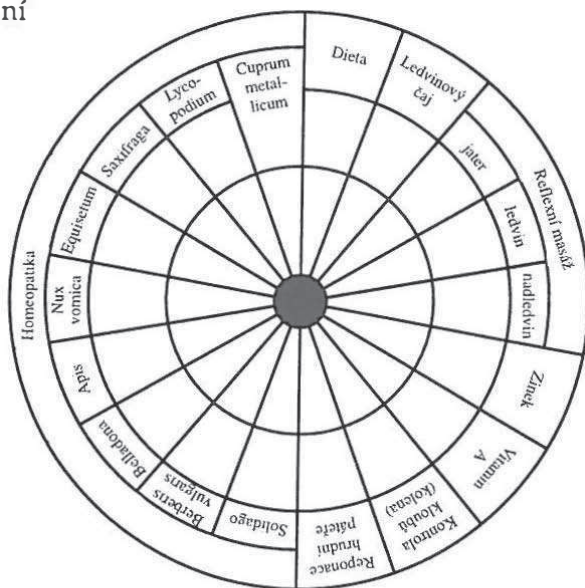
Obr. 36 – Komplexní léčba deprese



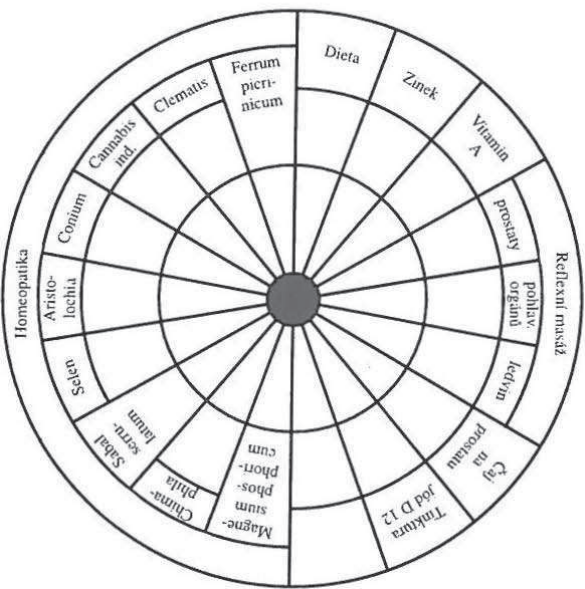
Obr. 37 – Komplexní léčba zraku



Obr. 38 – Komplexní léčba ledvin



Obr. 39 – Komplexní léčba prostaty



z titulu nedostatku vitamínu A, tedy i zinku. Samozřejmě je zde škála potíží značně široká, takže tabulka se musí podle potřeby doplnit např. o psychotronický zásah při šilhání (kromě dodávání hořčičku a navazujících látek), o systematickou výměnu brýlí atd. Příklad nejběžnějších léků a postupů je na obrázku 37 – jako základ.

Jsou ovšem také potíže, na které neplatí sice pouze obecně užívané léky, ale přesto se dají léčit při dodržení přesně stanovených opatření.

Tak třeba u ledvin se žádné chronické onemocnění nedá vyléčit bez nasazení příslušného čaje (čajové směsi) zcela určitého složení. To platí ovšem i pro všechny nemoci, které mají svou příčinu, nebo aspoň zčásti v ledvinách (akné vulgaris, kloubní potíže, některé kožní problémy atd.). Takže pokud bychom vše vynechali a nasadili onen čaj, bude to stačit, ale naopak to prostě nejde.

Druhým takovým příkladem je prostatitida, čili potíže s prostatou. Existuje řada účinných bylinných prostředků, ale vyléčit se tato potíže nedá bez podávání zinku a vitamínu A. Dále nesmíme zapomínat na již zmíněné deprese, kde právě prostata bývá velmi častou pravou příčinou. Tabulka je na obr. 39.

Poslední dva příklady uvádím proto, že vždy je jeden lék nebo postup ten hlavní a v uvedených příkladech dokonce rozhodující. Takže tyto rozhodující složky by neměly u žádné nemoci v žádné tabulce chybět.

8.10 Obecné poznámky k tabulkám

Zdánlivě může používání tabulek podle uvedených příkladů vypadat dost složitě, ale je to skutečně jen zdání. Je tomu totiž přesně naopak. V dnešní době, kdy se jednak léčba komplikuje množstvím nejrůznějších léků, kdy se nemocnost neustále zhoršuje, a pak hlavně proto, že skutečný léčitel zásadně léčí komplexně a není možné, aby i ten nejlepší terapeut zvládl vše sám, bez nějakých pomůcek. I přesto, že se obejde bez dnes nezbytných laboratorních pomůcek nebo zkoušek.

Dále je třeba neustále mít na paměti, že skutečné vlnění není ani v přístrojích, ani v tabulkách, ale vždy v síle ducha daného člově-

ka. Jinými slovy, že každý by měl sám kriticky zvážit své schopnosti a jen podle nich začínat s bioterapií.

Práci s tabulkami se tyto jakoby nabíjely působením svého majitele a kyvadlo reaguje stále rychleji a lehčeji. Čili čím jsou tabulky starší, ošumělejší, tím lehčeji se s nimi pracuje. Na druhé straně čím více s některými tabulkami pracujeme, tím spíše se bez některých obejdeme. To samozřejmě neplatí pro všechny. Již jsem se zmínil o tom, že nikdo nemůže znát 500 homeopatických prostředků (celkem jich je kolem 3000) nazpaměť, nebo zpaměti rychle volit mezi tolika možnými variantami.

Hodně se píše o různých pravidlech v praktické psychotronice, nebo bioterapii. Tak např. terapeut má sedět ve směru sever – jih, tváří k jihu. Pacient má sedět taktéž ve směru sever – jih. Veškeré pomůcky, potřeby a léky mají být ukládány směrem sever – jih. Taktéž se dost píše o podložkách, izolačních deskách pod léky, tabulkami apod.

Je sice pravdou, že tyto jakési směrnice nebo požadavky skutečně do určité míry práci ulehčují, ale při jejich nedodržení nakonec nemohou práci kvalitního bioterapeuta znehodnotit. Tedy pokud je splnění těchto podmínek reálné, nelze proti jejich nasazení nic namítat a lze je dokonce vítat. Ale hlavně je třeba hodně cvičit, zjišťovat a odstraňovat své nedostatky a pak není třeba tak striktně na zmíněných podmínkách trvat.

Zde platí obměna starého českého přísloví, že: „Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí!“

Je ale pravdou, že některé umělé hmoty izolují proudění ~ vlnění, které je hlavním nositelem celé metody. Je pravdou, že nejlepší podložkou jsou materiály organického nebo organogenního původu, ale na druhé straně mají někteří terapeuti tabulky uloženy v obalech z umělých hmot, dokonce uspořádány do jakýchsi knih z umělých materiálů, a přesto vše funguje. Takže čím více budeme umět, čím více budeme své schopnosti zvyšovat, tím méně se můžeme vyhýbat takovýmto vlivům.

9. ZÁVĚR

Předložené dílko mělo za úkol stručně informovat nezasvěcenou veřejnost o schopnostech a možnostech psychotroniky a o možnostech jejího využití pro samopomoc a pro případné léčitelství.

Samozřejmě zde není zdaleka vše, co by se dalo zatím o tomto oboru napsat; je to pouze velmi stručný výtah celé této vědy, ale měl by stačit pro doplnění obecných vědomostí o alternativní medicíně a o důležitých, doslova interdisciplinárních oborech. Nako-
lik se to povedlo, musí posoudit sám čtenář.

PŘEHLED LITERATURY

- Bender, H.: Parapsychologie: Entwicklung, Ergebnisse, Probleme – Darmstadt 1966
 Classen, H.: Die Pendeldiagnose – Leipzig 1936
 Ditrich Ch.: Krankheitsdiagnostik durch Pendel – Stuttgart 1936
 Drbal, K., Rejdák, Z.: Perspektivy telepatie – Melantrich, Praha 1970
 Driesch, H.: Lebenserinnerungen – München 1951
 Edmunds, S.: Spirit Photography – London 1965
 Grešík, V.: Psychotronika a bylinná léčba – Praha 1991
 Jakob G.: Das medizinische Pendelbuch – Bietigheim 1973
 Jung, C. G.: The Structure and Dynamics of the Psyche – New York 1960
 Kafka B.: Nové základy experimentální psychologie – Červený Kostelec 1949
 Klimuszko C. A.: Mé vidění světa – Warszawa
 Kuchynka, K.: Záhady lidské duše – Praha 1947
 Mermet, A.: Principles and Practice of Radiesthesia – London 1975
 Osty, E.: La connaissance supranormale – Paris 1923
 Pratt, J. G.: Parapsychology: An Insider's view of ESP – New York 1964
 Reichenbach, K.: Der sensitive Mensch I, II – Stuttgart 1854
 Rejdák Z.: Telepatie a jasnovidnost – Svoboda, Praha 1970
 Rejdák Z.: Průvodce po psychotronice – Praha 1991
 Rhine, J. B.: Parapsychology Today – The Citadel Press, New York 1968
 Rosinský T.: Bioterapie – Bratislava 1991
 Roučka V.: Siderické kyvadélko v praktickém životě
 Sándor A.: Psychotronika pro každého – Bratislava 1991
 Sagmeister V.: Základná škola psychotroniky – Bratislava 1992
 Seifert V.: Na úskalí okultismu – Brno 1990
 Stafański, L. E., Komar, M.: Od magii do psychoniki – Warszawa 1980
 Sborníky – Psychotronika a zdravie, Psychotronika v medicíne – Bratislava 1983, 1984, 1985, 1987, 1989
 Tischner, R.: Ergebnisse okkulter Forschung – Stuttgart 1950
 Vasiljev, L. L.: Tainstvénnyje javlenija čelověčeskoj psichiki – Moskva 1964
 Zorab, G.: Bibliography of Parapsychology – New York 1957
 Zweig, S.: Léčení duchem – Praha 1982

SEZNAM OBRÁZKŮ

1.	Tvary virgulí pro biodiagnostiku	50
2.	Kyvadla pro biodiagnostiku, držení pružiny	53
3.	Proutek neboli virgule	70
4.	Virgule typu L a kyvadlo	71
5.	Dynamický kruh	106
6.	Zkouška schopnosti	109
7.	Přístroj Kaltenbergův	110
8.	Znaky orgánů	111
9. tab. I/1	Obecná diagnóza-vlevo	118
10. tab. I/2	Obecná diagnóza-vpravo	119
11.	Detailní diagnóza-páteř	120
12.	Detailní diagnóza-ledvina	120
13. tab. I/3	Univerzální tabulka	121
14.	Volba postupu	122
15. tab. II/1	Úprava bylin	123
16. tab. III/1	Tabulka tabulek bylin	124
17.	Tabulka bylin III/2	126
18.	Tabulka bylin III/3	126
19. tab. II/2	Tabulka akupunkturních drah	128
20. tab. II/3	Tabulka akupunkturních bodů	128
21. tab. IV/1	Tabulka tabulek homeopatické léčby	130
22. tab. IV/2	Kovy a prvky	130
23. tab. IV/3	Jiné prostředky	131
24. tab. IV/4	Masti, mazání	131
25. tab. IV/5	Tabulka aplikace mastí	132
26.	Tabulka potravin	136
27.	Tabulka kovů, prvků a vitaminů	137
28.	Tabulka nemocí – vzor	138
29/I	Tabulka nemoci – žlučnickové potíže	140
29/II	Žlučnickové potíže – homeopatika	140
30/I	Tabulka nemoci – šedý zákal	141
30/II	Šedý zákal – homeopatika	141
31/I	Tabulka nemoci – děloha	142
31/II	Děloha – homeopatika	142
32.	Tabulka nemoci – plíce	143
33.	Tabulka nemoci – kašel	143
34.	Komplexní léčba akné vulgaris	144
35.	Komplexní léčba sluchu	144
36.	Komplexní léčba deprese	145
37.	Komplexní léčba zraku	145
38.	Komplexní léčba ledvin	146
39.	Komplexní léčba prostaty	146